

Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):

Schack Staffeldt, Adolph Wilhelm.; af Schack Staffeldt.

Titel | Title:

Nye Digte

Udgivet år og sted | Publication time and place: Kiel : i den academiske Boghandling, 1808

Fysiske størrelse | Physical extent:

XVI, 408 s.

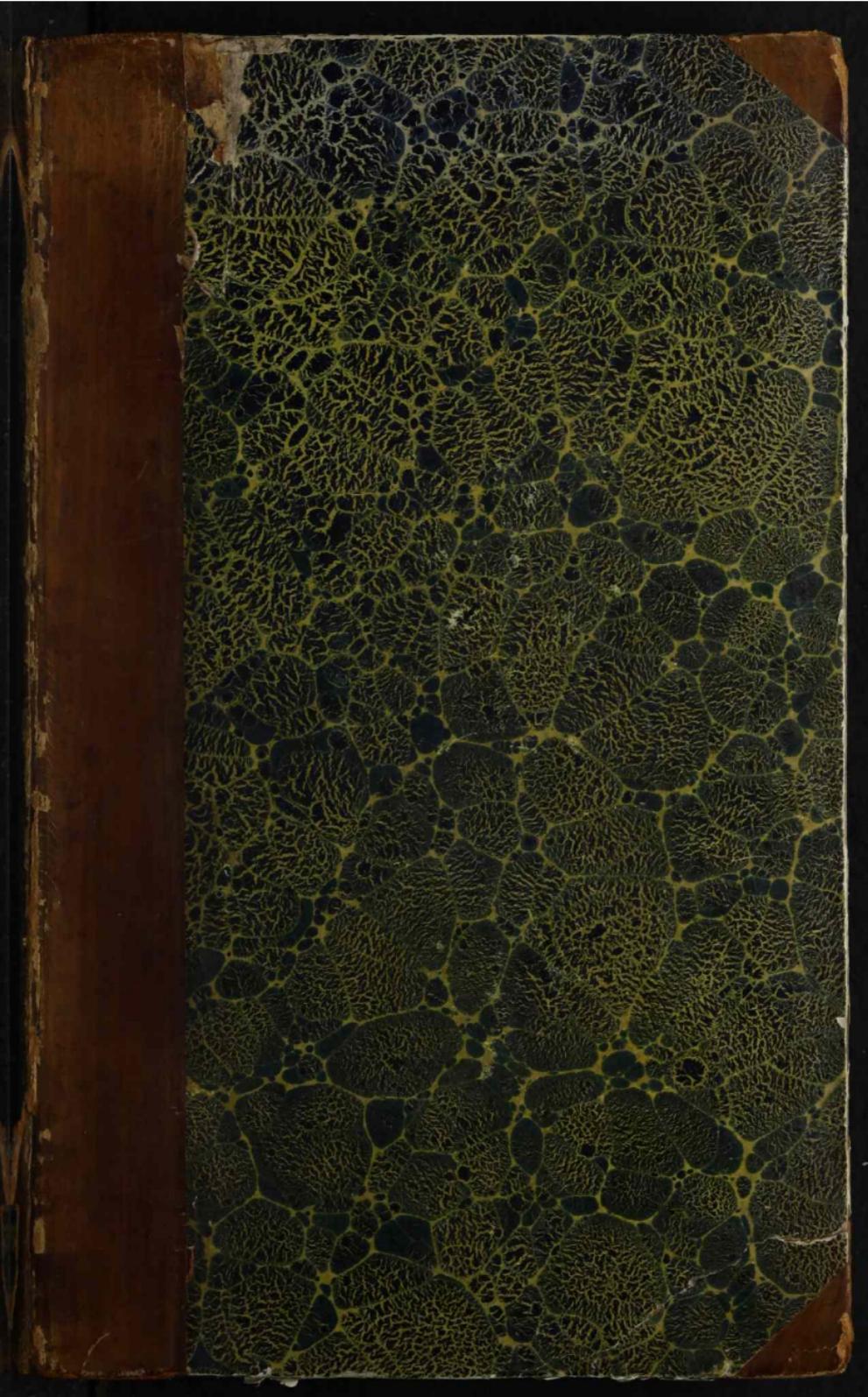
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommersielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

54.-37.

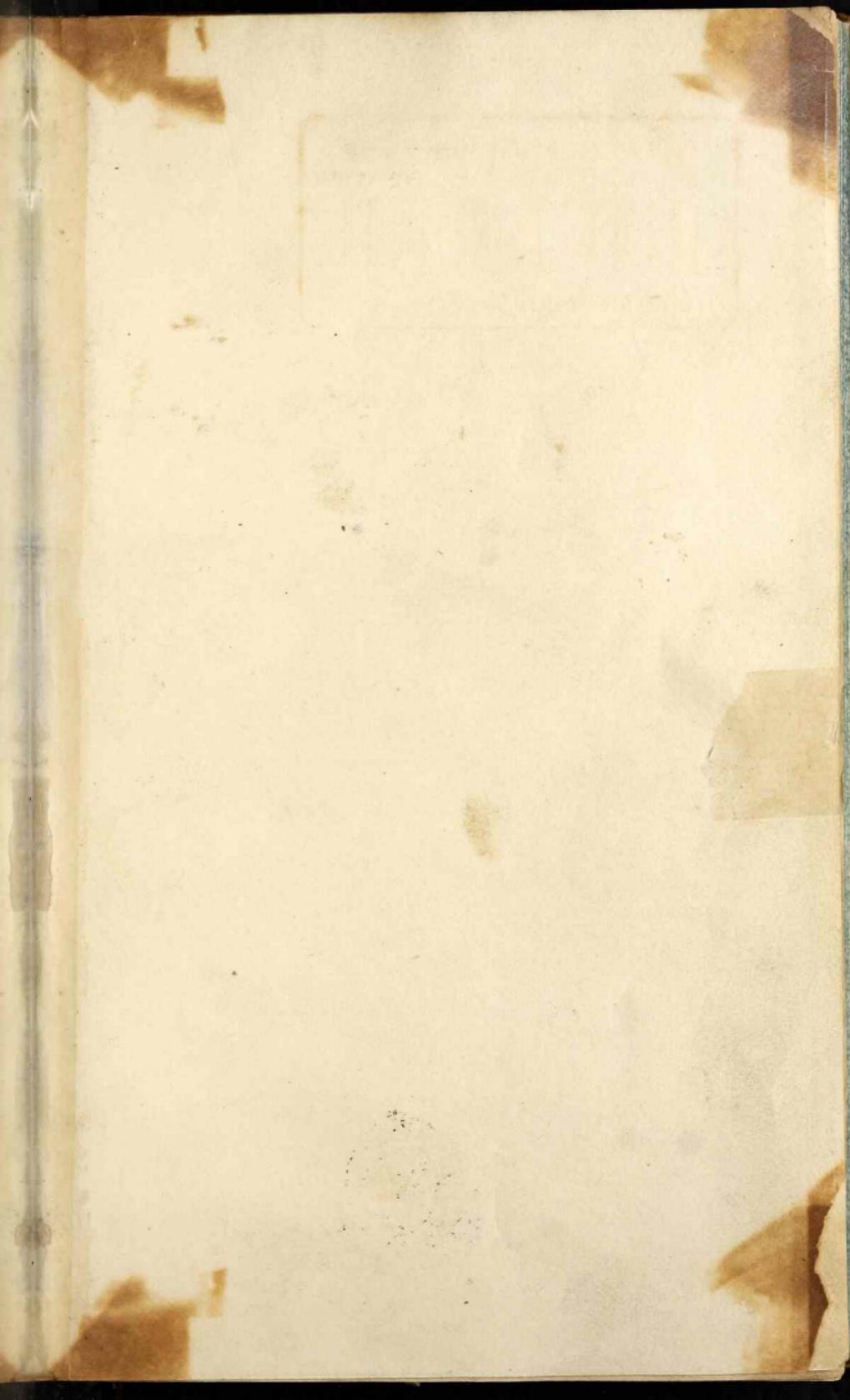
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 54 8°

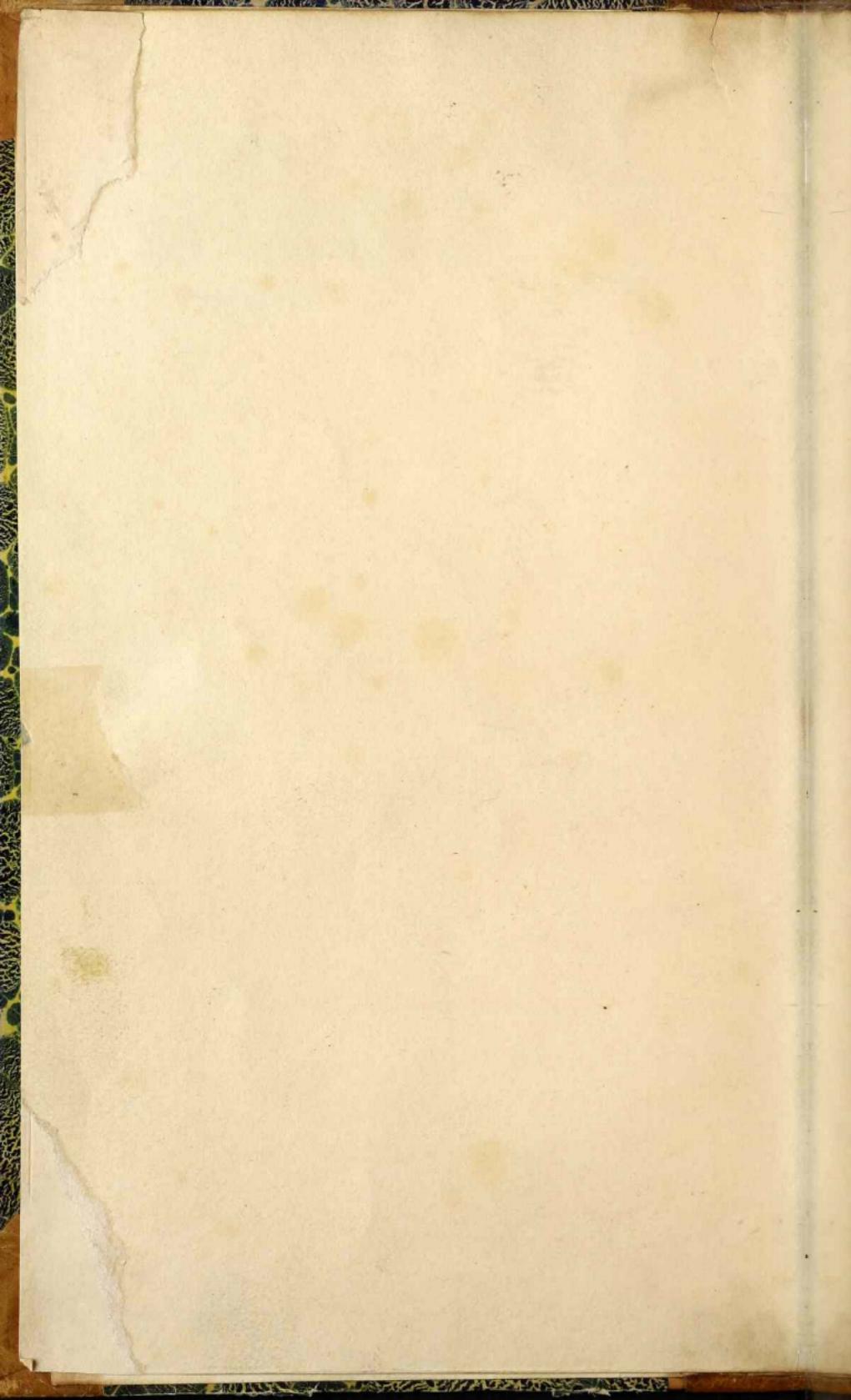

115408007390

+REX

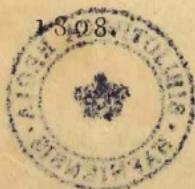

N y e D i g t e.

A f

S ch a ck S t a f f e l d t.

Kiel,
i den academiske Boghandling.

Til Kronprinden.

Ei Beherskeren af vidstrakt Rige,
Ei hans Maades Blik, hans Bældes
Haand,
Sangen hylder den usignelige
Selvbehersker, med fribaaren Aland.

Dig, som til sin Thrones Glands indbyder
Ufylld fra dens lave Liljedal,
Og med Neisomheden Hyttens Øyder
Fører ind i Kongeborgens Sal;

Dig, som Sæders hvide Linned Fæster
Om sit Purpurs kongelige Fold
Og nu til Udsdelighed hæster,
Blit og blid, foruden Bram og Bold:

Ypperste! Dig, som i alle Pligter
Sine Ypperste adlyder, Dig
End i Musens Riger frit en Digter
Hylde henrykt og indvier sig.

F o r t a l e.

Det skeer ugerne og af andre Bevæggrunde end saadanne, der have deres Udspring af Forholdet mellem Forfatter og Læser, at nærværende Digte overgives det Offentlige tilligemed en Forerindring. Ethvert Kunstuerc kør jo selv ud tale sig, hvi skulde da Kunstneren behøve at fortale? Men da man ved flere Domme over disse nye

Digtes ældre Sødkende har taget en Synspunkt uden for Kunstens Sphære og tillagt dem „Tendents til Catholicisme,” hvilken Tendents, ved et ubevidst eller et forsættigt Spring i Tankerne, om sider er blevet Digteren selv tilfrevet, saa har denne derved erholdt Ret til en, efter hans Mening ellers undværlig, Forerindring for sine Kunstforsøg.

Det er nu og her ikke Tid og Sted at aflægge en Troesbekjendelse og fra Personligheden at afværge en ligesaa ublid som overilet Dom, helst da Digterens speculative og poetiske Anskuelse af Gud, Fornuft, Natur og Universum for en Deel er aabenbaret i Digtene selv. Kun for disse, saavæl de ældre som de nye, skal her siges et Par Ord til Forsvar. Hvad betyder da egentlig hin

Dom? Unægtelig, enten at Digtene medføre en catholsk Smitte og følgelig ere farlige for den protestantiske Kirke, eller, hvis man maaſkee vil synes at hidlede Dommen fra Kunstdidenskaben, at de af den catholske Kirke laante Ideeformer og Tankerammer ereupoetiske. Dog, den sidste Paafstand gives uden Twivl ved den første Indvending Slip paa, da det er aabenbart, hvorlunde Catholicismen, selv ikke sjeldentwærtimod Forstandslovene, fortrinligen er anlagt paa Virkninger i Phantasie og Hjerte. Den første Paafstand er altsaa den egentlige Anfe. Alvorlig, er da den hellige Antonius og Madonna med Christusbarnet farligere for den protestantiske Kirkes Primatie i Norden, end Apollon og Aphrodite med Eros? Ere huine, som disse, ikke blot Kunſtfor-

mer og Symbolik? Naar lægges der i Digtene
Vægt paa Catholicismens Dogmer og Riter,
dens jordiske Side? Er det ikke blot dens mod
Himlen vendte Side: den rene religiøse Aand i
barnlig Troe og haabfuld Resignation, der leger
med Helgenbilleder og blader i Legender, er det
ikke blot denne Side der fremstilles? ikke blot
denne Alireligions-Aand, der udtales i catholiske
Billedsprog? Skal den iconologiske Kunst for-
stumme om det Hellige, fordi den iconoklastiske
Forstand har gjort Begrebet til en Gud? San-
delig, religiøse saavel som politiske Revolutioner
gaae i denne Tidsalder ikke ud fra Kunsten, men
fra Ideens usorsonlige Fiende, Forstanden, hvis
haardnakkede Antagonisme protesterer saa læn-
ge mod Stat, Kirke og Kunst, indtil blot det

gestaltløse Begreb og det sjælløse Ord bliver til-
overs. Vi have oplevet det!

Hvad en anden, med hin noget beslægtet Uncle
angaaer, at nemlig flere Digte ere mystiske, da
maae Digteren bekjende, at han paa denne Side
er forsvarløs. Han kan ikke udtale det Uudta-
lige, han kan ikke maale det Umaaletsige, han kan
ikke begribe det Ubegribelige: han skuer, føler,
aner og stammer, ikke findende nogen anden Form
til Anskuelse og Tillegnelse af det Hellige, end
Mysticisme.

Nærværende Digte og deres æsthetiske Værd
angaaende (lader dette nu gaae med i en, ved
noget andet foranlediget, Forerindring) da sn-
æres samme at være uafhængig af al forgjenge-
lig Overenskommelse saavel i Ti- som i Tre-

diveaars-Smag. De kunne staae uden den og falde med den. De ville, efter hint Platons Udryk, leve efter Ideer og tage folgelig af sig selv deres Plads, bidragende ikke blot til Maengden, men ogsaa til Mangleldigheden i Fædrelandets ejomme Litteratur.

In d h o l d.

Blandede Digte.

Aanden og Sjælen	.	.	Side 3
Musens Fødsel	.	.	6
Noserne	.	.	11
Homfruen og Guden	.	.	15
Til en ung Digter	.	.	19
Det hejere Liv	.	.	26
Til den natlige Sangerinde	.	.	32
Fosser	.	.	39
Nosenmøen	.	.	45
Gorvandlingerne	.	.	51
Lina	.	.	57
Krandsen	.	.	128
Til Hælbredelsen	.	.	132

Det Ene	.	.	Side 138
Nattergalen og Natviolen	.	.	144
Nidder Edvard	.	.	152
Til Hjertet	.	.	156
Det Tilkommende	.	.	158
Aftenrøden	.	.	160
Myrthegreenen	.	.	162
Tidens Sejer	.	.	170
Til Lykken	.	.	172
Camoens	.	.	175
Liljen og Dugdraaben	.	.	200
Ved et Egbletre	.	.	203
De twende Draaber	.	.	209
Den unge Digters Klage	.	.	211
Ved Seraphines Fod	.	.	217
Træffuglen	.	.	219
Tiderne	.	.	222
Sonnettkrands	.	.	228
Hymne til Vandet	.	.	234
Til Sønnen	.	.	238
Elskovsbaalet	.	.	243

— XIII —

Til Baaren	.	.	Side 252
Til Lidelsens Charis	.	.	256
Til Septembermaaned	.	.	265
Den røvede Brud	.	.	265
Baaren	.	.	271
Til Musen	.	.	275
Krigssang	.	.	277
Soldatersang paa Marschen	.	.	280
Stiernelil	.	.	284
Til min Søster	.	.	286
Paa kaldelsen	.	.	289
Blomsterne	.	.	292
Til Bagtaleren	.	.	295
Opmuntring	.	.	297
Dueposten	.	.	300
Kong Hadding. Et Eventyr.	.	.	305
Til de Døde	.	.	328
Den Døende	.	.	329
Wahls Død	.	.	332
B. Ankert	.	.	335
Ludvig Staffeldt	.	.	337

Blomsten	Side 339
Jesus Christus. Et Oratorium.	340
Til Musen	348

Sonnette r.

I en Dryppesteengrotte	357
I en bayersk Kirke	358
Til Marchesa M.	359
I et forfalde Nonnekloster	360
Wörlitz	361
Ved et Madonnabilled	362
Til Scirocco	363
I en forfalde Nonneklostertirke	364
I en Dryppesteengrotte	365
Billingtons Sang	366
Den Mediciseke Venus	367
I en Dryppesteengrotte	368
Den Venetianiske Regatta	369
Lorents Medices	370
Genua	371
I en Dryppesteenhuse	372

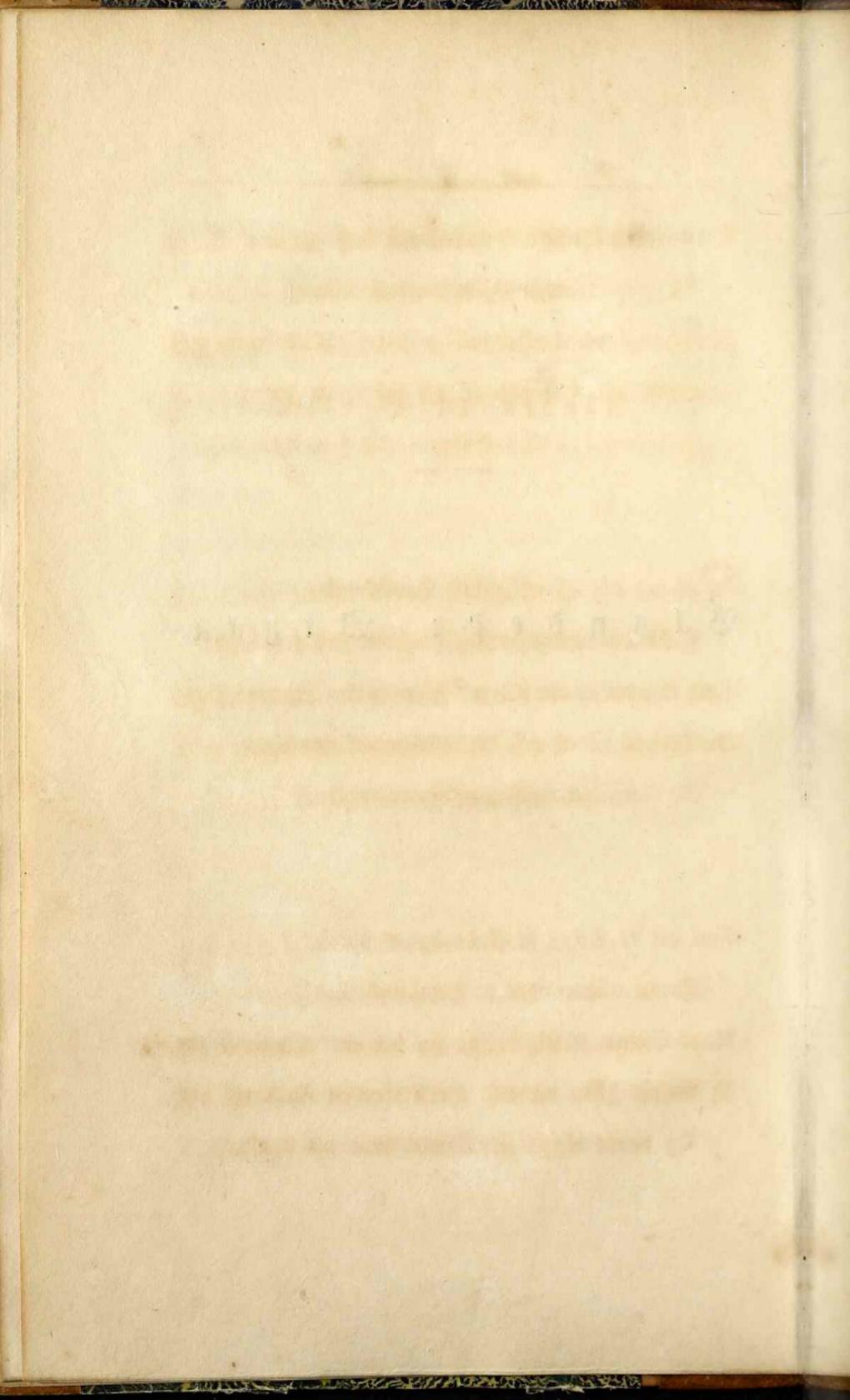
Bed den russiske Hærs Ankomst til Italien, 1800.

Side 373

Til den franske Republik	374
Til Postoden	375
Til den galliske Domfrue	376
Reisen	377
Apotheose	378
Eumeniderne	379
Til Marina	380
Eisfors Forghudelse	381
I Værelset	382
Min Luna	383
Manden	384
Forskjæl	385
Chrystallisation	386
Synerne	387
I Dantes Hævel	388
Dømmen	389
Blik mod Vesten	390
Evig Nat	391
Til det Grotteskes Genius	392

Fuldendelse	Side 393
Dobbelt Tartarus	394
Ligen	395
Nektaræblerne	396
Den cypriske Gø	397
Digttertværdighed	398
Til Latter	399
Det Guddommelige	400
Bed en forsælden Nidderborg	401
Synelsen	402
Det forrige Venedig	403
Til Graadens Najaſ	404
Gortvivleſens Latter	405
Springvandet	406

B l a n d e d e D i g t e.

Aanden og Sjælen.

Opving dig af en jordisk Tryllebale,
Fribaarne Laud, som stammer ned fra Gud!
Ryst Støvet af din Flugt! Flyv op fra Jordens Dale,
Du herligt buden er, til Guders Stjernesale
Og derfra tilraab Sandsen dine Bud!

Kun det er Liv, at klabe og at byde,
Forud tilintetgjort er Sandsens Træl.
Maar Syner, Volger lig, sig her mod Syner bryde,
Af Bejret Ifsen du med Herstekronen skyde
Og vende dig, selvstyret, mod dit Væld.

Lig Stjernen, som fra fjerne Verdner sender
 Ned i oprørte Hav et roligt Skær:
 Det uomskifteligt i skiftet Vælge brander,
 Mens neden under det sig Jorden fredløs vender,
 Det er kun hisset, naar det synes her.

Thi favne du det Uforgjængelige!
 Her ej din Fælles, Sjælens omme Bon!
 Lig Orpheus, kan du ej fra Dødens Skyggerige
 Med hende ved din Haand til Livets Kreds opstige:
 Din Fælle døe! Du leve, Guders Son! — —

Hvo mig igjen til Sandens Grotte Falder?
 Jeg var hos Gud, jeg daaned' ved hans Bryst,
 Og drømmed' henrykt om prophetiss.-szungne Alder,
 Da Himlens Skygge ned i Tidens Vælge falder
 Og Harmonia blander Pligt og Lyst.

O du! min Fælle her i Tvedragts Rige,
Lyt ikke til Barbarens grumme Raad!
Men kunde — kunde du — svar, Utaknemmelige!
Fra denne kjelne Barm til Evigheden vige?
Forlade mig, din Enke, i sin Graad?

Da kom ihu! Hvo bandt, lun dig i Vente,
For dig sin Krands ved Arnenes Helligdom,
Maar Gisningen forud til Evighed du sendte
Op fra din Esterflugt, som Vingen overspændte,
Foruden Sejer af! tilbagekom?

Siiig! Hvo med sed Uvidenhed opklækker
Den barnlig-fromme Tro, og nu ved den
Fra dine Speiderfjed de vilde Twivl bortskækker,
Din Grublens Spimmelblik i Dybsinds Afgrund vækker,
Som Eumeniderne for Grandseren?

Svar! hvo dit hsje Sandhedstempel pryder
Og Krandsen slynger om dit naa'de Maal?
Hvis er den Føraarsblomst, hvoraf du Frugten bryder?
Hvis Taaren er, hvorpaa din heele Himmel flyder?
Hvis Martyrsmuul bekradser Smertens Skaal?

Hvad du kun fjernt paa Fremtids Forhang maler,
Teg sedt-forundret stuer for mit Fjed:
Maar Englen Uskyld blidt til mig med Lijsen daler,
S barnlig, sindrig Leeg vi klæde Idealer
Og finde Himmel'en i Kjærlighed.

Hvor alt din Gisning svimler, trygt jeg aner,
For mig dit uopnaa'de Meed er nær:
Teg stiger ei til Gud ad Tankens lange Bauer;
Ved Engens Virakduft, ved Lundenes Pæaner
Teg daaner henrykt hen — og Gud er her!

Da han paa ny os til hinanden vier,
Brudgommelig du synker til min Barm,
Og i Mysterier, ved Elslovs Harmonier,
Naar sig en evig Trang forgudende befrier,
Du bliver Kunsten's Fader i min Arm.

Og mig, du Grumme! mig du vil forskyde?
Forgudet vil du ramme af min Arm?
Som Tvillinger af samme Væld vi flyde,
Som Fæller samme Lov i Sandens Sler adlyde,
Og mødes atter ved Alfaders Barm.

Og nu til Evighed du Flugten tage!
Fra Dødens Land dit Øje vende sig!
Tro, din Euridice, din Søster og din Mage,
Med Sonnen i sit Favn, bag dig skal opad drage
Og hisset evig, evig favne dig!

Musens Fodsel.

En Mythus.

Da den lidende Kronide
Brat sin Tinding aabne lod,
Og bevæbnet, ved hans Side,
Nu hans Hoveds Datter stod,
Saared' snart derpaa en anden
Ømhed Gudens sterke Bryst
Med en ubant, mystisk blanden
Af tvetydig Smertelyst.

Sværmerisk - vemodig, tabte
Sig hans Længsel utilsfreds
Blant det Mulige og Skabte,
Overalt og ingensteds;
Og fra Slabertankens Hoje
Dybt til Chaos' Afgrund ned,
Rundt Alvidenhedens Øje
Speider — hvad den ikke ved.

Tidt ham syntes, det Ukjendte
Idealist i ham laae,
Og af Kunstertrang han brændte,
Det i Verker at opnaae.
Dengang var det, Gris' Bue
Af hans Beemods Graad blev til,
Og at Aftenrødens Lue
Udfled fra hans Længselssmiiil.

Ast det Skjonne til hans Trone
Om hentræder: Barnets Sjæl,
Stjerner, Elskos, Smil og Tone,
Blomster, Dug og Kildevæld;
Amaranthen smiler Hjærligt
Beg hans Hjerte og slaer ud,
Ah! men intet Huldt og Herligt
Takkes den forladte Gud.

Stille Medyuk gjennembæver
Verdnens Kreds og Altret for
Den ukjendte Guddom hæver
Sig blant Dødeliges Thor;
Dg til Altret Livet træder,
Ofrer Krandsen, raaber: Ne!
Dse bør alle mine Glæder,
Ukjendt er det Herligste. —

Hvilken fremmed Magt bebuder
Sig ved denne Harmoni,
Jordens Børn og Himmelens Guder,
Sødtberuuste, daaner i?
Slige Toner ikun løde
Eengang før, da til Forlīig
Lys og Stov, i første Mode
Liv og Lyst omfavned' sig.

Harmonia — o lovsynger
Jord og Himmel, Aland og Gud!
Slynger, Blomst og Stjerne slynger
Om den skjulte Skjebnes Brud!
Evigheds tilbedte Datter,
Harmonia, naadig svar:
Skal en bedre Verden atter
Spire frem af den, som var?

Hvilket Under! hun bererer
 Med sit Plektrum Gudens Bryst,
 Og mens Jord og Himmel hører
 Toner til en fremmed Lyst,
 Under indre Harmonier,
 Selv Kroniden ei forstaaer,
 Sig hans svangre Barm besrier,
 Musen svæver af dens Saar.

 Nyforgudet, Guden luer,
 Da han i sin Datters Pragt
 Henrykt Idealet kuer
 Til sin Guddoms Fryd og Magt.
 Evig ved hans Hjerte hviler
 Nu hans Hjertebloomst til Pryd;
 Jorden Kun i Kunst udsmiler
 Anelser em Gudens Fryd.

R o s e r n e.

En Legende.

Naar Astenens Rose i Vesten staer
Og rundt de blussende Blade udslaer,
Da skuer fra Borgens Linde
Rosina med Andagts Længsel ind
I alle de blomstrende Himles Skin,
Sin Længsels Ende at finde.

Hun henrykt stirrer, med hellig Hu,
Som skulde det evige Føraar nu
I himmelske Roser nedile:
Da bliver hun selv, lig et Føraar, mild
Og vil med et eeneste Medynekssmil
Fra Jorden al Jammer bortsmile.

Og hvergang Himmelens Rose staer
I Væsen og Bladene rundt udslaaer,
Hun iler fra riddersligt Sæde
Og bærer en Vidiekurb med Brød,
Dertil og aldrende Vin saa sød,
Samt Legetsj for de Spæde.

Maar Matten udfolder sit Klædebon,
Selv bly som Armod, med skulende Haand
Undseelige Gaver hun rækker:
Da smile de Gamle, de Unge lee,
Med Andagt de Smaaeborn paa hende see
Og Hænderne langtsra udstrækker.

Men Faderen mæler de haarde Ord:
„Hvi ganger du, siig! ester Taaren paa Spor,
Som Uslingen, trællende, falder?
Din Færd jeg længe med Mishag seer,
Thi er det min Vilje, du ikke meer
Skal give af Fadburr og Kjelder.”

Forgjæves! Rosina i Engelens Kald
Fremdeles nedstiger i Lidendes Dal,

Kun glem som, ikke ulydig:
Thi ved sin højere Magt en Gud
Af Mindet udsletter Faderens Bud,
I Brøden selv er hun dydig.

Saa misder hende den haarde Mand,
Han Kurven stuer og fritter paa Stand:
„Lad see, hvad mit Bud har til Følge?”
Da vaagner det glemte i Datterens Stund,
Hun vil sig, den Fromme, med rodmende Kind
I Skamfuldheds Roser forudsige.

Tre Gange han spørger, da stammer hun
Hvad Gud indgiver: „I Astenens Stund
Jeg plukked' de Roser saa kjære.”
„Hvor til?” „Dem vilde jeg slynge til Snoer
Og hænge den rundt i Capellets Chor,
Der hellige Frue til Ere.”

Da Himmelens Rose, med Glød i Glød,
Fordoblet udspringer af Vestens Skjød,
At blande den Frittendes Øje;
Og Jordens Roser, til frommeste Svig
Fra Stilken ville de strække sig
Og hen over Kurven sig bøje.

Og da hun fra denne nu Linet slaaer
Og ydmyg, med bortvendte Blikke, slaaer,
Da Himmelens Rose sig lægger
I Vidiekurven med blændende Skær,
Og end de jordiske Roser der
Den Frittendes Øje iltækker.

Torundret, han vender det isende Sjæl.
Rosine knæler ved Kurven ned
Og stammer andægtig sin Glæde:
Da svinde de hellige Roser hen,
I Kurven er Bred, dertil Vijn igjen,
Samt Legetøj for de Spæde.

Jomfruen og Guden.

Fremmed til Apollons Marmorbilled'
Treen en Jomfru i sin første Baar,
Intet Fordiæt hendes Længsel stilled',
Dog hun veed ej selv hvad hun attræer:
Men ved Gudens Syn
Nort som af et Lyn,
Sukker hun i Elstovs første Nyn.

Daglig for den Himmelste hun træder,
Kaldt til hans Prästinde hun sig troer,
Liljehvide, guldbesatte Klæder
Hun undseelig om hans Skjønhed snoer;
Tuberofer bandt,
Lillier iblant,
Hun til Krands og om hans Tinding vandt.

I ærbodig Frastand Mœn længe
Henrykt sørre paa sin synkede Gud,
Snart dog i det unge Hjerte trænge
Elskovs Pile, siedse Skud paa Skud,
Til forvoven vild,
Midt af Undagts Ild,
Vellyst luer med Mænadesmøil.

Da fra Billedgubens Marmorleber
Underfaldt til hende hvisser det:
„Favre Tonifru, ak! vi sammenstræber
Begge tun omsonst til Elskovs Eet:
Andre Guder kom,
Altteret faldt om
Dg jeg staer i Kunstens Helligdom.

Skjebnens Bud ved alt det Skjønnes Klager
Længst en anden Verden har fremkaldt,
Phantasie og Hjerte nu forsager
Bed Hellenis' Templer, som forfaldt;
Sandsen ei som før
Guden nærmes tør,
Men som Offerdyr derude daer.

Seer du vel her næstved Vanvids Grotte?

Der ved Midnat vil jeg vente dig,
Hvis du der, o Tomfru, mede maatte,

Da blev du og jeg blev lykkelig!

Evig elskovsvarm,

Evig Varm mod Varm,

Holdt enhver den anden i sin Arme."

Dg for Natten seer fra Himmelens Linde,

Allt hun svimler hen til Grottens Dør.

„Hvo er det, saa spørger man derinde,

Som sig her forvoven nærme tør?"

„Tyst! det er en Brud,

Hjem en faver Gud,

Ham at møde her, tilsendte Bud."

Ind hun drages i den qvalme Svimmel,

Som opleser og forvikler Alt,

Pludselig fra Grottens brustne Himmel

Daler den tilbedede Gestalt.

Men snart varm og blød,

Aareblaae og rød,

Vaagner Guden af sin Marmorded.

Dg som Midlerste, i Nattens Rige,
Gletter Vanvid hendes Brudekrands,
Aa! men snart for det Guddommelige
Bæver, brister Brudens Sjæl og Sands:
Livlös daanet hen
I Henrykelsen,
Aldrig, aldrig meer hun kom igjen!

Til en ung Digter.

Hvi sørger du, at ikkun faa
Med hellig-henrykt Taushed lytte,
Naar ødle Skjalde Strængen slaae
Og, mens i Billed og i Mythe,
De længes, mindes, haabe, spaae,
Det lave Liv i Jordens Hytte
Mod Stjerneborgens Pragt ombytte?
Hvi sørger du, at mangen een,
Som efter Dognværd eene tragter,
Med dyrlæst Nedblik tankels foragter
Din usorgjængelige, golde Green?
Hvi sørger du, at Samtid nægter
At hjende dig, forskudte Sen!
Og at, samtidig kun med fjerne Fremtids Slægter,

Hos dem du finder en for sildig Bon?
 Ferg' emmer du da selv, Ulykkelige!
 At denne Verden ikke er dit Rige,
 Og at du Æolsharpen er, hvorpaa
 Sig Verdensaanden fuldt udtoner?
 At dersor du til Lidelser skal gaae,
 Du Tidens haanede Forsoner,
 Et Offer, smykt med Livets Tornekroner?
 Thi den, som her i Billed, Værk og Daad
 Den evige Natur at efterligne stræber,
 Til Mørkets Magt han beder Graad
 Og Krandsen ham, som Offerdyret, dræber.

O Sanger med de gudberorte Larber,
 O sol, heelt sol dit Kald, din høje Bard!
 Din Nod sig dybt i Evigheden skyder,
 I Tiden højt din Blomstertop udbryder:
 Du begge Verduers Midler er.
 Kan ikke den guddommelige Tanke
 Dig styrke her til Kamp og Taal,
 Da feig dig indeluk i Sandsens Skranke
 Og i det endelige Maal.

Men hvis du dig fra Tidens Aag befrier
Og ei betenker dine Taarers Tal,
O da bryd ud i Verdensmelodier,
Skjøndt Gjenlyds Nymphē rundtom tier
I hvert et Bryst; lid i dit store Kald,
Ombyt det Virkelige med dets Ideal,
Og naar du Evigheden dig indvier,
For dette døende i Elskovsqval,
Sku, Længsels Martyr, op i Guders Sal!

Kan vel, o stig! Navnkundighed kelsegne
Et herligt Liv og det forskjonne?
Vær stor i dig, for dig vær stor.
At leve udenfor er mindre
End være til i eget Indre.
Maar du dit dybe Livsvældes klare Røst,
Din Samklang med Gudverdenen, aabenbarer,
Og nu det Helligste, i Ord og Form udest,
Din skønne Skabelse, vedvarer;
Maar du dybt i dit inderste Bryst
En hellig Elskovs Længsel hæler,
Og sødt- veemodig, mellem Øval og Lyft,

I jordiskt Sabn frivillig dvæler,
Indtil din Trang forunderlig
I Billeder det Elste skaber
Og Himlen vinder, mens den Jorden taber;
Guddommelige Digter, siig:
Er du i Verden? — Verden er i dig.

Vend Øjet mod hūnt afrikanske Øde
Og sku Naturens Nudling der,
Det favreste blant alle Jordens Træ'r,
Hvis Blomst og Frugt useet maae gløde
Og Ødets sille Aldedrag forsede:
O see! det spredet al sin Pragt
Ukjendt i Bolger og i Vinde,
Og naar det Frugten ved sin Rod har lagt,
Det atter sig en Føraarskrands vil binde,
For atter den at drysse ned
Og skjule den unhydte Frugt dermed.
Siig, om ei skjønne i dulgte Dale
Den smme Vaillant's Lilje staaer,
End i en Konges Utegaard,
For snart at visne i hans Sale?

Hvad vil den Lilje blomstre for i Løn?
Hvad? den vil være til og være fjen.
Med heede Latber Morgensolen hæver
Fra sneehvidt Blad dens klare Taarer op,
Og om den nønsomt staaante Top
Med lade Vinger Tiden svæver,
Til endelig dog Ustyld's Blomst forgaaer
Og ved dens Undergang merkt, frydloft, Alret staaer.
O Digter, vær den skjulte Liljes Lige!
I det ukjendte Land dit Liv udfold;
Maar Aandens Luer i din Barm nedstige,
Da maae dit Mørkes tunge Taare vige,
Og, liigt him Liljes hvide Virakffaal,
Dit reene Hjerte ter omfatte
En anden Verdens ubekjendte Skatte.

Ta! hvis jeg paa en uopdaget Øe,
Mundt hegnet ind af Skummets Taarne,
Bed den uendelige Søe
Udskilt mig fandt fra Jordens Baarne:
End skulde paa den døde Kyst
Min Sang den huule Taushed bryde,

Dg o! mit Lis saa sødt henflyde
I selvbælunet Kunstnerlyst.
Naar Jord og Himmel sammenbrænde
Til Morgenrsde i et Elskovskys,
Dg alle Blomster deres Farver tænde
Bed det guddommelige Lys:
Da, liig en Hymnæ, min Hymne klinger,
Thi o! jeg er saa elskovsvarm,
Jeg Klippen Lis og Lyft paatvinger,
Opilder Havets kolde Barm
Dg sinker Vølgens Flugt i mat udstrakte Arm.
Men naar da Aftenolen hænger,
En Draabe Guld, ved Himlens Purpurrand,
Dg fremmede Gestalter trænger
Sig ind i Nattens Skyggeland;
Naar Maanen over Havet bygger
For Alanderne sin Straalebro,
Dg, liig den Dsendes udedelige Tro,
Lyft gjennemsmiler Jordens Skygger:
Da bryder jeg Naturens Ro,
Da maae jeg selvopsordret klage,
Dg over Havets Straalesti,

I sedt veemodigt Særmeri,
Til det forladte Land tilbage
En taarevædet Hjemvej tage.
Men, syrket ved min Kunstnerlyst,
Jeg intet qvalfuldt Søe tør drage:
Den lidet ei, som vælger Klagens Lyd
Og i sin Smerte vil sig selv behage.
Opslug, o Volge, Sangens lette Skrifst,
Som Skjaldens Stab din Flygtighed betro'de!
Udfyld med Mos, o Træ, hver sundrig Rist,
Som med din Bark tillige grode!
O Sand! udslæt igien de Træk, som stode
Paa dine vævre Blade, som
Hvert Øieblik dem Binden visted' om!
Mig frister ikke Malmets Stemme
Højt fra Navnkundighedens Dom;
Kjendt eller ukjendt, Verden mig forglemme,
Min Poesie er evig som jeg selv;
I andre Verdnar den oprinder,
Og er et Stjerneglænt i Tidens bælgende Elv:
Det glimter end, naar Elv og Volge svinder!

Det højere Liv.

Livet paa Tidens Grund fuldkomment og yndigt
at male,

Kun lidt Farbe er nok, Penslen det meeste
formaaer.

Hverdan er Verden vel, hvis ei saadan som den
trykker

Sig i Hjerte og Aland, sig i dit Underste
af?

Paa Gallejen, hvor Knokler, begnavede, Strids-
æbler ere,

Lyder til Alarernes Slag Lystigheds skjemt-
fulde Sang;

Dybt i Fængslernes Svælg, hvor Haablesched

Portene vogter,

Spogets Sommerfugl let flagrer om Skim-
melens Blomst.

Livet Kun Billedværk er, og Billedet, løsnet
fra Tingens,

Giver det højere Liv, giver den ædlere
Kunst.

Svar mig, om du med Tingens vel meer end
Billedet ejer?

Grovere er den, vel sandt, men er da dette
en Værd?

Hvo til det Virkelige sit Liv og sit Kunstmærk
besæster,

Ligner hün Urtegaardsmand, (sikkert han
vanbittig var)

Da han de spæde Planter med Tuppen i Jord-
bunden satte,

Og dog ikke begreb, hvorfør de alle slog
fejl.

Villedet Tingens Nod i det dybe, evige Liv
er,

Tingen, som verlende Lov, falder i Tider-
ne af.

Dersor begynd ei fra den og læg dig ei selv i
de Lænker,

Som du kan give stal, selv uindskrænket og
fri.

Har du kan Fred med dig selv, du kælt med
Verden kan stride,

Har du kan Hjerte og Aland, kan du for-
agte dens Frugt.

Dybt i dit bundløse Selvs, til Tempel indvie-
de Dybde,

Nidsler det evige Liv klart og oprindeligt
frem,

Der er den højeste Tryd, der Gudernes salige
Aerne,

Der det forjættede Land, ikke bag Stier-
nerne hist.

Dersor dog meener jeg ei, at Tidens Rige skal
fhyrte:

Gordens tallose Elægt stilles til Drælle og
Fri.

Bel er det herligt at stabe, dog lisligt er det,
at nyde:

Hvo som Leilighed seer, holde ved Løkken
den fast.

Men naar den knippe Nymphē dig gierne som
Blindebuk driller,

Luk i dit Indre dig ind, Verden da Blin-
debuk er.

Meget jeg kan mig tanke, som Livets Scene
forskjunner,

Kun staae det ikke for uer, Udsigten dæk-
kende til:

Saaledes er et Pallads, med ranke, corinthi-
ske Piller,

Hvor Ciceronen tids fører de Fremmede
hen;

Dgsaa et Landsled ved Søen, hvor Jupiter-Her-
nius dyrkes,

Med en Have dertil, fri som det britiske
Folk;

Ligesaa Pegefingren, den velbekjendte, som vi-
ser,

Uden Misvisning dog ei, hen til Fortiene-
stiens Pol;

Sidst en curulisk Stol hos sandhedelkende Thyr-
ster

Og et Hynde dertil hos en omstelende
Bib.

Inden for den Omgivning det maae behageligt
være

Let at spille sit Liv, thi hvor man stræber
til Pryd,

Oliver den nænere Anstand i Samlivets finere
Former

Og det rolige Skin af en forædlet Naz-
tur:

Men det Herligste ei, men ei det højest

Skjønne

I Heroernes Liv, som i den hellige
Kunst;

Ei den kraftfulde Mand, hvis Vælde et Sekul
besvangerer,

Ei det Hjerte, som slaaer eenigt med Allis
vets Puls:

Thi midt i Savn og i Nød, sin himmelske
Afløft at vise,

Træder det Uppersie helst frem af den indre
Natur.

Til den nattige Sangerinde.

Melodiske Veninde,

Som Harpens Strange staaer,

Naar højt paa Himmelens Linde

De hulde Stierner staaer:

Paa Mattens sorte Læber

Du lægger liffig Klang,

Bluende, Hiertet stræber

At smeltes i din Sang.

Hvad Magt mit Indre saarer
Med Himmelængsels Piil,
Og ved begjærtæ Saarer
Opelster Glædens Smil?
Som om min høje Lige,
Mit reene Forsels, nu
Kaldte til Lysets Nige,
Saaledes synger du.

Paa Melodiens Bolger
Din Sjæl let svæver hen,
Min sympathetist folger
I hver en Tone den;
Uhyndige, vi finde
Øs ved Accorders Væld,
Sjælene sammenrinde
Til een forædlet Sjæl.

Maaſkee blant Maers Skarer

Teg aldrig stued' dig,

Dog heelt du aabenbarer

Dit Inderste for mig:

I Wellyd har du talet

Saa ømt og hjertesel,

Tonerne have malet

Dit Billed i min Sjæl.

De bruune Løkker boje

Sig om din blege Kind;

Dit runde, dybe Pie

En Himmel slutter ind;

Om dine Læber svæver

Et Smil, som langsomt dser,

Længselfuld, Varmen hæver

Et sydse omvundet Slo.

Hvor din Gestalt fremtriner ~~o~~ nu maaſt
Der bliver brat en Nad,
Med smhedsfulde Miner ~~go vindt~~ niQ
Hver hilser dig saa glad;
Dg naar din Sjaelstemicke ~~ne sig~~ niQ
Let paa Akforder gaaer,
Sanderne sig forglemme ~~dig er vngiſ~~
Dg Sjaelen kun attræer.

Tidt om dit Føraar sværme ~~o~~ vigtig ~~o~~
De smiggrende Begjær, ~~ne~~
Dog ei de tør sig nærme ~~intetalt~~ niQ
Dit stille Helgenstjær. ~~o~~ dier
Din Sjael fra Jorden higer, ~~intenſt~~ niQ
Kun Længsel er din Lod, ~~ne~~
Alle de gyldne Niger ~~intet alt~~ mod vngiſ.
Nedglimre i din Graad. ~~ne~~

Naar du det Svundue minder,
Bed Fortids Aftenskjær
Din Zaare ogsaa rinder,
Din Blomsterdig den er;
Dit Sie da, Beninde!
Vendt mod Forgangenhed,
Ligner et huldt Kjærminde
Fra Himmelien rakt ned.

Let vifte dine Klager,
Som førstie Aandedræt
Den Nysankomme drager
Bed Stjerners Harpesset,
Dit Zaalmodssmål udbryder,
Det er en Liljeknop,
Hisset den først udskyder
Den dulgte Blomstertop.

En sed Formundring standser

Hver Bildhed, hvor du gaaer,

Dit stille Bisald kændser

Tidt den, som fernen staer;

En bedre Verden flyder

Ud fra din stille Pragt:

Uimodstaaeligt byder

Den blide Undes Magt.

Om din Gestalt udbreder

Et saligt Rige sig:

I frit modtagne Kjeder

Hvert Hjerte hylder dig;

Hver Troe, hver Stand og Alder

Dig soerger Huldskab til,

Digternes Krone falder

I Stovet for dit Smil.

Hvad Navn skal jeg oplede,
Til dig, Ukjendte? Siig:
Bil du vel Lilla hede?
Som du, hun trylled' mig.
Tør jeg (dog neppe fatter
Jeg Haabet) o! maaſkee
Mindedede Fortid atter
I dig som Fremtid see?

O salig den, som fører
Dig hjem med Elstovs Magt,
Og længselsuld afslører
Den heele Blomsterpragt!
O salig den, som stræber
At sværme Sjælen ud,
Fængslet til dine Læber,
Du Sangens skjulte Brud!

F o s f e n.

Priser, o Skjæde,
Stjerner og Helte,
Røser og Mører!
End jeg lovsynger
Højhed og Unde.
Dog fremfor alle
Til Æmne jeg kaaerer
Fosse, den vilde,
Som først fun en Draabe,
Til Vandflod opvører.
Min Lovsang skal lyde,
Skjædt ikke fornuninet,
Højt i din Brusen,
Du Klippefortærer!

Du Laudeopsluger! — —

Ekken er din Fødsel.

Med Højdernes Nymphē,

Zomfruesneen,

Den Lilliehvide,

Solen dig avler;

Og Vinterens Hustru,

Den evige Kulde,

Bed staalhaarde Bryster

Af Jis dig opkækker.

Sterk er din Barndom,

Du Hercul i Wuggen!

Til Krandse du plukker

Graner, som Blomster;

Med Ørnen du leger,

Din Sommerfugl er den,

Og kaster, lig Barnet,

Med spraglede Kisler,

Vi Øverge hernede

Kalde dem Klipper.

Hvorhen nu? du Bilde!

Stands! Afgrunden sluger — —

Ha! rædsomme Dugling!
Der staaer du, uhyre,
En Rise, lig Vierget,
Fra Skyen til Dybet,
Dg Fjeldene revne,
Dg Dalene hyle,
Dg Tanken forgaaer
I dit dovende Bulder.
Selv Vinteren ikke
Kan standse din Bælde,
Han pryder sit Skjæg
Med dit sørknede Selvskum,
Dg hænger sin Krone
Af Jiskrystaller
Paa Fjeldvæggens Kanter,
Til Tegn paa hans Domme:
Men ned fra Himlen
Du Regnbuen bærer,
Som Sejersbanner,
Dg lader det vase
Fra Klippe til Klippe,
Dg slister dit eget

Selvstændige Nige,
Lig Aanden i Tiden.
Dug nede paa Sletten
Nu mandig ædel,
Beherskende Kraften,
Du prægtig henskrider,
Opflakkende Stæder,
Omsavnende Lande,
Dg siedse dig kramser
Med verlende Slægter.
Men og du træller
Dg Byrder bærer.
Som Hundsdyr, du folger
Menneskets Vælde,
Du Foster fra Himlen!
Som Lejeshvend, drejer
Du Mollehjulet;
Du bukker dig under
Broernes Lag,
Dg gnaber stedse,
Stille fortvislet,
Digernes Lænker.

Da brat du miudes
Din Ungdoms Kraft,
Din himmelske Stamme,
Og Digerne kniser.
Nu hersker du.
Med oprevne Slove
Din Sejer du kramser,
Og Byer henvelter,
Med brølende Hjørder,
Foragteligt Bytte!
Og hester din Fraadde
Til Rædselsvinge
Bred Flygtendes Hæl;
Og kneiser paa Torvet
I indtagne Stæder
For lufkede Raadhuus,
I medens det bleege
Senat deroppe
Paa Tagene raadsblaer.
Dog snart du vender
Frivillig tilbage
Til Aag og til Lænke,

Til Broe og til Dige,
Og flyder stille,
Stillere stedse,
Mod Alderdoms Sandørk.
Den sagte indsuger
Din tæmmede Bælde,
Og Havet modtager
Til sidst dine Zaarer,
Og disse med dine!

Rosenmøn.

Til Blomsterrigets lette Krone,

Til blide Slægters Dronning kaldt,

En Rose paa en Tornetrone

I Knoppen dolger sin Gestalt.

Ydmyge Blomster rundt udfolde

Sig om dens milde Majestæt;

Favoner bly tilbageholde

Det elskovsvarme Vanddedræt.

Den klare Dug fra stille Maane
Til den af Engle bærer ned,
Og uensomt Dagens Straaler staane
Den Blussendes Undseelighed.

O svar mig, Solens elste Datter!
Forraad din Sanger, hvilken Nand
Dit skionne Purpurvæb indfatter
Med lette, smertelese Vaand?

Huldsalige! svar, om du lærte
Til Eet at stille dig fra Alt?
Hvad eller om kun Verdens Hjerte
Bevidstlös, slaer i din Gestalt?

En hellig Gysen mig omluster
Og synes at advare mig,
Men Rosens Engelaande dufter
Og i et Smil denaabner sig.

Da maae jeg over den mig boie,
Da maae jeg bøie mig saa nær,
En Taare rinder fra mit Øje
Øg i dens Varm min Længsel bær.

Men brat min bittere Graad udsletter
Den blides reene Purpurglands,
Af de oplost Blade fletter
Favonen sig en Sorgekrands.

Dog af den nsgue Stilk udspringer
En Straale i den stille Lust,
Øg til en Barnegestalt omringer
Sig med den holdne Roseundust.

Hvi gyder du, o Dødelige!
Saa mynner den med fremmed Rosi,
Din Taare ned i Fredens Nige
Øg saarer et uskyldigt Bryst?

Med barnlig, dog med sindig Glæde
Teg Bladetemplet bygged' op,
Og løfted' dybt fra Mørkets Sæde
Til Lysets Fryd den fulde Knop.

Som Templets salige Præstinde,
Til himlen saae jeg Dag og Nat,
Og aanded' ud i alle Vinde
Min Viraks gudindvi'be Skat.

Hvi, grumme Dødelige! rører
Mig da din Graad med fremmed Magt?
Lev vel! I Ørknens Skjed isører
Teg mig en anden Blomsterdragt.

Lsv og tilgiv den tunge Zaare!
Tilgiv, du fromme Blomstersiel!
Thi at! jeg elsked' dig saa saare,
Min Zaare fled af Omheds Væld.

Blant Mennesker det Skjenne sviger,

Paa Esløv følger Nag og Had,

Thi søger jeg i Blomsters Niger

Et elset Liv med Stilk og Blad.

Da Duftgestaltens Kinder lued'

Og længer ei et lille Noer,

Den favre Rosennis jeg skued'

Og hørte disse sode Ord:

Og vil det da dig saa behage

At elses og at else mig,

En Blomstgestalt du maae paatage,

I Fryd og Uskyld Barnet lig.

Da skal vi flynges i hinanden

Og, lyste ved besjælte Løv,

Foreene i en salig Blanden

Vort Foraars Duft og Blomsterstov.

Brat ved en Vestenvind hun hæves
Og fiernt — Tov paa din Blomsterrod!
Tov, omme Rosemose! — Fergiæves!
Gid paa min Gras som Blomst jeg stod!

Forvandlingerne.

Saa herligt, som Martyren i sit Blod,
 Laae Havet i Aftenens Nøde;
 Den gnistrende Stjerneblomst vidt sig oplod,
 Den groer kun i natlige Øde,
 Mod Jorden vender den Kronen ned,
 Som Len for Martyrstandhaftighed.

Bed Bierget i hellig Betragtning jeg sad
 Og stirred' i susende Rister,
 Da syntes mig stue et Rosenblad,
 Et Windstød fra Stilken henvisster;
 Det en Karfunkel bland Smaasteen var,
 Den Morgenröden i Barmen var.

Lig Blomsten, indfrossen i Dækkens Krystal
Og livløs i glimrende Længsel
Et hemmeligt Noget i Steen og Metal
Tilvinker den Grundendes Længsel:
En Tomfrunatur og en barnlig Aand
Slummer bevidstløs derinde i Maand.

Thi Alt er i Et, og Et er i Alt,
Forstjellig kun Enheden banker
Som Pulsslag, dybt i hver Livsgestalt,
Den samme i talrige Skræller:
Forsteeningen selv kun døsler den,
Thi Kjærliheds Aande optoer den igjen.

Med underlig Længsel og Banghed jeg saae
Det Glimt fra umindede Dage,
Jeg talte til Steenen og ventede paa
At denne til Ord stulde tage,
Men stum den blev, jeg trykked' den Kun,
Kjærliheds aandende, til min Mund.

Da blev den brat i min Haand saa bled,
Det Haarde sig deeled' og skilled',
Og i dens Sted en Rose saa rod
Med blussende Farve spilled';
Den lukked' sig op og lukked' sig til,
Bilde tale, men gav kun et Smil.

Teg senked' min Ande heed i dens Bryst,
Thi jeg elsked' den Skjonne saa saare,
Teg aldrig fornam saa megen Lyft,
Dog fældte jeg mangen Zaare;
Lidt syntes mig, at i dens Sted jeg saae
Et Øie, saa bundlest som Himmelens Blaue.

Men som jeg stirred', den pludselig
Sin Skikkelse maatte forlade:
Til Næb forhærdede Stilkken sig,
Til Fjær udtaktes dens Blade,
Og paa min gyngende Finger sad
En Zugl, sem hopped' og sang saa glad.

Den Fugl nedsmittede i min Barm
 Dg pikked' mod bankende Hjerte,
Da følte jeg ingen Sorrig og Harm
 Dg dog jeg saa meget begjerte.
Men Fuglen snart i et Træ floj hen,
 Sang og forvandlede sig igien.

Dg under den blomstrende Krone stod
 Den deiligste Tomfri paa Jordens,
Af Lilliers Sne og Rosers Blod
 Hun syntes i Foraaret vorden;
Hun havde til Slør en Sølvskly,
 Hun var saa hjerlig og dog saa bly.

Om hende de Sangfugle flokke sig,
 Hos hende Vækkene standse,
Dg Greenene, ofrende Hænder lig,
 Tilbyde de spirende Krandse;
Hver Blomst, hendes Finger rører ved,
 Halder som Frugt i Haanden ned.

Fra Beltet hun tager Strengenes Guld,
Med Vællangens Allmagt begavet,
Hun synger — Naturen saa længselfuld
I Dug vil hensmelte til Havet,
Og hver en Volge, saa elstovsvarm
Tabe sig vil den ved Himmelens Barn.

„Min Brudgom er Evigheds salige Son,
Uendelighed er hans Bugge,
Om den staer Stiernernes Kreds saa skøn,
De Faklerne aldrig udsukke,
Mod den Smædebomsterne leste sig op
Og beje tilbedende beres Top.

Den gamle Evighed stander derved
Og grunder ved Hovedgjerdet;
Bud Siden af den staer Kjærlighed
Og smiler med Pilen i Hiertet,
Og Haabet holder en Nosenknop,
Troens Bonner aander den op.

Naar Barnet sit lyse Die opslaer,
Gaaer Dagen op over Jorden,
Og naar et Smil paa dets Kinder staer,
Er Føraarsblomsterne vorden;
Og hvo eengang i dets Pie saae,
Han evig elsker og elskes mage.

Thi Kjærligheds Alkjærminde vil
Udslaae af det livfulde Heele:
Som Væger Vteren runder sig til,
De Stierner til Kors sig afdeele;
Til Stengel sig hæver den lave Jord,
Som Dust opstiger Sjælenes Chor.”

L i n a.

Sneehvide Hyacinther! som staer i blaatmale-
de Base,
Liig Nereidernes Chor i det værulisse
Bad,
Pleiede Hyacinther! hvis Sol paa Arnen sig
hæver,
Hvis forelæste Gæfir Digterens Vandedrået
er,
Kunstens tidlige Fostre! forgaaer I tillige med
Vintren
Dg den phantastiske Blomst, tegnet paa
Mudens Krystal?

Dvæler med tvesold Pragt ved Solens oplyven-
de Komme,

Blomsternaturen paa ny talloese Djue op-
slacer;

Dvæler! thi Blomsternes Fader de urekte ille
forsleder,

Hvilke hans Enke, Natur, avled' med Ilden,
hans Son.

All! men som sonende Offer I synes at dse for
de andre,

Bed Eders segnende Dod staer det mang-
foldige Liv.

Takfuld mod Eder jeg nu de sidste Pligter ud-
over,

Den petrarchiske Bogaabner jeg Eder til
Grav,

Der skal I længe opholdes, liig hellige Mu-
mier, længe,

Elskede Marxer paa mangt elskovindaandet
Sonnett.

Thi som Kjærligheds Midlere stod I bag bla-
lige Ruder,

Løkende Linas Blif over til Gjenboen
tidt,

Saa at det nu kunde synes, som stirred' hun
ikun paa Blomsten,

Skjændt den Dame til mig listelig skottede
hen.

* * *

Af! hvi syrer ei meer en Gud den glimrende
Solvogn

Gjennem det lustige Rum over den grønne-
de Jord!

Da ved hans nærmere Komme tilbedende, skul-
de jeg knæle,

Helios! Helios! højt raabe i Vøn og i
Tak!

Vintren i kæmpende Flugt mod Norden ven-
der sit Asavn,

Ned ad den flygtige Hæl drypper hans Pant-
ser af Eis;

Forsørghimlen paa ny udklækker de lisfulde Fros-
forn,

Sydens Ande igjen hidvister Fuglenes
Chor.

Nu vil det landlige Liv af luune Hytte frem-
spire

Og som den skønneste Blomst pryde den le-
vende Mark;

Snart vil de pyntede Skarer af Stadens Porte
udvrimle

Og i den lyftige Sværm tusind Forbindel-
ser sees.

Da, o sode Forventning! tibt Lina i Svær-
men jeg møder

Og i Mødet, hvor seldt! treffes af flag-
grende Dragt,

Til i det friere Liv den knipste Lejlighed kom-
mer,

Hende holder jeg viist fast ved den eeneste
Lok.

Nys, da Vinteren vogted de lukkede Porte og
Øsre,

Naar jeg om Morgenens da drømmerigt Leje
forlod,

Stilled' jeg mig i vinduet og grob med Næglen
i Tæn

Vaa det besrosne Krystal: Lina, hvor elster
jeg dig!

Thi jeg vidste at hun alt længe med ventende
Længsel

Lige overfor stod, bag det optæede
Glas.

Længe staaer jeg saaledes, ei ulig den fromme
Tilbeder

Før det Tæppe, som tro skuler den hellige
Gud,

Mens hans aandende Ven det vigende Forheng
bevæger

Og hans flygtige Ord standser i Foldernes
Skrift.

Længe staer jeg saaledes, med dristig udtalen-
de Elskov,

Bag det krystalne Skjold, Vinteren holder
for mig,

Til jeg med brændende Ande beskrevne Fisstable
smelter

Og med ustandsede Blif fuer den Deilige
nu,

Som hun liig aarle Blomster af vigenude Fis-
slag, fremtræder,

Liig aabenbarede Gud, frem af det svindende
Slor.

* * *

I de fyrlige Haver, imellem de fremmede
Bæxter,

Som ved Farve og Dust trylle til Syden
mig hen,

Folger jeg Linas Gang og sætter mit Fied i de
Godspor,

Hun i glimrende Sand præger med flygtige
Hæl,

Eller i Tanker afriber de spæde, fredlyste Blom-
ster,

Troende nu, at de bag hende frivillig sank
ned.

Stundom hun skuer tilbage, ja stundom fra
hastende Selskab

Sinker hun Trænenes Sil, som om en Udsigt
hun nød.

Wiljeles følger jeg fjernt, og liig den tidlige
Stjerne,

Som bag Fuldmaanens Glands siedse den
første gaaer op.

Pludselig vender hun sig i en af de eensomme
Gange,

Kun af et elskende Par eller en Diger bes-
søgt:

Uimodstaaeligt jeg følger, thi lønligt, i Vendingen,
gen, skotter

Hun, om Elskov endnu følger det flygtige
Mæd.

Tætte, vistende Skygger, indhyller den elskende
Sanger!

Sagtner i kælende Favn dette bevægede
Bryst!

Blomst, somst hemmelig lever! omhvirbledes, glas-
de Libelle!

Elsk mig, heele Natur, eller af Længsel jeg
dser!

Ak! sels den friere Lust ved hendes Læber sig
tænder,

Her er Paphias Lund, Eros, dit Nige er
her!

Lad mig da, koldere Jord, med paatrykte Læ-
ber udaande

I din forsteenede Havn denne fortærrende
Ild!

Sonnett.

Fra Stjerne hen til Stjerne født det klinger
 Og atter født fra Jord til Jord gjenlyder;
 I Uraniders Barm det himmelst byder,
 I Menneskers, ligt Foden, alt betvinger;
 Som Blomsten af Naturens Skjød udspringer,
 Det Liv i Liv, det Gud i Gud udbryder,
 Som Offerluen sig mod Hinulen skyder,
 Til Uforgjængeligt det sig opspringer:
 O Savn og Længsel i Naturens Nige!
 O Kjærlighed, som vil sit andet finde
 Og sig i Verdens Alliv født nedsenke!
 Med Lyst og Ve jeg fra mig selv maae hige,
 I Duggens Draabefald jeg vil henrinde
 Til sed Oplossning, fra Bevidstheds Lænke.

Paa den koldere Jord jeg trykker de brændende
Læber

Dg med et bristende Suk aander min Ild i
dens Varm.

Slyggerne sindrende suse, liig Aanders usynlige
Binger,

Mangen medlidende Blomst trykker sig tæt
til min Kind.

Længe saaledes jeg dvæler, da vender hun atter
tilbage

Dg mit Isfede Blik netop den Glende
seer,

Men i det samme hun slipper det sneehvide
Klæde af Haanden,

Ligt en af Nymphernes Sør, løsnet i Kamp
med en Faun.

Var det en Hændelse blot? hvad eller var det
med Forsæt?

Dengang twivlede jeg, o! men nu veed jeg
det vel.

Neppe jeg bliver det vær, da iser jeg til og bes
mægter

Mig ester Elskovs Ret dette misundede
Bæv

Ned den ambrosiske Dug fra Kindens fuldtblom-
strende Roser,

Af hendes Alandedræts sode Aromer op-
fyldt.

Af! hvi opholdt du dog ei, o spæde Bæv! i
din Folde

Af hendes Nasyns Træk Afrykkets flyvende
Hast? —

Verkendtige Billreddyrker! eg har du da
ikke

Mangen guddommelig Deel af den Tilbedede
selv?

Og saa trykker jeg Læben i Bævets bessælede
Folder,

Meer end indbildte Rys har jeg inddraget
af dem.

Henrykt, seer jeg dog neppe, at fjernt ved Ca-
nalen hun standser

Og at den gyldne Delphin hende tilbyder sin
Rygg,

Før jeg, med Klædet i Haanden, liig Snælken
med buguende Topseil,

End saa hastigt som den, aandelos iles af-
sted,

Før trofyldig at give det elskede Wyte til-
bage,

Guldt af andre Rys end jeg indaanded'
deraf.

Netop nærmer jeg mig, da Goden i Baaden
hun sætter

Og jomfruelig bly sauker med højere
Haand

Tæt om Svækkelens Blomst de lette, forræderstke
Klæder,

Mens den venstre Haand strækkes til Ligebagt
ud.

Men i det samme hun føler en Haand, som til-
hyder sig denne,

Seer til Siden og seer — Guder, hvor yn-
dig hun var!

O hvor blusser hun da! hvor sittre de holdende
Fingre!

O hvor ryster min Haand, trolos i sisttende
Kald!

Henrykt jeg stirrer paa hende, blufærdig hun
Kuer i Vandet,

Dog paa mit Billede der hviler den Deiliges
Blik,

Men de andre kalde, i Baaden hun langsomt
stiger

Og fra Sædet mod mig nynner et eeneste
Tak,

Dog et tusind i Øjet, hvor lig den ægteste
Perle

Sjælen vinkler dybt under det fugtige
Blaa.

Men da jeg nu opløfter min Haand med det
sneehvide Klæde,
Troligt rækkende det, vender hun hastigt sig
bort,
Og den ghuldne Delphin med Marefinnerne sky-
der
Gjennem det pladskende Vand hen til den
modsatte Bred.
Som en Helgen af Marmor ned Sejerens vaj-
ende Jane,
Staaer jeg paa svimlende Bred, Klædet i
loftede Haand;
Som det prophetiske Øje paa Synets Straaler
kun stirrer,
Hende skuer jeg kun rundt i den heele Na-
tur,
Til hun, landet paa Den, i Granernes mørkere
Skygger
Med den syklende Sol samtidigt svandt for
mit Blik.

Lige over for sidder for aabent vindve den
Hulde,

Bag et Gitter af Ros, Indiens Kunstige
Værk,

Sidder hun, seende useet, en anet Guddom, og
Skjuler

Sig for Lilbederens Blik, skjondt hendes Øje
ham seer.

Meget vel dette jeg veed og kjækkere bliver
min Elskov,

Ellers et sædeligt Blik over hvert kjælent Be-
gjær,

Nu dog vover jeg Alt og taler med Tegn og
Geberder,

Blikke, Smiile og Vink, aabner et længsel-
fuldt Favn,

Plukker en Rose itu, og som forelskede Bre-
ve,

Med paatrykkede Rys, aander jeg Bladene
ud

I den belgende Lust, og stuer med lislig Fernundring,

At en tjenstvillig Sesir over til hende dem
bær.

Lad mig, o Gitter, dog see, hvor dan den Undseelige bluffer,

Hals af Eskov og hals af en jomfruelig
Blu!

O lad mig see, hvorledes den Elskende Masterne
taber,

Eller med bævende Naal farer paa Liinene
vildt!

Du barbariske Værk, som Østerlændingen opfandt,

Da Phantasien Begjær pirred' en magteslös Sands!

Gnieren liig, han mindre sig frysbed' ved vogtede
Eje,

End ved Tænken, at fleer savnede det, han
besad;

Og som Guieren troer, at Synet hans Skatte
kan sjæle,

Frygtede han, at et Blik røved en afmæg-
tig Ret.

Hæld! at ver Skinsyge ei indgitter de ædlere
Fruer,

Som med friere Haand flettede Samlivets
Baand,

Og at kun Sommerens Straaler samt Nys-
gjærds ublue Blikke

Bed det barbariske Værk fjernes fra Fruer-
nes Løn.

Men hvad bevæger sig højt? Gid Gitteret vilde
forsvinde!

See! i samlede Læg rulles det rygdt om sig
selv,

Og den Hulde — o List! hun rundt, som
hensigtsløss, skuer,

Før ved en Hændelse blot hjet at vende mod
mig.

Nu! — Hvor venligt hun smiled! I Guder!
saa længe hun aldrig
Lod det smmeste Blik mades og smeltes med
mit.

Men hvad er det? En Rose! For Munden hun
stedse den holder

Og som i Strid med sig selv, skotter til mig
og seer bort.

Af! sit Hoved hun sænker og synes i Tanker at
firre

Ned paa den brimlende Sværm. Deilige,
see dog paa mig!

Dog hun seer ei paa mig! — O Himmel! med
Læberne løser

Hun hvert lykkeligt Blad af den beaandede
Blomst,

Og nu svæve de let, paa hendes Aldedrag
baarne —

Wifter, o Blade, hid! Breve I ere til
mig.

See, der nærmer sig eet! Velkommen, o Bud-
stab fra Lina!

Varmt af det sydreste Kys, Hiertets Først-
velse, du!

Kom til mine Læbe fra hendes, du svævende
Bro over Gaden,

Hvor to Elskendes Kys mødes og smeltes til
eet!

* * *

Skal jeg, hvor lange endnu! paa Lina, den Tid-
lige, vente?

Ellers jeg hende fandt, hvergang jeg lejet
forlod,

Siddende hist i sit vindue, og ilede hende at
hilse

Med det første Blik, Dagen den Vægnende
gav,

Thi hun plejer at aande den sinde, livbistende
Morgen,

Medens Himeres Haand farver den Blom-
strendes Kind.

Hvad mon Marsagen er? En Reise? Da Post-
hornet havde,

Lig en Engels Basum, valt mig af dybeste
Sovn.

Eller tovede hun for længe ved natlige Gil-
de?

Nei! thi naensomt og bly nyder den Hulde
sit Liv.

Sikkerlig har du atter, du Nordens forhadte Sci-
relko!

Hvinende Østenwind! født paa den uralske
Top,

Hid fra sibiriske Steppe, som torstig indsuger
din Misde,

Med barbariske Sted truffet den yndigste
Kind,

Og forskyret de Formier, hvis hvilende Lige-
vægt robte

Skjønhedens Klassiske Lov, Graziens Hemme-
lighed.

Grunne! nu maae hun indhylle og dølge mis-
dannede Ansigt,

Og fra det adspurgte Speil rædselsuld vende
sig bort.

Gid jeg mig kunde tildegne den Elskedes Smær-
ter og Misform!

Tabte i Skjønhed jeg da, vandt jeg i God-
hed dog vidst.

Af! hvo med sindrende Duft af Sydens balsas-
miske Urter,

Lagte om svulnende Kind, mildner den nor-
diske Luft?

Med helbredende Draaber, udpreste af Stengler
og Nodder,

Eller med Salvernes Kraft falder tilbage
paa ny

Formernes skønne Afkord og Farvernes finere
Blanding?

Ah! hvo fra Sjælens Speil tørre din Nan-
de, o Wind!

Meget vel veed jeg, hvorfor du Skønhedens
Former forstyrrer,
Musen betrode mig det. Vil du det høre?
saa tie!

(Listelig talte jeg saa, i Haab den Vilde at
tæmme
Og at vende hans Magt bort fra den Elses-
des Kind.)

Venus hadede Psyche. Gudindens Altre forloz-
des,

Sjeldent kun Lod hendes Navn frem af et
elskende Bryst,

Men en Himmel af Virak i hvirvlende Skyer
sig dreied'

Dan hvert Billed' af dig, Amors tilbedede
Brud!

Da nu Gudinden pønsed, hvorlunde hun skulde sig hævne

Og tillokke paa my Dyrkeres Virak og
Døn,

Hændte det sig, at en Bie i liflig Wildfarelse
satte

Sig paa Paphias Kinds aldrig bortvisnende
Blomst.

Hastigt, dog var somt Gudinden den greb ved
Bingernes Ender,

Aandede venligt paa den, skued' de spretten-
de Been,

Lod saa paa Haanden den gaae, som Barnet i
Ledebånd dingler,

Og med kjelende Røst hvidsæd' til Blomster-
nes Ben:

Hvis du nu strax flyver hen og stikker Psyche i
Kinden,

(Ikke bedraget semi nys, thi du ei støffes saa
let)

Men nted velberaad Hu den Uforstammede saae-
rer,

Da er der ingen Løn stor nok, o Bie! for
din Daad:

Thi du skal nippe fra Randen af mit olympiske
Bæger

Og i min evige Krands finde din evige
Baar.

Talte det, løsslap Bien og saae med alseende
Øje,

At den i Psyches Kind borede' sin gifte
Braadd.

Kluden hovnede brat, den Saarede græd, men
af Uvind

Hendes Søstre loe, skjennere troende
sig.

Venus uendelig loe og lod Kinden underfuldt
svolne

Paa hver Støtte, sem stod Medbejserinden
opreist.

Dette fortred Gud Amor: han stampet, saa
Blomsten sig bøjet,

Fross Melodie og om Raad adspurgte Se-
fir, sin Ven,

Som med usynlige Arme paa Hynder af Ros-
senduft havde

Baaret den undrende Mo fjernt til hans
Brudegemak.

Gesir svarte: Mig skabte de venlige Guder til
Mildhed,

Men til Neolus gaf, mægtig han er og din
Ven.

Guden i Hast sloj bort til Neolus' flingrende
Grotte

Og paa en Klippekant satte sig grædende
hen.

Vindene foer ham forbi, men andfede ikke hans
Smerte,

Jindtil en em Favon Eolus melde der-
om.

Men den vældige Konge, Gud Amors Klage
forrummet,
Samt hans Begjæring om Hjælp, trostende,
svarede saa:

Som jeg laante dig Sesir til Brudefører, saa
vil jeg
Gjerne, o Amor! nu laane dig Eurus til
Hævn.

Blomsternes Uven han er, for ham de Kjelne
sig lukke,
Dybt i den lidende Varm Dusterne sluttende
ind;

Guderne skue, hvorledes af indpresset Tylde de
hovne
Og som en maallos Skald, martres af Med-
deelings Savn.

Ham nu vil jeg befrie fra alle de holdende Læn-
ker,

Og saa haaber jeg vidst, Eros, hvis Skjelen
nen er ned,

At for hans snærpende Susen de Jordiske Kin-
der skal hovne,

Thi deres farvede Væv er som en Blom-
sternatur.

Anderledes, o Eros! jeg ikke formaaer dig at
raade,

Thi du vil dog vel ei glemme den sønlige
Pligt.

Sagt det, til Hulen han gif, hvor mat, med
Ringe om Struben,

Holdne i Lænkernes Næt, Windene halvval-
te fnøs,

Læste Eurus og gav meer efter af Lænken end
ellers,

Iffun det sidste Leed heftede han paa sit
Spiir,

Men den vilde Orkan foer ud af den revnende
Hule,

Og i Medet han vildt Boreas sidte om-
fuld,

Gnos saa hen over Jorden og standsed' den lifli-
ge Viraf,

Som af Blomsternes Skaal stiger til Supi-
ters Sal.

Og da svolnede brat Hellenernes smertende Kin-
der,

I en almindelig Fejl Psyches, den enkelte,
svandt.

Venus af Harme græd, hvis Laarer man vo-
rer at kalde,

Hvad for den Himmelstes Blik stod, som
for Stjernen en Sky.

Men i Sandhed græd nu Psyches misdannede
Søstre,

Styggere end tilforn, syntes mod hende de
nu.

Suart sauk Psyches Kind tilbage i Skønhedens
Skranker,

Og med den levende Kind ogsaa den mar-
morne sank,
Jordens Slægter paa nye til hendes Alster sig
trænged',
Psyche! Psyche! det lsd rundtom i Viraz
fens Sky.
Amor var hævnet, Neolus kaldte Orkanen til
bage,
Blomsterne dufted' paa ny, Kinderne smiled'
igjen.
Neolus siden den Tid, sin List og Vælde til
Minde,
Slipper ofte endnu Eurus saa langt som
han ter,
Og da svolne gjerne de Jordiske blomstrende
Kinder,
Men Betydningen veed Musens Fortrolige
— ~~alltid~~ ~~ikun~~ —
Seer du nu, Østenwind — men hvad? er det
~~den~~ digteriskt Blandværk?

Svæver fra Syden en Sky hen i den mildede Lufi?

Ta! Forhårdelsen sinelter for Sydens dugfulde
Vande,

Blomsterne duste og snart Lina er deilig som
for.

* * *

Skal jeg fortælle dem noget? (saa spurgte det
Bæsen, som lejer
Mig sine Hænder, saa at egentlig fire jeg
har)

Siig him, svarede jeg, og gueed de taagede
Øjne,

End bæskyggede af Sovnens seentvigende
Flugt.

Da er den Tomfri, med hvilken de tidt i Vin-
duet smidte —

Nu da? — Vortrejst idag — Karl! er du
fra din Forstand?

Nei saa vidst er jeg ei, for da jeg imorges mit

Vindve

Aabned', saae jeg en Vogn holde for Gjen-
boens Der,

Og ej længe derefter, to Fruentimmer, som
siege

Op og kjørte afsted, Tomfren en af dem
var. —

Nu saa er jeg forraadt! af dig, du doyne For-
ræder!

Ha! hvi rev du mig ei ud af de døvende
Duum?

Kunde du ikke formode — støvslugende, børsten-
de Væsen!

Supplement til en Krop! Vilhelss Deel af
et Heelt!

Rap dig nu, Tosse! og slux bestil os de rappe-
ste Heste,

Som i den samme Tid Isbe saa langt som
de see.

List dig saa ind i Huset, og stræb saa lundt at
udfritte,

Hvor den usalige Vogn bragte de Vorkejste
hen.

Slynd dig! Afsted sem en Piil! og hvis du dit
Erinde rygter

Mig til Baade, da skal Lønnen ledfage din
So,

Thi den bedsvende Urt, som groer paa Virgis
nien's Marker,

Skal undervejs i sin Damp stedse omvæve
din Kind. — —

Ta! jeg føler det her, o her! at den Hulde er
borte,

Bæggene nærme sig rundt — Lust! eller quæ-
les jeg brat.

Var jeg hin drivende Sky, som højt gjennem
Himlene drager,

O da fulgte jeg med højt over russende
Vogn!

Var jeg som Fuglen hiss, der flyver med Winden
og Skyen,

Da paa den Deiligeste Vej sang jeg fra Bust
— ~~tomme stæ~~ og til Bust!

Kun hvor hun aander, jeg lever: i hendes Næres-
værelses Omkreds,

Som for den sydliche Sol, blusser min Sjæl
og min Kind;

Kun med den himmeliske Lust, af hendes Mande
besjælet,

Vifter et edlere Liv ind i min kraftige
Barm.

Dersor maae jeg asted. I hendes Smil vil
jeg blomstre,

Af den ambrosiske Mund maae jeg indaande
mit Hæld. — —

Er du da der? Tohan! Nu sūg, hvorhen de er
~~intendt~~ gareiste,

Og om Hestene snart — Alt er bestilt, som
~~intendt~~ de hød:

Hestene hører jeg fnyse, og Fruentimmerne reis-
te

Hen til Ringsied, dog meer kunde jeg ikke
faae spurgt. —

Ligemeget derom! paa Vejen vi meere udsor-
te.

Skynd dig nu og pak ind. Meget behøves
der ei.

Glem ei den lille Bog i gammeldags Kalvestund
hunden,

Som du kalder Pertak, eller hvorledes? Bar-
bar!

Nys imellem dens Blade jeg Hyacinterne jor-
ded'.

Giv den kun hid, i min Varm hvile de El-
skendes Ben.

Saa! Er du færdig? Afsted! Nu rast i Sadlen,
og Hjertet

Vise den Elskende Ven! Hjerte, hvor tide har
du Ret!

Sandelig! næsten jeg troer, at vore Heste ei
høre

Til det øvrige Slæng, men til en ædlere
Væ,

Og i lige Linje fra hūn Bucephal nedstam-
me,

Eller fra Reinholds Hingst, ikke jeg mindes
dens Navn.

Thi det gif som en Wind: det Fierne med eet
var i Nakken,

Vagved Skyer af Stov, Hagel af Steene
og Gruus;

I den romantiske Lid knap nogen Riddermand
funde

Følge den røvede Mse, som den bortreisende
jeg.

Og nu sidder jeg her ved Landevejen, i
Kroen,

Her, hvor den Elskede var, veed jeg nu og,
hvor hun er.

Nysigen er Bærtinden, end har hun ondt for at
tie,

Og saa veed da, hvo vil, hvem, hvorfra og
hvorhen.

Ser jeg følte det tidt, at Utaalmodighed vo-
red

Bed det nærmere Maal, (nærmere sørre det
er)

Mu vil mit Hjerte først udsluge den salige
Tanke,

At jeg Maaret opnaaer: Haab, du er Fryds
Ideal!

* * *

Her, hvor den Deilige var, her vil jeg min
Tanke indvie,

Dette Førgaarden er til det alhellige
Sted :

Her ombister mig end den svundne Nærverelses

Alande

Og i Løjens Sand seer jeg de dvælende
Fjed.

Neene, hvilende Lust! hvori hendes Alande ned-
senked?

Denne himmelske No, Billedet af hendes
Sjæl!

Tonme, eensomme Speil! der hænger du sjæl-
les, som Mannen,

Da en forbøven Haand Billedet stille fra
den.

Ak! hvil gjemmer du ei, hvad du saa villig mod-
tager!

Djentjener du er, hylder Nærverende
Kun.

Held mig! en Brystnaal her! et tøvende Glimt
af den Skønne!

O! som Cupidos Pil saarer med Længsel du
mig.

Latterligt vil man det finde, Forstanden vil rynke sin Pande,

Dog med den elskede Naal maae jeg fremlokke mit Blod,

Thi for hende det cirkler, for hende til Offer det flyder,

Hvis hun kun elsker mig død, villig og henrykt jeg dser.

Guder! ja lader mig dse paa dette indviede Leje,

Hvor den kydskeste Sovn savned' den reeneste Glut.

Her, hvor den skjonne Gestalt, som Blomsten, der bryder af Knoppen,

Kun i Blusærdighed klædt, fierned de dslgende Slør;

Her, hvor maaskee mit Billed, saa skjont som jeg hisset skal være,

Dg med en Engels Gul laae ved den dydige Barm.

Ah hvor brænder mit Ansigt! den varmeste Kjær-
ligheds Nose
Af mit Hjerte slaaer ud, Bladene dække mit
Kind.

Skal jeg paa Lejet mig lække? Nej! Gratien
dette forbyde!

Som om hun derpaa laae, vil jeg kun sidde
derved;

Som om den Bedste var syg, ved Hovedgjerdet
jeg sidder,

Kysser maaskee en Gliig af de blusærdige
Læn.

Blomster! Er der da ingen? O Held, der stim-
ter jeg nogle!

Giv mig, Shringe, giv alle de Blomster, du
har!

Alle Blomster er hendes, for hende til Kands
jeg dem fræver,

Som paa et Øffersæd, disse paa Lejet jeg
fræser.

Skjændt Gudinden er spunden, for dette Alter
jeg knæler,
Ach! men mit Hjerte er jo Alter og Øffer i
Eet!

* * *

Her opstaaer jeg min Bøael, i Skovfogdens
eensomme Hytte,

I dit Tempel, Natur! er han den vogtende
Præst.

Her, naar Begene vokler i Binden, stundom jeg
skimter

Fiernt den gothiske Borgs gammeldags funk-
lende Spiir;

Ta, naar Stormen sig baner en bredere Vej
gjennem Skoven,

Gees vel Winduet selv, hvor min Udkaarede
boer.

Deiligt er Egnen rundt: med Ødselhed Solen ud-
gyder

Over Højenes Rad gyldne Cascader af

Sæd;

Om det indlagte Arbeid af verlende Marker og

Enge

Bugter den lustende Skov, yndigt indfatten-

de det,

Øg som det Heeles Sjæl, med Himlens indsæn-

kede Billed,

Lig et reenere Liv, blinker krystallklare

Gæ.

Hvilken Hvile i Fylden! og hvilken Stilhed i

Livet!

Let, o store Natur! gaaer du din herlige

Gang.

Kun som et lykkeligt Pulsslag i den skjærtan-

nede Fylde,

Hores et Mollehjuls saligt eentonende

Lyd.

Her jeg min Bopæl opslaaer, i Skovfogdens
eensomme Hytte,

Her, den Dydige nær, hviler min Altraa
i Haab.

End ej den Hulde jeg saae, hvordan hun, liig
signende Nymfer,

Gjennem den lustende Skov hopper paa flyg-
tige Fod,

Dg paa hüm Kjæmpegrav, i Skyggen af Forti-
dens Asper,

Skuer med fugtigt Blik Astenens rodmende
Smiil;

Eller i kigligt Ly for Middagens lodrette Straa-
ler,

Maar den døsige Fugl tier i tøttesie
Løv,

Læser de digtriske Blade, paa hvilke Skyggerne
hoppe

Dg en betydningsfuld Wie sætter vildfarende
sig.

Saaledes Skovfogdens Datter, rødmosede Lise,
fortalte

Dg med et Linablik smiled' uendelig
blidt,

Thi hun ofte tor hoppe forud for den Venliges
Lyfigang

Dg til Blomster og Bær føre den Landlige
hen.

Mu vil i Aften jeg gaae til Hejen, hvor ofte
hun skuer

Med et sjælefuldts Blk Aftensens rødmende
Smil,

Dg min Kolsharpe saaledes i Binden op-
stille,

At den som Mauders Musik klinger, o Dag!
til din Død.

O hvor sedt vil hun undres! Hvor vil til det
reeneste Hjerte

Bed den mystiske Klang Længslet finde en
Wej!

Hvor vil hun da i Naturen udspeide hver lok-
kende Unde

Dg ved mit Billed maastee standse med ve-
modig Sjæl!

Giver, Guder! mig da, at ei jeg uskaansomt
fremtræder

Af det ørbodige Skjul, hende til Nædsel og
Blu!

Giver, at ikke jeg saarer de helneste Spirer af
Omhed,

Thi det Skjenneste groer kun af sig selv og
useet!

* * *

S o n u e t t.

Morgenwind, lad Lovet sig adstille!

Længsel vil den Skjennes Windve finde,

Gjennem Nuden vil mit Blik heurinde,

Mens de røde Straaler den omspille.

O hvor underfuldt, hvor helligt stille
 Er det vel i Kammeret derinde!
 Dyden blunder, liig en tro Præstinde,
 Baager Gratien ved Dydens Hvile.
 Paa de liljehvide Linn Himere
 Stræser Olympens friske Rosenblade
 Og de synes Floras Brudeleje,
 Dog jeg vover ikke at begjære:
 Neen, liig Bien, som ved Vandets Flade
 Om et Blomsterbilled sig maae dreje.

* *

Der! selvblokkede Olding, som villigt Leedet op=
 Lukker!
 Tryd dig ved Fylde og tak Himlen for dig
 — og for mig!
 Lise! Lise da! — Der! og der! balsignede
 Pige!
 Men paa din blussende Kind sees ei et eene=
 ke Rys.

O hvor salig jeg er! Saa meget kan Hjertet ei
rumme.

Lader, I Guder! mig dee, gjerne og villig
jeg dser,

Lader mig dee i den Bisched, at Lina i Hjertet
mig elser,

O da bliver min Fryd evig tillige med
mig!

Naser jeg da? Mon Glædens Vanvid omflagz-
grer min Tinding?

Leve vil jeg! Jeg vil elste og elstes
igjen!

Lader mig leve, I Guder! Mig Evigheder til-
deeler!

I mit Indre jeg har Fryd til at fylde dem
med. —

Ta! mit Die dig saae fra heje Sæde i Ge-
gen,

Hvor det tættere Lov skulde min Harpe og
mig;

Ga! mit Øje dig saae, mit Øre fornam dine
Sukke,

O! til Strængenes Klang led fra din Læbe
mit Navn.

O hvor lyttede du! Hvor speided' de undrende
Blikke!

Henrykt sad du, din Haand bejede Græsset
kun halvt.

Snart, ved de smelende Lyd, den kjelineste Læng-
sel opbaagned'

I dit Hjerte, og stod klar som en Dug, i dit
Blik,

Og til Himlene led mit Navn fra din sukkende
Læbe,

Bidt gjennem Himlene led Navnet og Suk-
ket i eet,

Indtil Himlene alle omtoned' den svimlende El-
ler

Og min ublandede Fryd, selvblændt, forgit
i sig selv,

Har min Henrykelse robt mig? Thi da jeg
atter tilbage

Fra min Bedøvelse kom, var hun ei meere
at see.

Da fra Treæt jeg stieeg og stille paa Højen mig
satte,

Alle Smæstjerner, liig himmelske Øster, saae
ned.

* * *

S o n n e t t .

Her hviled' hun de sefirlette Lemmer,
Det lave Græs fra deres Tryk sig hæver,
Som gjennem mig saadan tilbagebærer,
At i hvert Straa jeg hende selv fornemmer.
Saaledes jeg til hende mig bortglemmer,
At om ei her, dog ikun her jeg lever,
Det svundne Øjeblik mig end omfavner
Og ei mit Livs Tilbagegang jeg hemmer.

Blant alle, alle Punkter og Momenter,

Som fengsle os i Tiden og paa Jorden,

Til den og det er jeg ved Mindet bunden.

Og intet meer jeg attræer eller ventet,

Af Glædens Kalk er jeg beruset vorden

Og kommer den endnu, som er forsvunden.

* * *

Længe paa Kjæmpens Gras i henrykt Øvale

jeg toved,

Tiden standsed' for mig, evigt det var i min

Barm.

Him lig, som stårer paa Solen og drukner sit

Blik i dens Glandshav,

Alt selv ei Lyset han seer, var jeg bedsvet

af Fryd.

Endelig Midnattens Wind med iisnende Gysen

mig vækker

Og den perlende Dug, dryppende ned paa

min Kind.

Tankefuld vanker jeg hjem imellem de slumrende
Bæsner,
Jordens Skytsaand kun saa vaager ved Skaf-
helsen's Sevn.
Himlen over mig hænger med glædeberusede
Verdnær,
Hvert et Stjerneskær er Glimt af det evige
Smil,
Hvert et Stjerneskær er en salig Verdens tal-
løse
Samlede Frydblisse, sedt lokkende Hjertet
hersra.
Men i min Aand sig oplader en Himmel, som
Himlen omfatter
Dg udvider sin Kreds fierut til Bevidsthe-
dens Raad,
Thi uendelig er den herlige Aand i sin Stra-
ben
Dg i Kjærlighed vil Hjertet kun nejes ved
Alt.

Saaledes dyugende Tanker paa Tanker, som
Bjerge paa Bjerge,
Maaede jeg først seent hjem til min een-
somme Bo.

Modig af Glæde jeg blundered', men styrket til
Glæde jeg vaagned',
Fryd fra Minde og Haab sylder mit savn-
lse Nu.

Dog hvad bevæger min Varm? hvad pludselig
Længsel vil favne
Det, som det reenere Haab nyder bestuende
Kun?

Herlig er du, o Dag! til dig sig de Levende
trænge,

Som et almindeligt Rys, hviler paa For-
den din Glands,

Dog, o herlige Dag! gaae ned til de blundende
Slægter,
Bag dig Roserne kast hen paa den sille
Natur,

Kast den og lad dem blive en Brudekrands for
min Lina,

Naar til den vansige Høj Aftenen vinker os
hen.

S o n u e t t.

F ø r s t e A f t e n .

I Græsset her jeg vil min Harpe lade
Og selv et Skjul i Ellebusken sege,
Thi nu maae Lina Fodens Fil forsøge,
Vil hun sit Blik i Aftensrøden bade.
Lyt! høst det rasler i de vævre Blade —
Af! Vinde kun i Eggelevet spøge,
Hvad glimter høst imellem Slovens Øsge?
Af! Solens Blik paa Vandets Søverslade.
Men Dagen synker og den Skjonne sinker.
Alt Maanen høst sit Silverhorn udstrekker.
Nu er det vist, nu alt mit Haab forsvinder.

Teg skulde græde — o men venligt blinker
Det i hvert Stjerneblik: at Fremtid rækker
Saa mangen Krands, som Nutid lønsig binder.

* * *

Sonett.

A n d e n . A f t e n .

O skønne Aften, purpurød og stille!
I Eskobsroser Himlen rundt udspringer,
Og trefold sødt min Kolsharpe klinger,
Thi skulte Amoriner paa den spille.

Her vil jeg mig med den usynlig stille,
Mens Hjertet hvert et Langselsuk betvinger,
Paa det, naar Til den Lettes God bevinger,
Teg kan dens Triin fra Lovets Nadslen stille.
Dog lenger ei jeg kan mig selv bedrage.
Bortvisner, Roser, thi hun kommer ikke!
Nu suk, o Hjerte! Brister, Harpestrænge!
Nej! Stjerner, nej! Teg kun vil klage,

Gjendt I saa blidt til Horderige blikke:
At Guders Yndling tids maae vente længe.

* * *

S o n n e t t.

T r e d i e A f t e n.

Hun elßer ei — den tredje Sol sūg sækker,
Med den mit Liv fra Himmelnen neddaler.
Hun elßer ei — hun spotter mine Øvler
Og bræmmer af! maaſkee med sine Rænker.
Saa briſter fra mig, alle Jordens Rænker!
Fra mig adſkilles, Haabets Idealer!
Mit Liv jeg nu paa Fortids Tayle maler
Og kun ei dser, naar jeg det Svundne tænker.
Ha falſte Scherner! Mig ei meer I trylle!
Thi dybt i Jorden laae jeg uden Eder,
Men nu, I Grumme! deer jeg først imorgen.
Alt mine Øjne sig i Merke hylle —
For ſidſte Gang til Kjempens Grab mig leder
Og falder Døden, hvilis den lindrer Sorgen.

Ingen fortvible ver, thi Klæder Sagmod i
Glæden,

Klæder i Sorg den dog meer: Taal er den
mandigste Dyd. —

Badet i Morgenens Dug, men blind for dens
siraalende Purpur,

Laae jeg paa Kjæmpens Grav, frivilligt Os-
den indvie't.

Ikke jeg vil erindre tilbage i Haablossheds Af-
grund,

Dog er den mindre føl, end vi det uden-
for tro.

Brat jeg hører mit Navn og see! der hopper
min Lise

Let, som en Amorin, ogsaa en saadan hun
var,

Thi fra Borgen hun kom og havde saa meget
at sige,

Da fra mit Ansigt hun først Duggen med
Haanden fik tørt,

Og med gammeldags Viisdom paa spæde, barn-
lige Læbe,

Unled' min lidet Klygt, Kjølingen andsende
ei.

Trende Dage og Nætter hun havde været paa
Borgen

Og ved den Elskedes Sang sidet med sesters-
lig Hu,

Af! thi den Skjenne var syg, af Feberen Kinder-
ne brændte,

Lise, den Smme, saa tidt ksjolende aanded'
paa dem.

O men nu er hun saa frisk som Blomsten, naar
Duggen udspringer,

Og som den skjenneste Blomst staer hun for
Solen paa ny.

Men hvad har jeg da hørt! Fortie det heller,
o Hjerte!

Nej! jeg kan ikke, nej! Lykken selfskabelig
er.

Stedse den Skjonne med Lise kom om den Frem:
mede talte,

Vægende og i Drøm nævned' hun ofte hans
Navn,

Lise af hende det lærte og valte med det mig af
Øvalen,

O som en Engel hun mig kaldte til Himlen
dermed!

Nu tillige jeg ved, at mig Henrykkelsen
rekte

Og at jeg hendes Navn lod sammenklinge
med mit,

Da jeg i Egen sad og mellem Jorden og Him:
len

Svimlede, liig en Aland, uhylig af Vaandene
lest.

Men overrasket, forstrækket, den dydige Pige
hørtslygted,

Syg af Glæde og Skæf, neppe hun næaede
hjem.

Trende Tage hun kjæmped' med Livets fiendtlige Magter,

Da den Tilbedte var syg, døde Tilbederen
alt.

Nu hun kommer i Aften, saaledes min Lise bes-
buder :

Eftøvs yndige Tolk, sikkert bedrager du
ei!

Meere du gjerne gad sagt, dog Lina dig byder
at tie,

Thi det Sødeste vil hun forbeholde sig
selv.

S o n n e t t.

Hvi kan dog' ei den ringe Øsdelige
For Guderne velkommen Gjengjeld bære!

De Herlige! de intet meer begjære
Dg saa kan intet Offer dem berige.

Dog skal i Takkens Sang min Alande stige
Med alle Blomsters Duft til deres Ere!
I Duggens Libatjon der blandet være
Endnu en Taare fra den Lykkelige.

En Taare! thi naar Barmen er for siden
Dg ikke kan den store Fryd omspænde,
Da maae du vel, du Endelige! græde;
Da maae du inderst længes bort fra Tiden
Dg dig mod Evighedens Rige vendte,
At sege Navn og Mage til din Glæde.

Al! hvad er Mennesket dog! Et usikker Billed
i Vandet,

Anderledes, saa smart Volgerne velte sig
om.

Qualen var nys for mit Hjerte for stor, og nu
er mit Hjerte

Alt for lidet igjen for en guddommelig
Fryd.

Dog har Lykken sin Braadd, liig honningbereden-
de Bier:

Uro gaaer tadt den forud, Leede forfolger
dens Spor,

Men de almægtige Guder mig blidt for begge
fritage,

Leede! en Uting du er, Uro! jeg hender dig
ei.

Liig det himmelste Lys, hvis Kilde aldrig ud-
tommes,

Gyder min inderste Fryd sig paa den heele
Natur,

Alt hvad mit Øje seer, i den sig fulle forstjænner

Dg. forsøget den kan udenfra komme
igjen.

Hast ej, dalende Sol! og tør du, længer du
dvæle.

Hvem, som Forventning er lang, ham er
Opfyldelse fort,

Men i ethvert Minut vil jeg see et Billed af
Glæden,

Før den ved Tidens Haand kommer, en
blussende Brud.

Næsten jeg frygter Fuldending: paa Tidens vi-
gende Bølge

Staaer den et Øjeblik, meere et Syn end
en Ting.

Tingene selv forsvinde, de andre Magter til-
høre,

Dog Ideen er min, Verdenen hviler i
den.

Hjertet er Kjernen i Alt, og Spiren i det,
Phantasien,

Indenfra danner det rundt om sig sin Ver-
den, som Skal. —

Bel maae jeg lykkelig være, at jeg saaledes kan
skue

Ned i det klare Liv, piblende frem i min
Barm,

Uafhængigt af Tiden, liigt føde Kilder i Ha-
vet,

Hvilket sin Bitterhed ikke tøe blande i
dem.

Dog, o Forventning! nu før mig til Kjæmpegra-
ven ved Skoven,

Skovduen kurrer saa sødt højt i den hvilen-
de Bog.

Snart fra Pille til Pille i dette Begeistrin-
gens Tempel

Gletter den dalende Sol Rosernes festlige
Pryd,

Snart og et elskende Par i dette Tempel frem-

træder

Dg til en Hymneakkord samler den dobbelte

Sjel.

Da den ofrende Sol mod Guders og Menne-

kers Fader

Med Begeistring henvendt: Fader, jeg hel-

liger dig

See! et elskende Par, det Bedste jeg skued' paa

Jorden.

Taler det, synker — og Gud, Himlene alle

see ned.

Ha egne adskillig god døgning

* * *

tim døgning

Sonne t.

Lina kommer — Harpestrænge, toner!

Toner Nanders reene Kjærlighed!

Lina kommer — for den Skønnes Fred

O Natur, læg dine Blomsterkroner!

Skøn som Verdens blodende Førsner,
Aftensolen purpurød gaaer ned,
Dog den dvæler end paa Himmelens Bred
Og forgylder Maanens Sølvertroner.
O hvor sjønt i flyngte Straalearme
Sol og Maane sig igjennemtrænge
Og i Ligevægt paa Himmel hvile!
Saa skal jeg med Solens reene Varme
Henrylt favne Linæ længe, længe,
Og hun skal som Tomfrumaanen smile!

* * *

Skjult bag Egen jeg stod og stirrede bange til
Jorden

Da den Beundede kom; sielden jeg lested mit
Blik.

Munter hun syntes at komme, som om hun ins-
tet betraukte,
Mangen uftinnende Urt res hun i Tanker
dog af.

Da hun paa Højen sig satte, jeg voved' at løf-
te mit Øje,

Løkkernes Guldfald jeg saae ned ad den snee-
hvide Hals.

Taus, sit Hoved hun sænk'd, og længe hun
dveled' paa Højen,
Tankefuld, i sit Skjod veltende Urterne
om.

Længe bag Egen jeg stod, og længe hun dve-
led paa Højen:

U! en Verden af Frygt laae mellem hende
og mig.

Da fremhopped' en Amor, som hüu saa skjelmst
og saa vndig,

Lise var det, og greb brat mir modstridende
Haand,
Førte mig hen til Hejen, hvor blussende Lina
sig reised',

Lagde min bævende Haand hen i den Ver-
vendes Haand.

* * *

S o n n e t t.

Hvad jeg fornæm, kan intet Ord udtale,
Sligt skal jeg først i Himmelene udtrykke,
Dog længes Hjertet, al sin Fryd og Lykke
Med ydre Træk og Farver at afmale.

Bag Skoven saae vi Aftensolen dale
Og hefted' kun paa den de bange Blikke,
Dog paa hinanden skuede vi ikke,
Hensirrende, som i en henrykt Ovalle.

Brat som en gylden Draabe Solen falder,
I hendes Øjes Dyb mit Blik forsvinder,
Da syntes mig, som om jeg saligt døde.
Men snart Naturen os tilbage falder,
Vi Favn i Favn, og Mund paa Mund os
finde,
Da var der allerede Morgenrsde.

* * *

Er det den samme Sol, som skistende stiger og
daler?

Svar mig, blomstrende Jord! er du ei skjens-
nere nu?

Eller mon Freden fra mig gik ud igjennem Na-
turen

Og jeg udenfor seer hvad i mit Indre blev
til?

Liig den kronede Elster, som ved den Gavnedes
Side

T en mindesuld Drøm fjernet fra hende sig
seer,

Men brat vaagnende op i Armen den Savnede
finder

Og i fornrydede Blund drager Betryggelsen
ned;

Eller som Havets Dyrker, naar efter Ørkanen
han skuor

Gra den tryggere Bred Vandenes hvilende
Speil;

Eller Pilgrimen liig, naar gjeuenem Uwejt han
siiger,

Lil han paa Alpernes Top staer over Tors-
den og Llyn:

Saaledes er jeg tilmode, paa Møjen jeg skuer
tilbage

Og jeg tænker kun paa yndigt et bære min
Krauds.

Menneskeligt er det at stræbe, guddommeligt er
det at hvile,

Nolig er Verdenens Top, Evige sidde paa
den.

Naar i den lavere Freds sig Lusten i Storme
henbølger,

Lodber uendelig No Væterens bundlose
Hav;

Naar de ringere Nander med Verden ueenige
stride,

Staaer den heroiske Kraft fast i Omstiftelsen
selv.

Denne bundløse No, o! dette hav i mit
Indre,

Hvor den ydre Storm ikke indtrykker sin
Gang,

Og saa mangen en Perle i Stilhed fra Bunden
fremglimter,

Dette, o Evighed! siig: er det et Billed
af dig?

Viis og begejstret var hjaan Østerlænder, som
lærte,

At den bevidstløse No er en Foreening med
Gud.

Og at en billedlos Stirren til Evigheden os
fører, i den Inde i

Thi hvor det Jordiske veeg træder det Him-
melske frem.

Gid da den himmelste Fred, der hviler paa ord-
lere Isser, da i

Som den usmitede Sne højt paa det her-
rende Fjeld,

Stedse krone mit Liv, mens Tiden som Turer
henvelter

Berdner under min Fod, hvor jeg ei plukker
min Krauds :

Thi det Herlige staer selvnsjet og sig kun be:
skuer,

Og det Hvilende Langst varer i Tidernes
Flugt.

* * *

Sonnett til Lina.

Halvdeel af mit første Væsen, for

Vi sank ned fra bedre Verdners Høje,

Stedse mod hinanden vi os heje,

Skjondt adskillede ved Stovets Slør!

Fra den eene fjern, den anden dør,

Thi lad Elskovs Baand os sammenføje!

Lad os svimle i foreenet Næje!

Elskov finder Salighedens Dr.

Ikke fjernt i Tankens Evigheder
Skæbnens Love Guderlivet leder :
Alt det Herlige er stedse nær.
Kun for den, som har den, Himmel er.
Hjertet evige Naturer skaber,
Men Forstanden Alt til Tiden taber.

: rædel fællesdømme, ægteskab, omendesfæd

: mælt, hvem gæde, hvem dømme, hvem dømmer,

: mælt, hvem god og mælt god ved hvil

Kræn dsen.

En tidlig Længsel forunderlig

Jeg føled,

Og intet af Alt, som løkkede mig,

Den ljsled :

Karfunklen ligt, som Lyset drog til,

Mit Hjerte brændte i varig Flb.

Da treen jeg til Vaaren og taled saa:

Du Sode!

Min Længsel du endelig komme maae

Gmede.

Den Smimme mig alle Blomster gav hen,

Jeg frydedes, længtes dog suart igjen.

Til Elstovs Tempel derpaas jeg gaaer.

Paa Kinden

Undseeligheds Rose, knæler jeg for

Gudinden :

O svar, Tilbedede! om du formaer,

At svale den Langsel, hvori jeg forgaaer?

Et blandende Slor for mit Øje faldt,

Jeg savned

Mit sjønnere Sels og intet af Alt

Nu savned;

Mig syntes jeg var paa de Saliges Ør,

Da brast, for tidlig! det tryllende Slor,

Blant Verdens Born jeg sorrigfuld

Mig tabte:

En Blændværk af Meeningens Bladeguld

De skabte,

Og dyrisst eproded' den djerbe Nod,

Forgjæves jeg spurgte, hvor Blomsten stod.

Da var det engang i veemodig Høst,

Torsvunden

Var Blomsternes Smil med Sangernes Ros

I Lundens;

Bed Søen i Maanstin Erindring sad

Og tabte i Vælgen det visne Blad.

Med Haabets Søster, den sindige Moe,

Teg skuer

Paa Straalestotten i sjernesuld Søe,

Da luer

I Glandsen Glands, en Gestalt fremstaer

Med Bellyd i Haanden og Krands i sit Haar.

Teg lytter saa henrykt til hver en Lyd,

Den linderer;

Teg stirrer ogsaa paa Løkkernes Pryd,

Den tindrer,

Dog meere tindre de Stjerner, som staar

Saa klare i Djernes Himmelblaade.

Den nærmere svæver, da daaer jeg hen

I Glandsen,

Dog snart, begeistret, jeg vaagner igjen

Med Kraadsen,

Den jordiske ej, den himmelske Krands,

Inviende til Alherligheds Glands.

Til Helbredelsen.

Spæde Nymphe, kom med dine vilde,
Dine friske Roser! Majas, kom
Med det Alsyu, som fra Livets Kilde
Badopfrisket, vendte freidigt om.
Næk mig Hebes kramdsombundne Væger,
Tylt ved den uendelige Brond!
Rør mig med den bløde Haand, som læger
Saaret selv i uopdaget Løn!

Med din Glæde, den balsamisk sede,

Væk paa ny mit Hjertes qvalte Gld!

Lad igjen mit klare Øje mude

Haabet i dit fremtidsfulde Smil!

Er det ikke dig, som sedt forblinder

Dødens Raarne til hans egen Trost,

Naar to Roser paa hans sjunkne Kinder

Krandse Undergangen i hans Bryst?

Hør mig, minste, skjænt dødelige

I de dyrkede Gudinders Chor!

Kun af denne Verden er dit Nige,

Men din Magt forstjerner Sol og Jord:

Skjøn som det, den reene Længsel savner,

Stirrende mod Himlenes Asur,

Skjøn, som førend Tiden hende favner,

Skuer du den elskede Natur.

Dig kun reen og ædel Altraa frister,
Let du rører kun ved Jordens Frugt,
Nødtørfts grove, tunge Lænker brister
For din Altraas Sommerfugleflugt.
Halb ætherisk, løftet op paa Straaler,
Hviler du i rosigt Himmelblaa,
Lutret Nydelse i Haabets Skaaler
Dine reene Larber ei forsmaae.

Skebnen dig kun Livets Blomster byder,
Blidt for Frugten den fritager dig,
Digterisk dit lette Liv henslyder
Og dit Savn gjør dig kun dobbelt rig.
Liig en elsket elskende Sylside,
Er du, Omme! sværmerisk og blad,
Salig Barndom fra Alsaders Side
Kaster Rosenknopper i dit Skjed.

Reenere fra Styrens sorte Bolge

Livet ved din Bistand friger op;

Omhed og Begeistring i dit Felge

Sanke Blomster højt paa Livets Top.

Karskhed sig paa Havets Bolge gynger

Og i Grubens Svælg nedstyrter sig,

Medens du din Krands i Himlen slunger

Og ved jordisk Savn forguder dig.

Og den blonde Gud, hvis Toner stille

Livet fra den jordiske-tunge Lod,

Han, som lige mild og hielpsom stiller

Saarets Væld og Savnets bange Graad:

Herligt straalende, han dig omsværer,

Bed hans Ild du vorder dobbelt rød,

Rosenkransen om hans Eitter bæver

Og nedsynker villig i dit Skjed,

O saa kom da, kom, Tilbedelige!
Ræk mig attor Livets sode Skaal!
Kom og borttaand Luerne, som stige
Rundt om mig fra grammie Feberhaal!
Frels mig attor! Lad mig attor stue
Livets Morgenrøde paa din Kind!
For mig under Haabets Farvebue
Stille-glad, i Solens Riger ind.

Fordum af Venedigs Marmorfængsel
Foer jeg mat til druekrandset Øe,
Med den Syges inderlige Længsel,
Stirred' jeg paa kjølig-sunde See:
Da paa gronne Bolge du imøde
Kom min Zaare, som i den nedrandt,
Et af Bærrene, de purpurøde,
Blid du rakte mig til Livets Pandt.

Væger jeg? Mon Febertryllerier

Gøgle rundt om mig til stakket Trost?

Er det dig, Paakaldte! som befrier

Altter Nanden i mit klemte Bryst?

Ta! med Sydens lunkne Vistning giver

Du mig det fornemme Nandedrag,

Og i rasse Melodier driver

Livet frem i alle Pulses Slag.

Snart, rodfestet, kraftig, staer jeg atter

Opreist fra min Afmagt og mit Fal;

Sejrende, mit friske Haab omfatter

Alt en Nad af fjerne Dages Tal:

Og skal jeg, o Gajas spede Datter!

Stedse dyrke dig i Fraholds Kald,

Og mit heele Liv skal dig til Vere

Kun Helbredelse fra Sjævet være.

Det Ene.

Alt det Skjonne forgaer, fordi at ei Aanden
Sal nojes

I sin fornede rede Stand: stedse skal Længs-
lerne her
Brænde i Menneskets Barm, liig Lampen i
natlige Fængsel,

Der i Merke og Mulm Mærke paa Himmel-
lens Lys.
Menneske! ei hvad du har, men hvad du savner
og attræaer,

Det er din kostbarste Skat, det er din ypperste Værd,
Thi det Herlige Kun ved Savn du kan dig til-
egne:

Nøje er Menneskets Falb, Længsel dets hejste Flugt.

Af det Skønne forgaaer, Symbolernes Verden omfistes

Og i andre Legn taler det Ene sig ud.

Grav i Verdenens Alarbog: der ligger Seklers nes Nader,

Som hensyldede Lag, Aandernes Bundsald og Spor.

Kloden er selv en Ruin, og som Skimlen paa smuldrende Muure,

Af dens brustne Granit spirer den scenere Baar.

Ikkun et Geneste er, mens Tiderne dale og stige,

Ikkun et Geneste var, er og skal være som før:

Det er det evige Liv, som liig Blodet fra Hjertet, udflyder

Gjennem den heele Natur, hen og tilbage
igjen;

Saa forkynder sig Sjaelen i stedse omkistede
Miner,

I utallige Træk varig den samme og een.

Dersor det kun er til, hvori sig det Eene op-
holder,

Kun Ideen, som Skold, værger Forgiængel-
sen af:

I dit Levnets Kunstværk Ideen du dersor frem-
stille,

Stemme dig op til din Art, Arten er evig
som Gud,

Ellers gaaer du til Grund, som Boblen brister
paa Havet:

Havet er, dog hvor er Boblen, dets farve-
de Barn ?

Men hvis Ideen udfylder dit dybe, betydende
Levnet,

Da er uddelig du, Gud er i dig, du i
Gud.

Sjeldne Naturer nu fra Tiden Isen undbras-
ge,

Biergtoppe liig, som sees høit over Vandflos-
dens Speil.

Anderledes det var, og anderledes det bli-
ver,

Fremtid Gjentagelsen er af den forbgangne
Tid.

Ta! der var fordum et Old, da Naturen barn-
ligt udtrykked'

I det troeste Präg Faderens evige Træk,
Da den, liig redmende Frugt, end ikke fra Stam-
men sig stilled'

Og i det vovede Fald fri, men forgjange-
lig blev.

End den gyldne Sphære bag Fortids Formor-
kelse ruller,

Poesien den end holder i rhytmiske Baand;
Alle Langsler did sværme, liig Skibbrudne, hvil-
ke fra Skjæret,

Nugne, nødslidende, see fjernt den foronstede
Bugt.

Var er det klagende Sagn, skal være, den
jublende Spaadom,
Sagn og Religion, Minde og længselfuldt
Haab,

Tidens Poler de ere, som stedse forgjæves sig
søge,

Indtil de blive til eet der, hvor ei Tiden er
meer. —

Selviske Nutid, som kun i Øjeblikket rodser,
fster,

Verdenslivet for dig staer i sit Wintersols-
sits;

Du Nødvendighed trodser og brammer med Friz-
hedens Septer?

Fri i dit Grasfald du er, Frihed er Valget af
Aag.

Viid, at Selvhed er i Naturen det rasende Øps-
ror,

Og den uhyre Synd Friheds gigantiske
Barn;

Selvhed er Sonnens Ørør mod den, som Livet
hafi sjænkte,

Ikkun Sonnens Død soner Forbrydelsen
af. —

Saa forgaae da, Natur, liig Feberens grundløse
Blændværk,

Og helbredet fra dig, langsomt, med Tider-
nes Løb,

Stræbe det affodte Liv til Verdens salige
Hjerte,

Og i Enhedens Skjed, sonet, Bevidstheden
dse.

In engelske vordning er det højtliggende høje;
men dog ikke høje, dog ikke lavt, hvilket
er den skønne og mestestrigte af høje, da ikke
høje, men dog ikke lavt, den forenkede
højtliggende høje, dog højtliggende og ikke

Nattergalen og Natviolen.

Den ørste med
Højtliggende mæl i en højtliggende mæl
Højtliggende høje, højtliggende høje,

Under Astenstjernens Øje,

Vinkende til Sovnens Daan,

Hviler sedt paa Idas Hoje

Blundende, Endymion.

Tryllet, mangen Blomst sig trykker

Til hans Kinders friße Baar;

Duggens spæde Majas smykker

Med sin Perleklands hans Haar.

Skjønhed sig i lette Øsler
Om hans Heroslemmer snoer; det velfig
Ynde blidt med Liljer dølger
Kraftens seenefulde Spor:
Men den Skjønhed og den Ynde,
Som hans Liv henbosger i,
Kan kun anet sig forkynede
Selv i Formers Harmonie.

Hvad mon hif bag Skoven holder?
Lunas Sølvkarm det er,
Taus indsvæbt i Skyens Folder,
Lethos Datter svæver nær.
Hos den Blundende hun standser
Sine Fjed, blusærdig seen,
Og jomfruelig ham kramder
Med en himmelst Myrtegreen.

Henrykt over ham henbøjet,
Trælt ved Besvuelsen,
Fra den Undede hun Øjet
Ej kan vende bort igjen,
Indtil, tændt af Altraas Flammer,
Saaret af det elste Syn,
Om Olympens Datter stammer
I en Harmonie af Ryn.

Da fra hendes Læber svæver
Let, som Nektardraabens Falb
Ned i Hebes Rose bæver
Af den hælbede Pokal;
Eller og som Dusfen stræber
Sig fra Blomsterknoppen los,
Svæver fra Gudindens Læber
Det guddommelige Rys.

Mulighedens fjerne Sphære

Sank med dette i hans Sjæl;

Dromme ned fra Himlen bære

Billeder paa hvert et Hæld;

Fri fra Stovet, klædt i Straaler,

Daglig Uraniders Gæst,

Han udtommer Nektarskaaler

Bed Olympens Glædefest.

Morgensolen lig, han luer,

Ikke blot af Hebes Drif,

Da han næstved Luna skuer

Med nedsenket Maaneblik:

Dremmende, sit Favn han hæver

Og udsukker hendes Navn,

Men Gudinden selv undsværer

Før det meer end dremte Favn.

Nædmende, maae Luna vige
For sin Broders Straalestrøm,
Som for dens forvorne Lige
I den Elstkes sode Drøm.
Stedse deg naar Natten atter
Stjerneverden ruller op,
Til sin Yndling Lethos Datter
Daler smt paa Idas Top.

Skjonne, blide Øsdelige!
Sukker hun, gid Skæbnen dig
Brat forguded' til min Lige,
Salig usforgjængelig!
Eller tillod, dig at holde
Evig i min Straalearm,
Og i Drømmne at udfolde
Billedguden i din Barm!

Tithons Fælle, Eos herer
Luna, af! og Skadesbro
I sit Rosensavn bortsører
Ynglingen til Hades' Boe.
Syvfold Styrens Knuder vinder
Sig om den Nedstunknes Fied,
Mens to Veemodstaarer rinder
Fra Gudindens Øje ned.

Naar den fromme Dødelige,
Daanet i den største Fryd,
Rundt i Harmoniens Nige
Finder ej sin Glædes Lyd,
Da vemondig han udtrykke
Maae ved Sige Zaarer sig,
Thi Jordklodens største Lykke
Guders Smerte Kun er lig.

Fedte af Gudindens Indre,
Glimt af hendes Kjærlighed,
Kort blant Duggens Draaber tindre
Disse twende Zaarer med,
Men ved medfødt Liv de blive
Natviol og Nattergal
Dg med Duft og Sang oplive
Nattens øde, tause Sal.

Naar sin Rose Aftuen slynger
Krandsende, om Bjergets Top,
Sædtveemodigt Fuglen synger,
Blye sig lukker Blomsten op,
Dg endymionste Drømme
Let, i Duft og Melodie,
Over Jordens Flade svemme
Med olympisk Tryslerie,

Kommer Luna, Nattergalen

Klukker om paa hendes Karm,
Natviolen dybt fra Dalem
Strækker sig mod hendes Barn;
Baagner da ved disse Minder
Hendes Beemod op igjen,
Alle skjonne Sjæle rinder
Med i hendes Længsel hen.

Lyder af Gudstjenesteglocke
Som guds ord omlydende vinkler
Kors blant Trægåen som om jæge mælede
Sige rønne med døde dage ej vilde
Men nu vedkommens spredte ad ringene
Ridder Edvard.
Gud og Himmel og denne verden.

Ej nu Duf og ————— enevig vilde
Mittens øre med døgnekendt endnu i duf

En Ridder over Heeden reed —
O siig! hvorhen? hvorhen?
Jeg skal aften, jeg maae aften
Og kommer ej igjen.

Tov, hulde Ridder! tov endnu
Og hold Guldtøjlen stram.
O Ridder! kom dit Ord ihu,
Tøn, himlen det fornam!

Ha! Ha! Den Snak, jeg Piger gav, nr.
 Er ingen Tanke værd, nuunlig givne gæ
 Thi Binden over Land og Hav, gittert øst
 Gud veed, hvorhen! den vær. oddelig næ

Nei, Edvard, nei! det er ei saa, old gæ
 Det Ord du Moen gav, as dannet mælumæ
 Det Hjertensord du holde maae od dermed gæ
 Selv i den kolde Grav. næsa old le gæ

O Edvard! Edvard! er det dig, med
 Som ved mit Hjerte her pi old mægning gæ
 Saa sedt og kælent lært mig, og mægle mæ
 At have dig saa kær? ognut daud ! gæ

Som mine Læbers spæde Knop. med en delmæg
 Med Elskovs Nandedrag go quærl bæng
 Til Sommerrose pusted' op, med høj adskillig næ
 Heed, som en Midjedag? sædlig næ

Til Hyldens svale Skygge hist,
Teg aldrig glemmer den!
Med hærlig Evang og hjælen List
Du lokkede mig hen.

Teg blev saa bange og saa em
Imellem Graad og Smil;
Teg blundered' bort, som til en Drem,
Og o! blev atter til.

Af, Edvard! Foraarsblomsten veeg
Og Frugten blev igjen;
Min Barm saa tungt og selsomt steg,
O sleg! hvad tynged' den?

Forsyd nu den bedragne Moe!
Guys Kamp og blodig Daad!
Din Elskede skal haanet dee,
Din Afskem die Graad.

Gaf hen! Gaf hen! dog aldrig heelt
Du slides af min Arm;
Dit Væsen, Eduard, er deelt,
Det lever i min Varm. —

Den Ridder fra sin Ganger saae,
Den Pige var saa huld;
Han atter fra sin Ganger saae,
Hun var saa sorrigfuld.
Den Ridder brat af Sadlen steg
Og rakte Haanden hen;
Bryllupsfærd og Strængelæg
Hun smilede igjen.

Til Hjertet.

Hjerte, hvad omspænder dig?

Hvi du ængstes, Hjerte, stig!

Kan da Jorden intet byde

Dig at lette, stille, fryde?

Svar, om du da ikke meer

Himlen i Naturen seer?

Arme, syge Hjerte, brist!

Ovalens Ende kun er Rist.

Af det Skjonne maae forsvinde,

Over Smil maae Taaren rinde,

Arme, syge Hjerte, her

Har du intet Eje meer.

Rosen med den indre Ørm
Staaer i Ly for Regn og Storm;
Himlen luuner, Gefir luster,
Liljen og Levkojen dufter,
Stakkels Rose eene maae
Midt i al den Pragt forgaae!

Hjerte! Rosen ligt du er,
I dig selv du Øden bær.
Vaaren atter Jordens pryder,
Aiter Glædens Stemme lyder,
Rundt det er endnu som fer,
Rose, Rose, du kun deer!

unQ svæl med dem næste
unQ ga ngen ej af i unQ tilde
unQ ej , venne ngen.

Det Tilkommende,

Mand, min Mand, hold inde med at klage,
Viisdom for hvert Tab helbrede dig;
Mandig savn og ikke sku tilbage,
Er der ingen Fremtid? Blinde, stig!

Meener du, at Almagt alt udtemmed
Sig i Alforgivengeligheds Skjed?
Daare! meer end bort med Tiden svømmed
End ei ud af Verdnens Kilde fled.

Haabet Himmelene forud fornemmer,
Hver en Udsigt Hiertets Eje er;
Hvad Alfadens Mildhed endnu gjemmer,
Maales ei med dødeligt Begier.

Eller mon, Hovmodige! du tanker,
 At din bedste Tanke, reen og stærk,
 Ikke bærer Endeligheds Lænker,
 Ligen til hans ubegrebne Værk?

Swage! knæl i Støv og stirr i Straaler!

Stirr mod sidst opdaget Stjerne hen!
 Svar, om du Alfaders Almagt maaler,
 Om din Tankes Flugt omflyver den!

Derfor, fri fra Nu og Før, du svimle
 Paa det Endeliges sidste Top;
 Snart, omluftet af Algodheds Himle,
 Bryder Livet af sin Føraarskuop.

valent na frigdommæð. umi mið
ánum go meir slund ríðar mið ill
valurð vordgihendr vespri mið
vixði undergjduðum lit usgið

A f t e n r o d e n.

Rose i en Vase af Lasur,
Som af Solens Bolgegrav fremstiger,
Hvergang fra den sorgende Natur i hvenn
Hendes Ven til andre Verdnér biger!

Ekkun Maanen, rødmende for dig,
Driftig i din Purpurkalk nedskuer;
Himlens Stierner langt fra holde sig,
Ellere med tause, dulgte Luer.

Skjonne Himmelblomst af Lys og Lust,
Af de Neeneste en hellig Datter!
Aftinen samler Vaarens heele Duft
Og den i din Purpurkalk indfatter.

Ak! men Natten ud fra Østen gaaer,
Sagte sig dens Nige rundt udbreder,
Himmelrose! end du herlig staaer,
Dog du snart de matte Bladे spreder,

Noser! eders Søster er ei meer,
Græder Dug til Minderosens Minde!
Lærker! jubler, naar I atter seer
Haabets Nose hosit paa Østens Linde!

Quæd mig mit du mittal om! nu
værdet været vilde sind til vgað
værdi gildt nu den hærlundis
værdi voldt vært ad ræðt nu goð
værdi voldt vært.

Myrtegreenen.

Endnu en hærlundis lit gæð voldi
værdi voldt vært voldi voldi
værdi voldt vært voldi voldi voldi.

I mit Eje jeg har et Skriim, Erindringens
Tempel,

Fuldt af Reliquier af! af den forbivangne
Tid,

Da jeg med tusciske Blomster befransed' mit
vandrende Komme

Og paa en Apennin aanded' et letttere
Liv.

Smaating er det kun, og mangen, jeg daars-
ligt dem viiste,

Gammeldags smilede ad troligen vogtede
Skat.

Legetsj er det for Hjertet, vel sandt! men er
der da noget

Meer end Legetsj, meer end det Bedres
Symbol?

Intet er smaaat i sig selv, og hver en Ting i
Naturen

Villig modtager sit Præg af den bestuende
Aland,

Som i mangfoldige Dug den eeneste Sol sig
afmaler,

En i tusinde Kun, tusunde ik Kun i En
Saa at nu Lysets Nige ved mindste Græsstræt
selv hænger,

Indtil den elskende Sol suger sin Afsedning
ind;

Saaledes er mikrokosmisk den underste Verden
udtrykket

I den barnlige Urt, i det bedagede
Ertz,

Dg som en Obelisk med sælsomme Tegn og Ges-
talter,

Staaer for den tydende Aland, sindrig, den
ydre Natur.

Nu da! ifald I ikke ved Obelisken forglem-
te,

(Mæsten jeg glemte det selv) Digterens my-
stiske Skrifi,

Hører, hvad der forbires: Helgenbilleder, Geni-
mer,

Breve, som Elskov strev, Løkker, som
Elskov affkar,
Italienske Sonetter, saadanne, som Guden dem
aander,

Ukaldt tilstæde, af Improvisatorens Mund;
Bidere, Mus og Skaar af Gudernes smuldrin-
de Templer,

Mangt et campanist Kar, mangen en lidet
Penat;

Men iblant andre Mærker, som standse det flag-
grende Minde,

Er der en Myrtegreen, plukket i Galliens
Stad,

Hvor den mandige Rhone med den jomfrulige
Saone,

Evende Eskende liig, blandede vorde til
Eet.

Naar jeg i Haanden den tager og af mit in-
derste Øje

Beemodstaarernes Dug rinder paa Gladene
ned,

Erylles jeg? er det en Drom? Da vaagne
de visnende Trevler

Først af den lange Sovn, snart, ved en hem-
meligt Magt,

Evende Blomster udtryde, en Twilling fra bli-
dere Zone,

Uadfilte og een, af den oplivede Stilk.

Tvende Elskende! I, ved hvis Gravsted
jeg Greenen afplukked,
Dg med Kjærligheds Nøst raabte til Forti-
den ned,

Omme, beslægtede Sjæle! svarer mig! er det
nu eder,

Dem mit elskende Raab kalder i Blomstge-
stalt frem?

Himlen foreener igjen, hvad Jorden grusomt ad-
filler

Dg ved den Eviges Barn Tvedragten deer
til Aflord.

Clara, du fordum var Nonne i dette forstyrrede
Kloster,

Af! en østerlandst Guds Harem af savnende
Moer;

Anton, dig Kirken unddrog af Naturens blom-
strende Arme,

Stort var dit Hjerte før, savnende større det
blev:

I en flækket Straale udgik I fra Verdenens
Endre,
Didhen, i samlet Glands, stræbte I begge
igjen.

Under Midnattens Bord for Altrets Billed de
knæle,

Bødlerne udenfor luure paa Gjerningen
kun,

Blodretten samler sig alt, paa Torvet Baalet
opstables

Og den dødlige Gnist springer af sukkende
Flint.

Noligt for Altret de knæle, ved Maanens Gjen-
skin de skue

Sig med forundret Lyst, aldrig saa skjonne
de saaes.

I det samme fremstyrter de luurende Bødler
med Takler,

Helvede brister ud midt i den Algodes
Hus.

Engstligt, med fastere Urme det bævende Par
sig omlynger,

Dg til Alsterets Gud løftende Pie og
Røst,

Lad os, (raabe de højt, mens Bødlerne nærmes
re trampe)

Lad os i fælles Favn fælles end finde vor
Grav!

Verden skiller os ad, Alskærighed, du os for-
eene!

I den anden kun dig søgte og elsked' en-
hver!

Da var Bødlerne der, de Trufne at binde og
slæbe

Hen til det rygende Baal, men hvor forsørs
dedes de!

Sommerfrogne til Een de tvende Elskende
bare,

Ingen forvoven Haand mægted' at skille
dem ad,

Thi nedlagdes de begge i samme Gravsted paa
Kongeborg ved Helsingør Højen,

Der hvor den vandrende Skjald mindefuld
Greenen afbred.

Tidens Sejer.

Vaaren ned i Straaler stiger,
Hej og Dal i Blomster staae,
Ynglinge i Hob med Piger
Arni i Arm til Lundens gaae.
Tiden nærmer sig og giver
Dem et Vink om Savn og Glid,
Men de raabe: „hvo fordriver
Den kjedsmellelige Tid!”

Da med skelmse glade Miner,
Ordnet bag Anføreren,
Flux en Trop af Amoriner
Suble: „vi fordrive den.”

Blomster de til Baaben plukke,
 Amor bær en Rosenqvist,
 Da maae Tidens Vælde bukke
 Og den flygter uden Rist.

Dog mens de til Sejrens Palme
 Blindt forfolge den med Gil,
 Deres Blomstervaaben salme
 Og af Matthed dør hvert Smil:
 Tiden vender snart tilbage,
 Fulgt af Leede, Sorg og Splid,
 Af! og nu maae Elskov tage
 Flugten for den grumme Tid!

Til Lykke.

Lykke! svar mig, hvor du delger
Dig for Dødeliges Raab?
Uden No, som vind og Vælger,
Stedse skuffer du vort Haab;
Tidt du neppe synes der,
Sør du brat forsvunden er.

Bændende, med længsel søger
Hjertet dig paa denne Jord,
Mens det med dit Billed spøger,
Paa dit Komme fast det troer;
Hjertet er dig stedse tro,
O saa svar, hvor er din Boe?

Hvis du kun med Liljestenglen
Staaer blant Stjerner, Ustyld liig;
Hvis kun Guden og kun Englen
Hulde Lykke! favne dig,
Bee os da! og Bee os! om
Du for os kun er Phantom!

Dog, Naturen dig paa Falder,
Blomster, Fugle hende dig,
Og i Alarets første Alder
Om dit Komme traenge sig;
Men vi da kun Sagnet har,
At du ser paa Jorden var?

Nei! du tids din Krone fletter
Af den karske Mejers Neeg,
Tids med indlagt Vinge sætter
Dig ved Børneslokkens Leeg,
Thi hvor mindst du ventes, der,
Lunefulde! helst du er.

Dybt i Dalen, skjult og relig,
 Staer en Hytte ved en Aa,
 Det er Nøjsomhedens Bolig,
 Alle Dyder til den gaae;
 Lykken end, af Flugten træt,
 Daler tidi paa denne Plet.

Lykkens signede Beninde!
 Rosenrøde Nøjsomhed!
 Kun hos dig kan Længsel finde
 Alt, hvad Hjertet trælles ved:
 Dyd og Lykke, evig tro
 Favnets ikun i din Bo.

Dro all' da højt! Sænket om til under jord.
Som den Vægten, der vandt over mit vil pris
De Tid! — Hævde minn taghen til Gud min Q. 182
Gud! Og det er godt, at gud har os i sin hand! —
C a m o e n s.

(Ubeboet Biergegn.)

Camoens (vaagnende).

Det ei var Sovnen, som saa blodt omflynge
Den Modige og ham paa Armen gynger,
En blytning, sjælless Dyale kum det var,
Den mig til Gravens qvalme Førgaard bar,
Hvor Mørkets Konge af mit Hoved
En Løk asskar — jeg er ham lovet! —
Natur! o see din Sanger og din Ven,
I Savn og Nød for dig han segner hen,
Og stræber til dit Bryst, hvorhen Utalte
Til Livets sode Melkevæld du kaldte.
Er du, liig Verden, nrørt ved min Sang?
Har du kun Krandse ved min Undergang?

Førstødt fra Menneskernes Slægter,
Teg her blant Blomsterne vanskægter,
Ve! Helveds Ild udsuger mine Been! —
O flyd fra Knop og Blad, fra Rød og Green,
Du friske Livsdrif, dulgte Balsamvædste,
Den savnende, den syge Skjald at lædste!
O ryst i Flugten, fulde Neglsky, ryst
En Draabes Kjøling ned paa dette Bryst!
Kan du, o Sol! til aarle Frugt ei drive
De spæde Blomster? Tør ei Bien give
Naturens Sanger Sødmnen, som den her ~~nu~~ ^{er} ~~ga~~ ^{og} ~~gaae~~ ^{er} ~~na~~ ^{er}
Til al sin Overslodighed bortbær? ~~na~~ ^{ga} ~~og~~ ^{gaae} ~~na~~ ^{er}
Teg skuffes ei, jeg føler i mit Indre, ~~ga~~ ^{og} ~~gaae~~ ^{er} ~~na~~ ^{er}
Naturen vil sin Sangers Qualer lindre, ~~na~~ ^{ga} ~~og~~ ^{gaae} ~~na~~ ^{er}
De Urter smaae vil alle gaae i Frs, ~~na~~ ^{ga} ~~og~~ ^{gaae} ~~na~~ ^{er}
De Blomster sig som Frugter vil omstrøse, ~~na~~ ^{ga} ~~og~~ ^{gaae} ~~na~~ ^{er}
De Kilder vil til mine Leber rinde — ~~na~~ ^{ga} ~~og~~ ^{gaae} ~~na~~ ^{er}
Men Markets Magter alles Medynk bindel!

Sneehvide Mandeltræ, som mig omfredet, ~~na~~ ^{ga} ~~og~~ ^{gaae} ~~na~~ ^{er}
Saa længselfuld til dig jeg stuer op, ~~na~~ ^{ga} ~~og~~ ^{gaae} ~~na~~ ^{er}
Om eet, kug om eet Mandel Camdens beder,

Dog af! du bærer ikke Blomst og Knop.
Om den Bansmægtende du Blomster spredes,
De synke endfælt ned fra Green og Top:
Saa, Verden liig, end du i Hungersnøden
Bekrandsen og — forlader mig i Døden.

Paa Teppets Guld- og Sølvblomster ligger
Maaflæs den lusitaniske Konge nu,
Og smiler ved sin Sangers ædle Smigger,
Og glemmer Kronens Tyngde — medens du,
Min gode Neger, ved hans Porte tigger,
Og i din Farve skjuler Sjælens Blu;
Oh! mens hans Sorg i Sangens Rige viger,
Bansmægter Sangen i hans Kongeriger!

Forbandelse ved Digterkranse Kleber,
Den farlig er, liig Offerdyrets Pryd.
Ei nogen Dodelig ustraffet slæber
Fra Jordens Barm at løfte Liv og Fryd:
Lig Verdens Frelser, han hennede slæber
Sit eget Kors, og skjænt i henrykt Lyd

Han Lysets Land afmaler og bebuder,
Tilfalder han som Offer Mørkets Guder! — —

Hvor tover du, Sebastian, min Neger?
Du gode sorte Engel, som mig qbæger!
Jeg ejed' dig, jeg gav dig fri igjen,
Og nu fra Træl du blev en ædel Ven.
Du heje Sjæl! for Ridderen du tigger
Mens hans med Blu paa Ørknens Leie ligger,
Og dog du døde heller i en Braa,
End for dig selv du, Edle! tigged saa.
Saa længe alt min Længsel stræber
Mod dine helligreene Læber,
Thi Caritas romana liig,
I Ørkenen du opholder mig,
Og dine Tiggerlæber ere
De Moderbryster, som mig nære. —
Jeg hører nogen, sikkert ham det er,
Thi andre sky den bange Udsrk her.

Graabroder (træder frem).

Hvor eensomt her i dette Øde
Og hvilken Domhed midt i vilde Grøde!
Maa skee end ingen aanded' denne Luft,
Sødt kryddret af ukjendte Urters Duft.
Her høres intet Fugleqvibber,
Hun Hejre stum paa Klippepynten sidder;
En Græshop kun, vanskægtende og hæs,
Sin Klage hvidster i det høje Græs,
Og lig en Pilgrim, hist en Humle eene
Opsøger Thymian blant Klippesteene.
Hvad smutter der? Ei see! en spraglet Snog,
Nu, overalt man finder Slangen dog,
Skjøndt den Forbandede maa klæbe
Ved Jordens og paa Buggen sig fremslæbe. —
Her skal jeg nu i Dage tre
Allene vanke om til Spee og Bee.
Hvergang en Fod jeg for den anden sætter,
Med denne Disciplin jeg mig hudfletter.
Saaledes bod i Brede min Abbed
Og gab mig kun tre Ponimerautser med.
Men hvad var da min store Synd og Brøde?

Før dig, før dig, Madonna! maae jeg bløde.
O Himmelstke! ledsgag mig paa min Vej
Og o! forlad din varme Dyrker ei!
Naar Maanens Straaler ind i Kirken spilled'
Og med en himmelst Glands omgav dit Billed',
O skønne Ms! hvor blev jeg blod og om
Og baged' i en Taarestrom
Dit Alter og din Marmorsod!
Da tændte Andagts Ild mit unge Blod,
Og jeg til de guddommelige Læber
Med aabnet Fayn, paa Hodens Spidse, stræber,
Thi o! mig synes at af dem
En evig Honningkilde pibler frem.
Deraf nu den Fortred maae være kommen,
Thi brat man jog mig ud af Helligdommen
Og min Abbed i hellig Tver bød
Mig spege her i Ørkenen mit Kjød. —
Men hvad er det? er jeg da ei allene?
Hvo ligger udstrakt under høne Greene?

(Nærmer sig Camoen.)

Guds Fred, min Ven! — Hvordan? Ei noget
Svar?

Mon ham en Stiemand her aflivet har?

Mon Hunger — Nei, han lever! — O hvi fuer
Du saa paa mig? Jeg ikke truer,
See dette Kledemon, jeg tjener Gud
Er nu og her maaskee hans Sendebud.
Her i den golde Ørk mit Broderhjerte
Med dobbelt Medhuk deeler fremmed Smerte.

Camoens.

Frist ei med Spørgsmaal: hellig er min Ned,
Lig Aftensolen, skal min dulgte Død
I Skamfuldhedens Purpur sig indklaede,
Useet jeg synke vil til Mørkets Sæde.
Jeg Jord og Liv i Sang har herliggiort,
Derfor fra begge nu jeg stodes bort,
Men Glemsel skal indhylle min Vansemægten,
Mit Værk og Navn gaaer frem til Efterslagten.

Graabroder.

Du skal ei dse! du atter skal gaae op
Og blusse hejt paa Livets gronne Top.
O her mig! kun en feje Tid du ventе,
Da skal jeg Trost og Hjelp fra Klostret hente.

Camoens.

O gode Fader! var du Skæbnen, ja!
Nu bed for mig og skynd dig brat herfra.
Jeg bærer Døden i mit brustne Indre,
Du kan ei læge — kan du lindre?
Her ligger jeg i dødlig Kraftløshed,
O Fader, led en Kilde til mig ned!
I hver en Draabe Blod jeg Branden føler
Og intet mig paa Federbalet føler!

Graabroder.

Tre Pommerantser sik jeg kun:
Den første nod jeg selv i Middagsstund,
Hvi maatte jeg saa tørstig være!
Nu kan jeg ikkun twende dig forcere.

Camoens (betragtende Pommerantserne).

Hvor lykkelig er den, som under fulde Træ'r
Staaer i en Glorie af Frugters Skær,
Thi han kan lædse sig og end indbyde
Den trætte Vandrer til at nyde:
Kom ind og pluk og glæd dig ved

Min Haves Overflodighed. —
Hvor godt mig dette Æble qvæger! med mælk
Dets gyldne, nektarfulde Bærer,
Af Livets friske Kilde øst, med en smale hylde & gl
Natur, Natur, det er dit Moderbryst! gl
Til disse Saftter, som min Barm oplive,
Blessigheden, o Munk! som Brød du give! gl

Graabroder.

Gud signe dig! Han mildt sin Haand oplader
Dg gyder Dug paa Jordens mindste Straa;
Gud signe dig! Han unge Ravne mader
Dg klæder Liljer, som paa Marken staae;
Gud signe dig! thi han er idel Fader,
I Ørkenen selv han hver din Taare saae,
Thi signe Herren dig, Ulykkelige!
Dg give dig sin Fred i Himmerige!

(Gaaer slende bort.)

Camoens.

Amen! —

Det var det sande sode Mannabrsd,
Varmhjertighed til Ørkenen nedsender,

Det styrker Jordens Son i Liv og Død,
Naar Helveds Qual og Nædsler ham om-
spænder.

O Jesusbarn paa den Udkaernes Skjod,
Teg længselfuld imod dit Smil mig vender!
Snart som en Blomst min Aland fra Forderig
I Himmelens Skær for dig udfolder sig!

(Negeren kommer.)

Der er du da, min Navn, som trofast mader
I Orkenen den, Mennesker forlader.
Dog nei, du sorte Broder, ikke Navn!
For dig har Sangeren mangt lifligt Navn:
O sjeldne sorte Svane, uden Lige!
O Due fra Barmhertighedens Rige!
O lishvide, reene Lysets Aland,
Indklædt i Nattens sorte Klædemon!
O æthiopiske Helgen! du oplade
Din milde Haand og den Forladte made!

Negeren.

Saa gid jeg til en Klippe maatte blive,
Som jeg kun Naabet kan tilbagegive!

O Camoens! frugtesløs, lig den, jeg staaer,
Hvorfor ei ogsaa føleslös og haard!
O kunde disse Arme Frugter bære,
Som podet Green, og gjæstfri dig ernære!
Barmhjertighed fra Jorden flygted' bort
Dg efter sig tillukked Himlens Port,
Den blege Nød til Ørknen vil frenitrænge
Dg sig ved Tigerkoens Øver hænge.

Camoens.

Did naa'de ei min Frygt! — Ha Skjæbue, tri-
umpheer!
Stor var min Frygt, din Grumhed nægted' meer.
Colos, Gigant, jeg segner for din Bælde!
Kun den som taale kan, kan og dig følde. — —
Velkommen dog, skjøndt uden Biin og Bred,
Velkommen, Bidne til min Ørkendsd!
Men sūg, fandt du da intet, intet Øre,
Som vilde Hungeren bonhøre?

Negeren.

Da jeg alt længe i den store Stad
Forgjaves mangen om en Gave bad,

Tilsidst jeg under Jesukirkens Buer
En Staadder paa den slidte Trappe stuer,
Kun Psalter om hans bare Lænder slog,
Han sukked' dybt da han et Brød fremdrog.
Jeg standsed', thi jeg ham misunde maatte
Dg til hans Kost med dugfuld Læbe skotte.
Saa stod jeg der, brat Diet han opslaaer
Dg Zaaren seer, som i mit Die staaer,
O Gud i Himmel! han Dredet brækker
Dg med undseligt Blik mig Hælvten rækker,
Dg da jeg Arme den modtage vil,
En Hund før jeg med Gridshed snapper til.

Camoens.

End den vil leve, den vil gis og æde,
Men hungrende Lisboas Skjald maae qvæde! —
Hør mig, Natur! hør din Begeistrings Son!
Det er den sidste, Moder, hør hans Bon!
Lad Marken dølges under Riis og Hvede,
Dg Greenen bugne med Oliv og Qvede!
Dg Fjernfold forøge sig den trinde Hjord
Dg Fjorden mydre tykt i Flod og Fiord!

Thi her! paa Gaden i Lisboa ligger
En nogen, dog medyuksom Tigger!

Negeren.

Vær rolig, ædle Ven! thi der er fleer
Hvis Pie taaresuld paa Noden seer.
Imorgen Festen alle Hjerter hæver,
Barmhertighed igjen til Jorden svæver
Og Mindet om den store Frelse til
Medlidenhed hvert Hjerte smelte vil.
Med senket Blik og aabnet Haand jeg stiller
Mig under Cathedralens Marmorpiler,
Naar Processjonen da mig gaaer forbi
Med Tankerne henvendt paa Corpus Domini,
O da vil mangen mine Venner høre,
Skjøndt mine Læber intet Ord fremføre!
Tro mig, min ædle, ridderlige Ven,
Jeg med en lille Skat dig seer igjen.

Camoens.

Forsøreriss, trofaste Sjæl! du taler
Og Livet midt i Dsdens Nasyn maler.
I Hjertets smertelose Koldfyr du

Oprækker Følelse og Lyst endnu.
Det gyldne Haab, som end omlynger
Skibbrudne og paa skjore Hjæl dem gynger,
Føraarligt nu det sidder paa din Mund,
Ligt Lærken, qiddrende i Morgenstund,
Maar Nattens Skygger blegnende hortile,
I Ryggen saarede af Dagens Pile.
Skjont er dog Livet, selv for den, som kan
Opofre det og falde som en Mand!

Negeren.

Fa, skjont det er, og tro mig! vist et andet
Snart venter os hinsides Vandet,
Maar du, helbredet, fra Lisboas Bugt
Mod Afrika udspander Sejlets Flugt.
(Sværmerisk.)

O lykkelige Tørt! hvor suel og stille!
I Sejlene de lette Vinde spille,
Delphiner, som et muntret Vornechor,
Omkap forfolge Kjølens Solverspor,
Mens Voverne med Boblers Perlekrandse
For Stevnens Tomfru fredelige dandse.

Men hør! fra Masten raabes Land,
Dg rundtomkring gjenlyder Land;
See! Fugle flyve os imode
I. Dufsten af en fremmed Grøde
Dg Bolgen i den glatte, luune Bugt
Hentriller Daddelpalmens modne Frugt.
Mit Hjerte ei min Glæde fatter,
Mit Fædreland jeg skuer atter —
O Herre, Fader, Søn og Ven!
Mit Alt! o her bliv lykkelig igjen!

Camoens (i Extase).

Vær mig, Sebastian, til høine Steene,
Hvor Kilden pibler frem blandt Rosengreene,
Dg pluk mig nogle af de Pommerantser der,
Du hænge, seer du ei? saa tykt og nær.

Negeren (inderligt rort).

O tie, Natur! thi Drømmen mader
Den blege Hunger, du saa grumt forlader.

Camoens (med et dybt Suf).

Ta saa! det kun Indbildung var,
Dog syntes mig at Belgerne os bar.

Negeren.

De bar os ei, dog skal de suart os bære,
Thi Drømme Fremtids Barselbilled ere.

Camoens.

De ere kun som visne Blomsters Duft:
Den svæver væsenløs i tomme Lust.
Og dog, de sode Drømme! dog de ere
Tidt skjønnere end Tingene ter være. —
I stem din Sang, min Ven Sebastian,
For dig jeg quad den om dit Fødeland.

Negeren (synger).

Mit Fødeland ligger ved Solens Bryst

Og drikker den nærende Lue,

De Fremmede styrer fra fjerneste Kyst

Den evige Hylde at skue;

Widt Mais forgylder den guldsvangre Jord

Og Dadlen i Bindenes Nige groer.

Thi Palmen, lig Guden, dulgt i en Sky,

De signende Hænder oplader

Og uddeeler Klædemon, Fede og Ly,

Den er mine Brødres Fader.

Hver Aften min Langsel til dig rinder hen, —

Naar seer jeg dig, Gødelands Palme, igjen?

(Slangen saarer ham.)

Camoens.

O frels dig! Fly! En Slane, see!

Uhyre Øgle! — Frels dig! — Bee!

Negeren.

Før sildig! Døden allerede falder,

Et Teppe for mit matte Øie falder.

Ræk mig din Haand — Jeg seer dig ei —

Hu! mørk og kold er Dødens Bei,

Camoens.

O gib mig af din Død! Lad mine Læber
Indsuge Giften, som saa hastigt dræber!

Negeren.

Er det din Haand? — Hvad sagde du? —

Kun Lust! Ha kun eet Alandedrag endnu!

(dør.)

Camoens.

Teg havde en Navn, han var mig saa tro,
Han bragte mig Brod udi sorten Klo,
Hans Næb var ret som et Kildevæld —
Nu maae jeg sulte og tørste ihjel.

Thi ak! fra Jorden lokked' de ham,
Nu gjøre alle smaa Engle ham tam,
Nu sidder han højt paa Gud Faders Finger
Og slaaer saa kælent med sine Vinger.

Bastian! Bastian! Hære Navn!

Hjender du ikke næere dit Navn?

Seer du, hvor Hungeren hisset staaer
Og Tænderne dybt i Klippen slaaer!

Vee mig! see, hvor han mig omspænder!

Hør, hvor de knevre, de graadige Tænder! —

Nei, Uhyre! for skal jeg dig — — —

Hvor dan?

Slog jeg i denne her min Tigertand?

Ha! var det mig, som denne Barm fortørte,

Hvis Medynk mig som Moderbryster nærte?
O Sol og Maane! vender eder bort!
Oplad dit Svælg, o Helveds Hammerport!
For det Hyæne-Vauvid, som sig mædster
Med Bennens Kjød og med hans Blod sig lædster!

Til dette Helved Zaaren ikke naær,
I denne Afgrund Hjertet ikke slaaer :
Paa Jorden begge blev tilbage —
O salige er de, som kunne klage! —
Min sønderrevne Ven! du gik forud,
Med stille Bon du træder hen for Gud
Og om Forløsning for den Martyr beder,
Som sine Arme om dit Liig udbreder.

Aanders Stemmer.

Snart, o snart det er forbi,
Martyrsjæl, snart er du fri!

Camoens.

O hvilken Lise, hvilken Ro fornemmer
Min Barm ved disse ubekjendte Stemmer!

Den quælende Forsteening smelter hen,
O sode Lust! jeg aander dig igjen!

Aanders Stemmer.

Let i vore Blomsterhæder
Til dit Leie Deden træder.

Camoens.

Ja! med et Vennekys du lefier let
O Død! mit Liv i hvert et Aandedræt;
Som Solen Blomstens Dug inddrager,
Du Sjælen fra den visne Læbe tager.

Aanders Stemmer.

Giv endnu et Helgensmål
Og fra Martyrfiedet iil!

Camoens.

Du grønne Jord! Du selvblaae Ocean!
Du gyldne Sol, som i din Pragt neddaler!
End eengang Camoens' Ros fra Livets Rand
I Svanesang til Eder, Elste! taler.
O værer tauße Vidner til min Død,
Og dølger den for Esterlægtens Dre,

At aldrig nogen Fremtids Sanger høre

Det Martyrsuk, som til min Lyra lød.

Dog — Himmel blomstrer midt i Kunstnerqvaler,

I Længels Graad en evig Sol sig maler,

Og Savnet vorder godt paa denne Jord,

Hvis Troens Frugt bag Stjernehegnet groer,

Og nu farvel, I herlige Naturer!

Du, grønne Jord, med Blomst og Frugt belagt!

Du, selvblaa Hav, med Vestenvindens Furer!

Og du, o Sol! som daler i din Pragt!

Din lette Purpurfinger lukke

Til Dødens Blund mit brustne Øie til,

O lad mig ved dit sidste Afstedssmiiil

Min matte Aland i Himmelens Barm udsukke!

(Dør.)

Nanders Stemmer.

Hæld dig! Hæld! Det er forbi,

Martyraand, nu er du fri!

Let i vore Blomsterkjæder

Vi til Himmelene dig leder,

Smiil, o Helgen! Engel, smiil!

Og til Verdens Fader iii!

Camoens' Nand.

Henrykt Svimmel! Over mig
Himlene oplade sig;
Guld- og Rosenskyer bære
Helgene og Englehære;
Gud og Sandhed uden Øer —
Salig, salig den, som dør!

Graabroder (med en anden, som bærer en Kurv).

Ta, her det være maae, jeg feiler ej,
Teg disse Greene strøede paa min Bes.
Her Mandeltræet hvælver sine Øviste,
Her saae jeg Snogen sig i Krattet liste,
Og her — ja her det er. Men hvad er det?
Her ligger een endnu paa samme Plet.
Lig Dag og Nat, omfavnede, de begge
Trostfaste Arme om hinanden strække.
Op! op! i Ørknen ogsaa voxer Brød
Og Viinen sprudler frem af Klippens Skjed. —
O Gud! livløse, uden Blik og Varme
De ligge i hverandres Vennearme,

Og Bee! den falske, eddergronne Snog
I Ring sig om den Sortes Ankels sleg.
Her staer da Medvirk med de fulde Hænder
Og Diet taaresuldt mod himlen vender,
Fordi der ingen Ulyksalig er,
Som qvæges, frelses kan ved Gaven her,
Den rode Vin vil ud af Krukken flyde
Og sig som Zaarer paa den Dode gyde,
Og Hveden vil igjen til Jordens Skjed
Den Sveltede ledsage i hans Dod.
O hvad er Livet, som saa højt vi agter?
Et Vnytte for titusind fjenstke Magter!
Et visnet Lov, som useet viftes hen,
I Lid og Rum et Dieblik, et Spænd! —
Kom, Broder, vi til Klosteret os skynde,
Det Højsibedrovelige at forkynde.
Hu! iisfaldt det mig gjennem Hjertet gaaer,
Seer du den Gjensærd, som paa Klippen staer?
Alle gode Vænder love Herren!

(Begge bort.)

Stemmer i Ørkenen.

Gengang Bee dig, o Lissabon!

I Stormvinden farer Gjengelds Aaland.

Bee dig, Lissabon! trefold Bee!

Dig han hjem søger med Jammer og Spee.

Bee dig, Lissabon, tredie Gang!

Fra hans Læber styrter din Undergang.

(Nat. Storm.)

Aaland.

Teg gjennem Verden farer og gjengelder,

Og intet Væsen sig min Magt unddragter,

Thi tidlig eller seent jeg Dommen felder.

I Robbelen jeg holder alle Plager,

De suure paa mit Vink, liig glubste Mynder,

Og Laster Bildtet er, de Grumme jager.

Lisboa! hor, hvad Gjengelds Aaland forkynder

Bed denne Dødnings angstsveedvaade Lokker,

Hvis Haar ei Tallet naaer af dine Synder.

I Jordskælvs Rædsel dine egne Klokker

Fra Skyen til din Undergang skal kime,

Naar Ildens Aaland din huule Grundvold rokker:

Thi, skjundt forhalet, Hævnens strenge Time
Et Afgrundesvejr under dig udklækker,
Som hyller dig i Helveds Svovelime.
Da dine Taarne deres Spiir nedlægger
Paa Hyttens Tærstel, røde Afgrundsluer
I deres Sted mod Himlene sig strækker;
Palladser's Hvælvinger og Templers Buer,
Bidbrisende, i Flammesvælget synker;
Uhyre, Folkesden rundtom truer,
Moderskjædet den Usøgte klynger,
Og Oldingen sit hvide Skæg udrykker,
Thi under ham hans sidste Son sig yukker,
Halvknuset under faldne Marmorstykker.

Liljen og Dugdraaben.

Fra Solens Afskedssmøil udflød
En Draabe ned i Liljens Skjed,
Lig Graad af Engles Længsel;
Da lukkede sig Blomsten brat
Og Draaben fangen og forladt
Sig fandt i jordiskt Fængsel.

„Velkommen! o velkommen vær!
Nu, Søde, maae du blive her
Hos Liljen, om og kjælen!
Og hvis du stedse elsker mig,
Da skal jeg stedse elste dig,
Som Sandsen elsker Sjælen.”

„O nej! jeg kan ei blive! nej!
Med Skyerne kun gaaer min Wei,
Her tover jeg kun føje:
Teg Himmelens aspeile maae,
Beraaue mig i Eterblaae,
Vidt over Jordens Hoje.”

„O Himmelreenheds favre Son!
Hør en uskyldig Liljes Bon
Og vær den Dommes Lykke!
O Perle fra det Hav, som hvælt
Blev gjennemsigtigt rundt om Alt,
Vær Uskyldts skjonne Smykke!”

„Hold op at friste mig, hold op!
Snart maae din natlig lukte Top
For Solen sig oplade;
Da stige Morgenstraaler ned
Og løste mig til Herlighed
Fra dødelige Bladet.”

Dg Solen kom. Med Barnets Fil
Mod lange ventet Faders Smil,
Flyer Draaben til dens Throne.
Et Djeblik kun Liljen staer,
Et Suk den drager og forgaaer
Med oploft Bladekrone.

Men højt til Regnens Farvekrauds,
Til Maaneslorets Sølverglands
Blev Draaben herlig kaaret;
Dog snart i Engles Skaal den fled
Af Undagts Blik, i Templets Skjed,
Dg blev til Himlen baaret.

Ved et Ebleræ,

som i Sept. 1804 paa eengang bar Frugter og Blomster.

Er det et skuffende Syn? et indre Billede, som
maler

Uden paa Diet sig af? Eller bortførte en
Gud

Mig fra Eridans Bred til parthenopeiſte Hav-
bugt,

Hvor med uvisuelig Krands Alaret fulden-
der sin Kreds?

Nej! det er intet Bedrag: samtidig, paa Da-
niens Slette,

Seer jeg den sparde Blomst slynget om mod-
nende Frugt,

Og den undrende Green, børret af sydlige Straa-
ler,

Evende Aarstider nu samler i samme Mo-
ment.

Skjenne Hesperiens Billed ! Foreening af Øp-
hab og Ende !

Ikke Hesperiens blot, Evigheds Billed, o
Par !

M min Længsel ved dig af tunge Bedøvelse væk-
kes

Og med vind og med Sky stræber mod Sy-
den min Aaland.

Thi forunde du mig, med varsomt Tryk dig at
plukke,

At et Hesperien jeg holde i hældige
Haand,

At mit Øie i dig det evige Eene bestue,

Thi det Herligste kun sænker i Billed sig

ned.

Lig Diōscurerne ellers ved Skjæbnens Strenghed

I stilles,

Underverdenen af! hvergang kun een giver
fri:

Men nu er Skjæbnen forsonet, og begge,
lig Twillingens Willed,

Smile I Lys paa min Bei til det forjættede
Land.

Dog hvad bebuder det Syn, det selsomme, uven-
tet sjonne?

Er det en mystisk Skrift, Tidens betydende
Tegn?

Siig, o modne Natur! er Blomsten en Drøm
om din Ungdom,

Som fra din stabende Kraft raner en sildig
Gestalt?

Eller er den dit Digt, som frit over Lovene svæ-
ver

Dg i sin Lovløshed nu vorder den højerste
Lov?

Galdt af din Kjede den King, til hvilken du
Vinteren fæstet,

Over hvis Skulder af Tis Høsten sin frugt-
fulde Kurv

Rækker den smilende Baar? og skal da Sanges-
nes Rige,

Længselets hÿppige Drøm standse i synlig Ge-
stalt?

Dig er intet umuligt, du Aland, som i Ver-
deners Følge

Kun i skiftet Gestalt, evig og een kun, be-
staaer:

Berdenshistorien er dit gigantiske, mægtige Lev-
net,

Skrevet med Folkeslag her, hisset fremstilt i
Basalt.

Der hvor Vinteren grumt sit livløse Rige bez-
vogter,

Hvirvlende Sneefog til Hjelm, stortnede
Bandsfald til Spyd,

Der kan du, vaeldige Aaland! i campanist Grøde
udbryde

Dg i Forsteeningen selv grave dit evige
Smil;

Der kan du, herlige Aaland! i Livets Kunstværk
dig senke,

Som i Olympias Gud hijnaabenhærede
Zeus;

Der i ukaldet Sang af Digterens Indre frem-
lyde,

Thi den højeste Kunst er kun den første Na-
tur.

O lad mig sverme saa godt og selv i usindset
Omveltning

Paa mit stigende Haab stue et talende
Pandt!

Hvor den Skibbrudne før, livtrygrende, Skjæret
omspændte,

Syngende, Meieren nu sidder paa nærende
Neeg;

Hvor mellem opstabelt Marmor den brusende
Mængde sig trænged,
I bortvejrede Stad, smutte Lacerterne hen.
Skyller ei Havet vidt over Thyrus sin bundløse
Glemse? Lundeborg
Huler Hyænen ei fiernt hen over Datterens
Grav? Lundeborg
Kun Omstiftelsen varer; af Barbarens knuddre-
de Kolle
Lokker en hemmelig Magt Kunstens elyfiske
Blomst, Lundeborg
Mens Barbariet hist i staalomfineddede Arme
Kuuser hver yndig Gestalt, Livet ved Musen
modtog.

De tvende Draaber.

Fra Maanenattens Sølværskye
Til Jordens tvende Draaber tye,
Kun een i himmelfe Blanden;
Men faldende de skilles ad,
Den eene sank paa Rosens Blad,
Bed Rosens Nod den anden.

I Stjerneshør og Maanskin de
Saa hjerligt til hinanden see
Bed Elskovs Veresklage:
O glint igjennem Nattens Slør!
Kun da, kun da jeg ikke dør,
Naar jeg dig seer, o Mage!

Bed Klagen vaagner Binden op

Og ryster Rosenbuskens Top,

Da løsner sig den eene,

Den falder til den anden ned,

Bed Jordens Barn, i savules Fred,

De atter sig foreene.

Den unge Digters Klage.

Lig en Drøm, min Føraarsblomst er svunden,
Frugten af! for Tiden falder af;
Dybt i Afmagts qvalne Afgrund bunden,
Gaaer jeg levende ned i min Gras;
Deden paa mit Liv sin Skygge kaster,
Til Fergsengelse mit Væsen haster.

Ta! min Kraft er brudt, mit Haab er skuffet,
Hvad har jeg opnaaet og hvad fuldbragt?
Tidens Haand for tidlig mig har truffet
Og jeg falder for den blinde Magt.
Solen dersor ikke vil staae stille!
Andet Liv om Undergang vil spille!

Er det saa, Natur! at du indfrier
 Loftet, du mig gav om Hæld og Bærd,
 Da ved Buggens sode Melodier
 Alt du quad om Fremtids Sang og Færd?
 Saa, Natur! retfærdiggjør du siden
 Blomsten ved den modne Frugt i Tiden?

Vort fra Verdens Glimmer jeg mig vendte,
 Og mod Meeningen jeg Oprør bød;
 Kun for dig mit unge Hjerte brændte
 Kun fra dig mit bedre Liv udflød;
 Henrykt stued' jeg fra dine Høje
 Alle Kunsters Rige for mit Øje.

Hvad mig dengang Musen aabenbared',
 Melde jeg i mangen ubant Sang,
 Dog min Barm det Herligste bevared',
 Talen var min Genius for træng.
 Kunde jeg med Solens Straaler male!
 I Naturens Symphonier tale!

At jeg ikke fuldendt kan udtrykke
Hvad en himmelst Rose i Barnen sang,
At selv ei mit elskete Mestersykle
Sig til Idelets Højde svang,
At min Skabelse fra mig vanskægter,
Denne Qual jeg ei at tolke mægter!

Ah! i alt det Ypperstes Beskuen
Brænder Skjalden, liig det tandte Veed;
Op til Stjerneriget stiger Luen,
Affen viser Brandens døde Sted;
Guderne af budne Offer tage,
Jordens Deele blive kun tilbage.

Og hvad kan da Verden den tilbyde,
Som til det Fuldkomme sig opsvang?
Kan det Rige ind i Tiden bryde,
Som tilloffer os i Skhaldesang?
Bee den, som igjen fra Idealer
Ned i Tidens tomme Marke daler!

O Natur! hvi lokkede din Ynde
Mig til Kunstens magist-skjonne Land!
Grumme Kunst! hvi tændte du en Brynde,
Som kun alle Himle slukke kan!
Alt! for tungt med Savnets Orkusplage
Bøder jeg for hiine Digterdage!

Sandhed kommer, Trylleslret falder,
Længer Drømmen ei beruser mig;
Myndig Manddoms hjerteløse Alder
Kold modstaer, hvad Verden falder Svig,
Og med Tiden mine Ungdomsdreamme,
Vrag af mit oploste Liv, hensvomme.

Digterkransen skal du engang finde
Hist i Længslers idealste Land;
Borgerkransen skal du ogsaa vinde,
Himleus Genius og Jordens Mand;
Kunsten skal din lave Færd forskjonne,
Og det Skjonne skal det Gode lønne.

Sang ei saa den smigrende Sirene,
Haabet, i trofyldeg Ungdomstid?
Salig alt jeg dromte at foreue
Det, som kun omfavner sig i Strid;
Livets End er jeg at knytte probed
Og min Kraft i Sejerskampe øved'.

Stort, af tvende Verduer, var mit Rige,
Grændseløst mit Levnets Udkast var;
Snart jeg saaes i Kunstens Flugt at stige,
Snart jeg, styret, Borgerlenker bar;
Gjennem Phantasie og Trællebane,
Gjennem Jord og Himmel gif min Bane.

Men for vidt og bristende udspændte
Sig mit Livs for kunstigt spundne Traad,
Lig en Alterild, min Aland udbrændte
Og min Marb oplesle sig i Graad:
Vid, og glem det aldrig, Dødelige!
Ingen saae ustraffet Skjønheds Rige.

Som et Fortidserts fra Grubens Indre
Om en anden Verden Vidne bær,
Teg endnu med mangen Gnist tør tindre,
Men min Hærlighed forsvunden er;
Liig en henrykt Martyr, lagt paa Baalet,
Har jeg ak! mit Hælenliv udstrælet.

Viid det, svage Dødelige! ingen
Styrter begge Verdnars Skilleoæg,
Ingen knytter Villedet til Tingue,
Ingen Idealet til dets Præg:
Mellem Syn og Eje svæver Livet,
Vælg — thi kan det eene dig er givet.

Wil du, herlig, Jordens Lænker bryde?
Bliv ved Længsels Lidelser en Gud!
Wil du kun af Tidens Frugter nyde?
Fred med dig, dog sluk din Fakkels ud!
En skal trælle og en anden stabe,
Alle skal vi til Naturen tabe.

tilstigende, maa i vreden dog vid den tro

med

og endnu med nogen ejer vistet bannen

med

med Ved Seraphines God.

— — —

og ved saa no 1000 opnede spaderne nu hofte

med

Kan jeg være saa rolig paa Lykkens øverste Spid-
se,

Hvor, som Biergtoppen højt staaer i en usyn-
lig Sol,

Alt min Aand sig forklarer i andre Verdeners Straa-
ler?

Alt det Øpperste er roligt, thi sejret det har.

Hvilende, Havet kun viser den himmelloddede
Dybde,

Kun i den rolige Barm synker det Hellige ned.

Her ved din God, Seraphine! i stum Henrykelses
Kjæde,

Gudernes Øverste liig, hylder som Skæbne jeg
dig.

Dage kommer og gaaer, paa Blomster Frugterne
folge,

Men det Bestandige slaaer rundt om os begge
sit Favn.

End kan ingen af os det Følte i Tanken gientage,
Thi ei nogen Forstand maaler, o Hjerte! dit
Dyb.

Dear Sister, ~~had~~ enig~~te~~ hundrede~~te~~

~~Det~~ vi vidste omkring~~te~~ var nu~~te~~

~~Denne~~ vane ~~er~~ en af de vigtigste~~te~~ som nu~~te~~

~~Hvor~~ det vigtigste er~~te~~ at få~~te~~

T r æ k f u g l e n .

af Schubert 31 Marts 1805.

Lokkede ved Solens Smil,

Komme fugleskarer,

En forud med Længsels Sil

Hen i vinden farer.

Tov, du lidet Trækfugl, tov!

Intet Græs og intet Lov

Sig om Sjølund flynger.

Sødtberuist af Lysets Gud,

Den paa Greenen gynger,

Og med spæde Lyd forud

Baar og Elskov synger.

Bed den underfulde Sang

Brat en Martsviol udspaug,

Saae sin Ven og døde.

Men da Blomst og Gjensvar ei

Rundt dens Toner møde,

Og den forte Middags Maj

Hastigt vil udglede,

Syg, med Vingen hænger den,

Og mod lunkne Syden hen

Lyder ak! dens Klage:

Over Slette, Bierg og Søe

Flei min Længsel fage,

Derfor maae jeg eensom dse,

Uden Ven og Mage.

Af! hvi hasted' jeg forud,

At bebude Blomsters Gud

Og de fejre Dage!

Det var en Elster der gik i landet ved

Den var en Elster der gik i landet ved

Dg var spæde og voldsomt det var i landet ved

Det var en Elster der gik i landet ved

Tiderne.

Det var en Elster der gik i landet ved

Det var en Elster der gik i landet ved

En Elster lig, den heede Sol neddalede

Dg efterlod en Rose sig til Minde,

Som for Naturens Længsel den afmaled.

Saa stod den stod paa Vesterbiergets Linde

Dg i en overjordisk Rue brændte,

Som alt for snart for Piet maatte svinde.

Mit tankefulde Blif mod den jeg vendte

Dg vilde alt dens Undergang beklage,

Jeg jo hvert Sieblif den maatte vente.

Da salmed' og de store Blade fage
Dg spredtes fiernt og nær paa Land og Ørge,
Kun Stilken, Vierget, eene blev tilbage.

Men mine Tårer, hvad jeg ei vil dølge,
Med barnlig Fylde ned ad Kinden fløde,
Dog var en stor Idee i Synets Folge.

Saa svandt, Romanzia! din Aftenrøde,
Som Jord og Himmel underfuld forgylded'.
Men suart i Mattens Skjed Naturen døde.

Først Hella's Genius, hvem Verden hylded',
Paa Jorden reised' Kunstens høje Troner
Dg Formen med Guddommeligt udfylded'.

Da Guderne med Septer og Kroner
Saaes frem af Elementerne at stige,
Til Himlen løftede paa Hymnetoner.

Og som det Skisnne og Guddommelige,
En Twillingsblomst, mod Stiererne sig hæved',
Blev Jordens Dyrker Guders ædle Lige.

Nu mod Ideens reene Aeter svæved'
Det lette Liv, oplostet over Trangen,
Og det Undværlige til Lykke kræved'.

Meer end Natur gjenlod i Digtersangen,
Paa Steenens Haardhed Skjønheds Maanstin
hviled'
Og Hjertet banked' efter Lyraflangen.

Og snart fra Kunstens bedre Verden isled'
Den blide Rhytmus til det Virkelige,
Til Livet, ligt et Kunstmærk, yndig smiled';

Mens heit til Himlen Haabets lyse Rige,
Paa Hymner og paa Længselssukke baaren,
Det Virkeliges Virakdust, saes stige.

Lovssjungne Tid, som lys og blid, lig Vaaren,
Hver Skønhed og hver Glæde trofast tiente,
Endnu til aldrig opnaaet Monster kaaren:

Din Sol gik ned — med Nordens Kraft foreente
Sig Sydens Ynde til en anden Alder,
Som mandig hjæmpede og barnlig meente.

Romanzia! da fra dit Die falder
En selsom Aftenrøde paa Naturen
Og Aanders Rige ned til Jordens Falder.

Imellem Sydens Stierne og Urreturen
Det Underfulde sig gigantisk hæver
Fra Jordens Kerner op i Luftsuren;
Og højt som det, paa Kraftens Spidse, svæver
Det stærke Liv imellem Drøm og Fare,
Mod Himlen smilende imens det hæver.

Da Korsets Helte i en hellig Skare
Bidt over Hav og Fjordbierg, Ørk og Mose
Mod Dagens Porte Himmelens Banner bare;

I Elstovs luttrende Apotheose
Hver Dame Himmelens Frue lig blev funden,
Blant Ridderværd en tornebogtet Rose;

Med Heltedaaden Sangen gik forbunden,
Og Sværd og Harpe at samlinge lærtet,
I samme Haand af samme Krands ombunden.

Førhaante Old! fordi dit store Hjerte
Slog højt mod Himmelens Barm og Kjæmpeskyrke
Fremstod i hver din Daad og Fryd og Smerte.

Dit stiernefulde, billedrige Merke,
Da Beemods sode Graaddug turde rinde,
Hvor sjænt mod Eftertidens klare Tørke!

Hvor stor din Kraft, som højt fra Faren's Linde
Hver Krands bortrev, mod de nedfunkne Glæder,
Som kun i Levnet stakket Liv kan finde!

Ta! sjøn med Kors og Glavind du fremtræder,
Af begge underfulde Blomster springe,
De synes groete paa ukendte Steder.

Til Krands de høvligt om din Hjelm sig svinge,
Mens Aander, Engle, Feer, Sylfer siige
Af Kalkene med Sommerfuglens Vinge
Og stiftet, o Romanzia! dit Rige.

Sonnettkrands.

I.

En Pinsedag, da Solens unge Straaler
Alfaders Smil til Forderige bare,
Og Blomsterne saa sedt henrykte vare,
At temme de opladte Virakstaaler:

Kun Dig, med hvem sig ingen Skienhed maaler,
Kun Dig jeg saae i Templets fromme Skare;
Frit stirrende, jeg aned' ingen Fare
Og derfor nu med Feje Straffen taaler.

Dit lyse Øie synes mig at være
Den Sol, som straaler i det andet Rige,
Hvor Smilets Blomst staaer evig uforkrænket.

Thi maae en Længsel mig fortære,
Til Livets klare Spidse maae jeg hige,
Skjondt lig en Fange, dybt i Mørke bunden.

II.

Vi sidde tause, som i henrykt Dvale,
 Til Telt Fašminen rundt om os sig væver,
 Imellem Elskovs Haab og Frygt jeg væver
 Og til et Suk blev velbetænkte Tale.

Da Solen i sin Rosengrav maae dale,
 I Østen Lysets Arving bleeg sig hæver,
 Og ned fra Mattens brune Lokker svæver
 En dugfuld Biftning til Naturens Svale.

I sum Henrykkelse mod mig hun hælder,
 I hendes Øie seer jeg Maanens Billed',
 Saa sidde vi, som stillede ved Måle.

Men brat paa hendes Kind en Zaare triller,
 Med denne min sig blander, uadskillet,
 Saaledes og sig blande vore Sjæle.

III.

Deroppe, hvor den hemmelige Tanke
Sig huusvant om de klare Nuder binder
Og Ebleræet vist nok Glæde finder,
Saa megen Blomsterpragt at sammensanke:

Deroppe, skønne Billed! sede Tanke!
Hun blunder nu med lueheede Kinder,
Mens mangen Drom for hende Krandse binder
Af Blomster, som ei staac i Livets Skranke.

Kun Maanen, med den Blundende alleene,
Om hende slaer de kolde Straalearme
Og luftigt Hys paa Barm og Mund tor trykke.

O turde jeg med dens Gestalt foreene
Min Ungdomskraft, og dette Hiertes Barme,
I Guder! hvilket Væsen! hvilken Lykke!

IV.

Sneehvide Lijn! nedtrykte Svanehynde!
Hvor hendes Vande Lusten rundt forsøder,
Naar her bag Mattens Forhæng sig afføder
Et Billed' af min Elstes skjulte Ynde!

I opholdt Indtryk her sig ter forkynde
Hvad intet Sie under Solen morder;
Af den ambrosiske Natur end gleder
De hvide Lijn, det bløde Svanehynde.

O meer end Billed' af den Elstelige!
Du indholdsfulde Tomhed, varm af hende!
Den ubersorte Moes affedte Datter!

Jeg kan fra denne Helligdom ei vige
Og maae afgudist for et Væsen brænde,
Som ak! forgaaer, saasnart jeg det omfatter.

V.

Før hastigt etter Dag og Nat sig stille: *sol og natt*

Tie, Larke, som den unge Dag bebuder!

Tov, Morgenglands, som giennem hine Ruder,
At røre hendes Djelaag, fremiser!

Hvor sødt og yndigt i min Arm hun hviler!

Halv sunken ned i de nedtrykte Puder,

Paa falder hun i Sovne Elstovs Guder

Dg med mit Navn paa Leben salig smiler.

Hvor sødt og yndigt i min Arm hun blunder,

Mens alle Lokker, flagrende, losbundne,

Lig Guldets Mare, ned ad Barmen stromme!

Førhal, o Dag! endnu i faa Sekunder,

At først jeg Mindet om den nylig svundne

Dg Haabet om den næste Fryd udtemme.

VI.

Det er opnaaet — hvad jeg saa heedt begjært
Kronion naadig til mit Favn nedsender;
Det er opnaat — i hejt udstrakte Hænder
Teg atter Tak for Verdens Konge bærer.

Men hvilken Kunst og hvilken Viisdom lærer
At holde fast ved Gølelernes Ender?
Ham priser jeg, hvis Attraa varig brænder
Og ei gaaer ud, fordi den ei fortærer.

Derpaa med Gøje Guderne man mærker,
At aldrig deres Eje vorder mindre
Og Evigheden ung og ny dem savner.

Men rundt om os forgaae de største Værker,
Thi størst er Undergangen i vort Indre,
Og alt hvad her, end udenfor vi savner.

Hymne til Vandet.

En Gud mig bevæger foruden Rist
Dg veldigt mig byder at synge,
Men raader, hvad faarer jeg her eller hist
Med digterisk Krands at omslynge?
Zeg ærer Guders og Menneskers Krav,
Døg kroner nu Sangeren dig, o Hav!

Azurne Zomfrue, Himmelens Brud!
Paa Varmen du bærer dens Billed
Dg breder saa længselfuld Armene ud,
Fra vinlende Brudgom adskillet;
De Elskovssukke, som dig undslyer,
De stige til Himlen, vi kalde dem Skyer.

Du Kjærlighed er, thi du tager Gestalt
Af Alt hvad dig, Flydende, favner,
Og atter vil du omfavne Alt,
I standsende Bredder du favner;
Det selviske Enkelte hader du,
Til Alsforeeningen stræber din Hu.

Den store Forløsnings sindrige Vandt,
Utalte til Eet du forbinder,
Hvo veed Draabernes Tal, som i dig nedrandt?
Hvis Pie den enkelte finder?
Thi Draaber, Kilder og Elve bortdse,
Salig hengivne, i favnende Ss.

Du til Forhærdelsen smiger dig tro,
I dit Favntag vil du den smelte,
Den trodsige Klippe har ingen Ro,
Du vil den som Bolge henvelte;
Ja, med dit cirklende Favn du omsnoer
Jorden fra Pol til Pol, som et Noer.

Sangværdige Vand! utsnit du udgaaer
Fra Havet i taløse Zaarer,
Paa Naturens Kind du som Roser udsaaer,
Afs Menneskets Øie som Zaarer,
Dog aldrig opholder dig nogen Gestalt,
Du stræber igien til det formløse Alt.

I stille Længsel du drager mig til,
O Evigheds jordiske Lige:
I Bolgernes gjennemsigtige Spil
Mig vinker et hemmeligt Nige.
Hvor saligt maae det ei være der,
Hvor ikkun det Heele Formen er!

Selv hisset, hvor Formen ved iistakt Pol
I Havn dig, Forhærdede, tager,
Du vaagner af Døden for nærmere Sol,
Det Heele sit Tabte tildrager,
Thi strider du med Forsleeningen,
Fælder Zaarer — og dser igien.

Dig kroner jeg, dig, forgubede Vand!

Naturens Liv og dens Trængsel!

Og stuer saa tidt fra Bredernes Rand

I Bolgernes glimrende Trængsel:

Den eene kommer, den anden gaaer,

Himlen i dem sine Stierner gaaer!

Gangverden dind, idengen i dagverden skal gå
Fra Dødt i Udgående og til evig Emanuelli
Ved Himmelens dør, der ikke kan ud, hvilket gæld
Ved Himmelens dør, der ikke kan ud, hvilket gæld
Og døde ved Gangverden skal gå
Til Sønnen,
ester tre Døgns fuldkomne Søvnsløshed.

I 807.

Jeg svang mig til Tyrannensrone.
Hans Purpur farved sig i Blod,
Til Perler storkned' i hans Krone
Tallose Undertryktes Graad.
O lad til Øval ham evig væage!
Kom, Søvnsløsheds Grinnis, kom!
Omsonst! der sank hans Øjenlaage,
Han er i Søvnens Helligdom.

Teg steeg fra kronet Last til lønket
Blant Jordens føle Afskum ned.
Der laae Misdæderen nedsenket
Dybt i dit Svælg, o Haablosched!
Med Hulens Skimmelkrands i Haaret
Og Skæg, ligt Fortids Bedbend, han,
I Dødens Førgaard selv bedaaret
Af Sovn og Drøm, sig fryde kan.

Følg, Muse, hen til Vandens Svimmel
Bud Intettankens Bundlosched!
Hen til den Albenhørtes Himmel,
Hans Hjerte fredløs banker ved!
O se! En Smiggrer, Sovnen vinder
Endnu i dennes Krandse sin,
Og sagte Livbens Net losbinder,
Som labyrinthisk hilder hün!

End følg til Bansvids dybe Grotte,
Udsøelige! uden Gru,
Hvor Livet som et Vandfald maatte
Nedstyrte i oplosté Nu;
Sku her, hvor Nvalen selv gaaer under
I bred - og bundløs Sjæl igjen,
Og Tankechaoshvirvlen blunder,
Mens Sovnen binder Hændelsen!

Om Mordets Blodplet ved mig slæbed
Og Samvids Dom min indre Fred
Med andre Verdners Rådssler dræbed,
O Sovn! maastee du daled' ned.
Men af! fordi jeg eengang vowed'
Med fridigt Blik at stue dig,
Useet tilbedte Gud! du loved'
For evig at forlade mig!

Usslukede Bevidstheds Lampe!

Glimt i min Barm af Helveds Glod!

Gigantisk Liv i fredløs Krampe!

Forsørdelige Baagenod!

Magt, som i trende Orkunætter

Paa Sovneshedens Marterhjul

Til ixionisk Oval mig fletter —

Hvor finder jeg for dig et Skjul?

Hist staaer, o Gru! den Gyselige,

Som avlet blev, da Hendelsen,

Indsluppen i Bevidstheds Rige,

Formuften greb og skjæded den.

Vampyrisk surre hendes Vinger,

Hold fast ved dig, min stærke Aland!

Hun i sin højre Kloden svinger,

En Straakrands i sin venstre Haand.

O Sevn! som, naadig uden Skanke,
Selv Vanvid, Dødsangst, Anger, Tvisl
Og fredlös frydberuuste Tanke
Sødt stiller ved dit Maanesmål!

O Sevn! som blant Olympens Guder
Bly, som i alle Blomsters Pragt
En useet Natviol, bebuder
I Mørket fun sin sode Magt!

O trefold hellige, paakaldte,
Trefold tilbedte, blide Gud!
Hvis stille Skyggetempel hvalte
Sig over Alnaturen ud —

Kom med din stjernekronte Moder
Og tryk mit matte Hje til,
Hvis ikke, selv din grumme Broder
Snart over mig forbarmes vil!

Elskovsbælt.

Lil Hjortelund rider en Riddermand
Med Frender og glimrende Følge,
Hans Nygte gaaer over det grønrende Land
Og over den blaanende Bolge:
Men hvad er Navnkundigheds smigrende Røst
Mod et Elskovssuk af en Tomfrues Bryst?

Den Pilgrim ganger sig træt og lam
I Ridderens ældgamle Skove,
De Karper mydre saa tykt i hans Dam,
Paa Markerne mydre hans Plove:
Men hvad er al Jordens Gredes og Guld
Mod et Kys af en Tomfrue, deilig og huld?

Syv hundrede pleje den Ridders Jord
Og skee tadt op til hans Slotte,
Syv hundrede sidde derinde ved Bord,
Saa gjerne de Sværdene blotte:
Men hvad er den Vældiges styrende Magt
Mod Elskovs Lenke, om Hiertet lagt?

Hvor Jorden er grøn og Himlen er blaa,
Hver Ædling af Elskov skal gløde,
Thi lader Herr Erland til Hjortelund staae,
Den deilige Signe at møde;
Med talende Øje, med rodmende Kind,
For hende træder den Ædeling ind.

Hun ydmig sig reiser, lig Markens Viol,
I frugtsom Undseelse bøjet;
Han brænder for hende, lig vaarlige Sol,
Og taler saa kærligt med Piet:
Da springer det favreste Blomster ud,
Hun bærer, hun smiler — og er hans Brud.

Da Gjæste sidde ved Viin og ved Mjød
Og frydes i Hjortelunds Sale; mødlig gæt
Den Brud nedstirrer saa bly i sit Skjød,
Thi driftig er Ridderens Tale; mødig gæt
Sædt spøgende, drinker han hende til,
Dog en Zaaresky staer for den Deiliges Smil.

Da hælder han sig til den blussende Kind
Og hvidsker blant Roser, som Binden:
O siig! hvi er du saa mod udi Sind møgenlig usædlig
Og hvi rinder Zaaren paa Kinden?
O see dog, (hun stammer) Luen saa blaa mødig osædlig
Ud af din Avindsmands Isse staae!

Lad stande den Lue, saa blaae eller isd,
Medbeileren selv den fortære! mødig osædlig
Os varsler den hverken Nød eller Død, mødig osædlig
Mit Hjerte en stærkere nærer, mødig osædlig
Den siedse brænder, som Solens Ild, mødig osædlig
Og skal overleve dit deilige Smil, mødig osædlig

Mørk sidder den Avindsmænd lige for
Og bider i blaalige Læber,
Hans Harme foragter det flygtige Ord,
Som, svindende, saarer, ei dreeber.
Han veiled' omsonst til den favreste Ms,
Thi sværger den Nidding at begge skal do.

De Gjæste sidde til Midienat,
I Bægeret Tiden sig delger;
Men Brudgommen, længselfuld, reiser sig brat,
Den jublende Skare ham følger;
Beg Luurenes Klang og Fakernes Blus
Han Bruden hjemfører til eenlige Huns.

Det staer, indviet til Elskov og Fred,
I Lundens dybeste Skygge.
Rundt drysse Traerne Blomster ned
Og Sangfugle Reederne bygge.
Der dulmer Smerten i Hjertets Saar
Naar Linden grønnes og Bogfunkens slaer.

Der fører Herr Erland den Bævende ind,

Alt Folge han sender til Slottet;

Der seer han ved Maanens blusærdige Skin

Den hvideste Lillie blottet;

Der beder han dristig, der nægter hun mat

Og rødmer, skjænt nseet i dølgende Nat.

Omsavnede, synke de ned i Blund,

Dog vaager den arge Forræder,

I Elstovs hellige, tiende Lund

Han let paa Godspidsen træder,

Og fuld af Forbrydelse er hans Varm,

Og fuld af Død er hans grumme Arm.

Medbeileren speider det eenlige Huis,

Hans Trælle blive tilbage,

Han selv oppuster det mordiske Blus

Og synes i Mørket en Drage;

Han løkker Deden af Flint og af Staal

Og tander Huset til Elstovsbaal.

Dg da nu Luen, indhyllet i Qvalm,
Lig Snogen i Græsset, hvæser,
Dg da nu Winden, i Vsp og i Alm
Opvaaagnende, vildt den opbleser:
Det suser som Ildlos, saa varsler hum,
Ung Erland, stat op af Liin og af Dunn.

Osov dog, du Søde, du Hulde, sov ind!
Saa luun er den favnende Pude;
Osov! Thi det er kun den natlige Bind,
Som suser i Almen derude.
Saa slaer han om hende sin kjærlige Arm,
Hun trykker sit Hoved til Ynglingens Barm.

Dg da nu Branden sin rede Kani
Oplofster og Egnen opklärer,
Hon vaagner i Angest og etter ham
Med bævende Stemme advarer.
Vaagn op, ung Erland! det brænder alt meer,
I Almen derude hvert Lov jeg seer.

O sov dog, du Søde, du Hulde, sov ind!

Saa sødt ved din Side jeg hviler;

O sov! thi det er Kun Fuldmaanens Skin,

Som lyft gjennem Skyerne smiler.

Og over den Bævendes Ansigt han brat

Linnene slaer og hvidser god Nat.

Og da nu Branden, alt meere nær,

De hvidslende Toppe udstrækker,

Hun ængestelig kaster sig hen og her

Og atter den Blundende vækker:

Vaagn op, ung Erland! det bliver saa heedt,

Vort Leie mig synes af Luer reedt.

O sov dog, du Hulde, du Søde, sov ind!

Sov tryg i den rolige Reede!

Min Aande det er, som omspiller din Kind

Med Elsferens brændende Heede.

Saa trykker han paa den Trivlendes Mund

Et brændende Kys og synker i Blund.

Men da nu Ilden af Væggen slæter ud
I blaalige, knittrende Flammer,
Med Deden i Hiertet, den anende Brud
Fra Leiet opfarer og stammer :
Nu op, min Brudgom, min sode Gemal!
Alt Luen slæter ind i vor Brudesal.

Fra Leiet han springer saa modig og fort,
Med Ilden han agter at stride,
Mens hun fra hans Ansigt blæser den bort
Og trykker sig tæt til hans Side:
Som Klippen i Havet, han haard og stum,
Hun hænger ved ham, lig Sølverstum.

Da Skæbnen han skuier, han raaber ud:
Her Luen og Mordet dernede!
Men højt i Himlen en straffende Gud,
Som skuier min antændte Nede!
Her frelser ei Zaarer, her frelser ei Staal,
Doe, Sode, med mig, det er Elskovs Baal!

Da sionner den Omme: o Marter! o Qval!

Som staarer for langsomt at dræbe!

Min Læbe brister — o sode Gemal!

Aland kjøligt paa bristende Læbe!

Aland tadt og kjøligt, imens jeg mit Haar

Over dit glødende Ansigt slaaer.

Med haaret hun dækker hans Ansigt til,

Hans Aande den Martrede koler,

Da bliver selv Euen medlidende mild,

Med bortvendte Tøppe den noler,

Men Taget styrter i knusende Fald —

Belsignede Død! du er uden Qval.

Hun talte af hennet om sin far og sin mor
Og hørte af den gamle historie om
Hvordan han havde været en god pojke, og
hvordan han nu var blødt og ugodt.

Til Baaren.

See! der er du,
Med din Straalekunds,
Din Urne fuld af Dug,
Baar! elskede Baar!
Himmelstke Dugling!

Een Straale kun
Til at oplive mit Indre!
Een Draabe kun
Til at qvæge mit Indre!

Mindes du, *Inde er jeg*
Da jeg ved Sundet, *hvor jeg end nu er*
Blomstrende, som du, *blomstrende jeg bliver*
Brændende, som du, *en gud der er*
Morgenens aanded? *en mørk vand*
Eller og dykked' *under min gil*
Ned med din Sol *ordet trods vidt u*
I det hvilende Hav? *celig vortig*
Mindes du end, *det rejmede*
Da ved tyrrheniske Kyster
Til dit Kommes Fest *lun mørke*
Med Guldbæблernes Blomst *med tiden lejt*
Frisk jeg mig frandsed? *og i mørket*
Eller ved Adria, *ødeli i mørke*
Da jeg ved Adria *mediget get daeg*
Stirred' paa Golgen, *angående daeg ud*
Som skulped' herover *angående mod næg*
Fra Grækenlands Kyst? *spildtumpe mægl*

Da, o da!

Det andet Livs

Sangsalige Toraar

Gik fra mig ud.

Da blev Naturen

Skjøn, liig min Uttraa,

Da blev hvert indre

Dyrkede Billed'

Udenfor til.

Men nu!

O kiel mit Martyrsuk!

Ikke formaar jeg

Meere at slave

Hvad jeg begærer.

En Gud hensegner,

Over ham styrter

Hans grundlse Verden!

Himmelstße Yngling,

Min Dodsengel vær!

Tryk din Straale

Som Dolk i mit Hjerte!

Ræk mig Gift kum

I Blomsternes Kalke!

Venlige Yngling,

Befrier vær!

Der er ikke lidt af ærlighed i verden
Gældige formar — til Lidelsens Charis.

Højt over Jorden Skønheds Sæde

I Formers stille Rige staer:
Naar Lidende for det hentræde

Og blotte de modtagne Saar,
Urania til dem nedsmiler
Og Ovalen selv med Unde hviler,

O sode, velystfulde Smerte!

O bange, smertefulde Lyst!
Du blide Beemod, som mig lærte

At fly for Lindring og for Trost!
Ublændet Glæde intet ejer,
Som din Ebethydighed opvejer.

I Morgenrødens Purpursale

Du sanker lette Zaarer op;

Dit Suk er Sefirs kjelne Tale

Med Sonfruoses spæde Knop;

Dit Blik et Glint fra Stjerners Niger,

Som stedse mod sit Udspring stiger.

Medlidenhed, den Ejegode,

Dig i sin Blidhed synes liig,

Dog boer hun kun paa denne Klode,

Til Himmelien du hæver dig;

Hun deeler ikkun jordist Smerte,

Du Himmelens Fryd at deele lærté.

Kun Glædens Ideal sig hæver

Forklaret, i din Maaneglands:

Kun Haabet, som mod Lyset svæver,

Og Mindet, med den gjenite Krands;

Dit Suk den førstes Flugt frenidriver,

Din Graad den andens Blomst oplicher.

De skjonne, ædle Sjæle kjende
Dit myfiske Forsønersmål:
Naar Langsels reene Luer brænde
Og Jorden fly med ædel Gjil,
Ved elset Graad, velkomne Sukke,
Du Smerten kjøle vil, ei slukke.

Thi ikkum den, Naturens Unde
Versøres, dog ei saares af,
Den, Sanzios Engle hist forkynde,
Rundt støttede ved hellig Grav,
Den, som i yndig Pagt med Lykke,
Sin Piil i rolig Barm ter trykke;

O Himmelste! kun denne omme
Bedrøvelse ter mørde dig:
Da ter du Himmelene neddrømme,
Da, Hellas' Marmorguder lig,
Du ter med det Guddommelige
Let blande Sorg og Fryd tillige.

Nørt, smiler du ved Skjebnens Side

Og leger med dens grumme Spyd;

Du svæver, Lidelsens Sylfide,

Blidt sindrende, om Taaret Dyd;

Selv Martyrbaalet dig ei truer,

Du staer ukrænket i dets Luer.

I Nonnens hvide celle svæver

Du til den fromme Længsel ind,

Og i vellystig Undagt hæver

Fra jordisk Næde Mæns Sind:

Sødt Kirkens Almor hende saarer

Og til Jehovas Brud udkaarer.

I Skjaldens Barm du Sæde tager,

Du aander Vellyd i hans Nøst,

Og skjendt med halcyoniske Klager

Han flagrer langs med Tidens Ryst,

Og liig en Sydfugl, snar han iler

Den Baar forud, som evig smiler.

O vær mit stille Livs Veninde

Dg lad mig, din Udkærne liig,

Paa Jorden være Bud og Minde

Om Trem- og Tortids Himmerig!

Thi Himlen dig er skænket vorden,

Dog Lykken ikkun ejer Jorden.

End vær min stille Døds Gudinde!

Forsød den sidste bitre Skaal,

Dg lad mig al din Lise fude

I Helgen- og Forsonertaal!

Lad, puslet op ved dine Sukke,

Min Blomst i Himlen sig oplukke!

Til Septembermaaned,

1804.

Milde September, o süg! hvors fra din vaar-
lige Unde?

Hestigst er Glæden vel naar vi ei ventede
den,

Men vi vil nu saa gierne ved Tanken det Kjær-
komme fængsle,

Under dens Formynderskab Hjertet, det vds-
lende, see.

Ei som en aldrende Mand — med Ynglingens
glædende Mine

Rækker du os din Kurv, randfyldt med Frugt
og med Blomst,

Og paa din Skulder sidde smaae Fugle, som
syuge og nabbes,

Er det alt Foraar igjen? spørger den ver-
lende Sang.

Nig paa Spørgsmaal og er, o September! min
fede Forundring,

Digtre med Guder selv tage saa noje det
ei.

Springer det modnede Aar den brantne Alder-
dom over,

Knyttende Manddom paa ny til den frem-
blomstrende Tid?

Har du i Jupiters Sal, hvor Tiderne dandse
om Tronen,

Fra den blussende Vaar rsvet den evige
Blomst?

Eller kasted', da lige han Dagen og Natten af-
vejed',

* Zeus med Lune en Krands hen i den natlige
Skaal?

Siig, hvad bebuder det Under? Et andet Nige
gjedværdig num paa Jorden?

Markens frivillige Frugt? Barmens usstraffe-
de Lyst?

Mojens Trioushjul, med Menneskeheden om-
virvlet,

Staaer det stille engang? Sluttes der endel-
lig Fred

Mellem de twende Magter, som styre Verden,
og tage

Chronos, Ustræa og Pan atter det elskede
Spør?

Da var der Fred paa Jorden og Uskyld i Hjer-
tet, da hasted'

Utraa og Noje omkap gjennem hver lykkelig
Barm.

(Stedse dog vinder hün, thi den anden før den
ei kan komme,

Saaledes Nat og Dag folges afverlende
ad.)

Snaksom, o skjenne September! jeg bliver ved
denne Forandring,
Og mit ordige Digt qviddrer som Fuglen i
Baar,
Thi, o milde September! du gavmild, som
Phæbos, mig skænker
Blomster i tusinde Tal til Pieridernes Krands.
Neppe kan jeg opsamle og ordne de skyndede
Gaver,
Og den langsomme Form satter de Brimlen-
de ei.
Ret saa! forsyn mig meget, før Vinternætter-
ne komme,
Da skal Betænkshed nok ordne den bro-
gede Pragt,
Naar ved Naturens Død de hylende Nordvinde
klage
Og som dens Elfer, fiernt Solen i Serge-
dragt staaer.

Den røvede Brud.

Den Ridder stampet i sin Gaard,
Staldsvenden det fornam,
Og Balmar alt i Bojsen staar,
Hjæt Støvet skjuler han.

Nu rask, min Ganger, fremad, frem!
Som fuglen stræk dig ud!
Da skal vi snart opile dem,
Den Røver og min Brud.

Saa skal du staae i Luune Stald,
Fra Vidselet besriet,
Og hun dig daglig klappe skal,
Skal fodre dig saa blidt.

Den Ganger nemmer Herrens Bud,
Som Vinger, strækker den
De suelle Been i Lusten ud
Og skyder hysnar hen;

Og Ridderen, en Engel lig,
Med Hævnens dragne Sværd
Den bleege Voldsmænd nærmer sig,
Igennem Krat og Kjær.

O Svend, hvad reiser Sand og Stev
Og kommer nær og nær?
Prøv, om du højt i Alspens Lov
Mon skjelne, hvad det er.

En Hvirvel vind, o Herre, snoer
Sig rundt i Stev og Sand;
Hvad eller og en Drenhjord
Nu drives ind ad Land.

O Svend! det aldrig er en Wind,
Som reiser Stev og Sand:
Min Ridder i sin Rustnings Skin
Teg klarlig skue kan.

O Svend, en hjord det aldrig er,
Som drives ind ad Land:
Min Ridder med sit drague Sværd
Teg klarlig skue kan.

Den Voldsmænd bliver kold og varm,
Han drager Dolken frem,
Og sætter den paa Meens Barm,
Saa stuer Balmar dem.

Stands, Balmar, stands, og først her til,
Da viis dit djærve Mod,
Nu stands, isald du ikke vil
Brat see det elste Blod.

Thi ved dit Vaabens første Svind,
Bud første Tegn til Dyst,
Nedsynker Dodens folde Sting
I dette hvide Bryst.

Du Røver! Nidding! Urge Trold!
Du Snog fra Helsvede,
Som sner sig i en dødlig Hold
Omkring min Elskede!

Dog hvis — det er mit Ritterord —
Du hende slippe vil,
Jeg giver dig min heele Hjord,
Med Eng og Vænge til.

Min Eghestov vel ligesaa,
Hvor ingen Øre klang,
Derinde hoppe Hjort og Raa
Beg Fuglens muntre Sang.

End giver jeg dig Æssetot
Og rundtom Land og Vand;
Da bliver du den største Drot
Og Kongens første Mand.

Men Nyt den Boldemand strax opfaadt,
Og træd' mod Balmar vendt:
Giv mig din Haand derpaa til Paudt,
Da er den Feide endt.

Af Sadlen Ridder Balmar sprang
Og hastigt nærmest sig,
Da Roveren sin Daggert svang
Med modles Middingøvig.

Men lig en Engel midt i Ned
Med Hielpens sikre Arm,
Afsvendte Hun den humske Død
Fra henders Elsters Barm.

Og over den Forvorpnes Lüg,
Han faldt ved hendes Haand,
De Elskende omfavne sig
Til aldrig oplest Baand.

Og Ridder Balmar knæler ned:
Mit Lis er evig dit,
Du har beslænet mig dermed,
Dig være det indvi't.

V a a r e n.

End Vinteren sit Hoved lester
I Sneefog over Fjeldets Top,
Fra Nordens uoptrude Klester
Han kalder Stormes vilde Trop:
De hylende Titaner
Ad Lysets steile Baner
Dunsifieldes velter op.

Men lig en Flok af Amoriner
Hidvisste Bindene fra Syd
Om Polens Drot, med milde Miner
Forsyrende hans Kjæmpepryd:
I Dunst hans Sneehjelm svinder,
Til Vandfald smeltet, rinder
Kryssallet af hans Spyd.

Dg see! ved Vaarens første Straaler
 En Slægt af Blomster rundt slaaer ud,
 De virksyldte Øfferstaaler
 Øpleste de mod Lysets Gud,
 Og smilende bebuder,
 Liig Cyperns Elskovsguder,
 Natur er atter Brud.

En ukjendt Magt mit Lis opliver,
 Min Barm er Gudens kaarne Hjem,
 Han Øjets Forhang sonderriver
 Og vinker skulde Verdnere frem:
 Det Enkelte forsvinde!
 Gestalterne sig binde
 Og Enhed samle dem!

I Skovens Melodier taler
 Natur med elskede Gemal,
 I Blomsterskrift den Ømme maler
 Et Elskovsbrev paa Høi og Dal:
 Og dulgte Solveraarer
 Henrinde hendes Zaarer
 Med Længsels Fryd og Oval.

Da, syrig som et Elskerøje,
 I mørke Blaae en himmelst Fld,
 Solguden skuer fra det Høje
 Og Dagen er hans Elskovssmøil.
 Naturen opad stræber,
 Med tusind Blomsterlæber
 Hun Lyset drager til.

Og snart i syrig Aftenrøde,
 Opholdt paa Brudens smme Bryst,
 Hans Brudgomskys saa heede glsde
 Med Hyrdetimens drukne Lyst.
 Dog naar ham Skjebnen falder,
 Hans Afskeedstaare falder,
 I Perledug oplest.

Den store Hyrdetime atter
 Til Brudefesten Tegnet gav:
 Guds Son med Guds opelste Datter
 Foreener sig i Jord og Hav;
 Veruist af Elskovs Bæger,
 I hendes Indre præger
 Han Himmelens Billed af.

Hvert Støvgran til en Blomst vil blive,
Hvert Lustpust til en Harpeklang,
Dg Livet heelt sig overgive
Til Evighed i Svanesang:
Som Lyd af sorte Strænge,
Alguden vil fremtrænge
Af alle Skrankers Træng.

Til Muse n.

Årter vinker du mig, forvildet omvankende

Muse,

Med vildt flagrende Haar, Sløret af Stor-
me opfyldt?

Delg det stirrende Blif, de krampebevægede
Læber!

Vort, Fortvivlede! vort! Furie! ras ei i
Sorg!

Skaan mig, o Grummeste! skaan! og saar mig
ei i min Smerte!

Gjør min Fryd end til Fryd, dog ei min
Kummer til Qval!

Har jeg derfor affaaet dig Lykken og Freden i
Barmen,

At du som Marteraand nu skal forfolge mit
Spor?

Lad de Døde da hvile! Fremman dem ikke af
Graven,

Og de Levende ej kald til de Jordede ned!
End tilhører jeg Solen, med blomstrende Arme
omlynger

Mig den frikke Natur, Haabet mig dandser
forud:

Thi vil jeg Sorgen bære, Fortvivlessen under
mig binde,

Mægtig jeg leve vil før, overvunden, jeg
dør.

Krigssang for den danske Hær *).

Mel. Wohlauf, Kammeraden, auf's Pferd, auf's Pferd!

I Leding, i Leding enhver, enhver!

Kun Leding vort Lösen skal være!

Lad Blodlingen sidde og klynke der!

Han leve, han dse uden Ære!

Men vi drage lyftigt i Felten ud

Og heile til Æren, Soldatens Brud.

For Kongens Krone, for Arneus Gled,

For Dans aldrig kuede Rige,

Kamphystne, forhaane vi Nod og Død

Og falde maastee, dog ei vige.

Fast staaer i Slaget enhver paa sin Plet,

Thi Frederik skuer og skyrer det.

*) Kronprinsen har befalet denne og den følgende Sang at trykkes og uddeles i Hæren.

Bag ham, Kampbrødre! fremad, frem!

Hans Fjærbusk til Harder os vinker.

Hvor Kampen er blodigst, der være vort Hjem!

Den alt underligger, som sinker.

Mod Kuglernes Hagel og Sværdenes Lyn

Trem med urofede Hjenbryn!

Grit blomstrer Livet i Felten Kun,

Langt fra Oppigheds- Skrantende Semmer;

Thi lader dem drømme paa Ederduun,

Mens Valpladsen under os drønner:

De finde ej Nose for lutter Fryd,

Soldatens Losen er: savn og myd.

Om Livets Værd den Kun tale maae,

Som kjælt det i Kampspil udsatte;

Hvo det Hvide i Dødens Øje saae,

Det herligste Liv kan han fatte:

I Nød og i Fare, i Kamp og i Dyst,

Hvor Kraften er størst, er den største List.

Thi lader, Kampbrodre! Hær mod Hær,
Øs spille om Livet og Kændsen;
Den Kjekkes urokkede Tro det er,
Maar han iler til Helstedandsen,
At hver en Kugle sin Udschrift har
Og rammer kun den, hvis Navn den bar.

Velan da, Fostbrodre, lyftigt frem!

Minuten kun Sejeren sjænker.

Skal fremmed Bud være vort Hjem?

Wil I slæbe paatruede Krauker?

Nej! før udstrømme vi Livets Væld

Før Kronens Ere og Landets Hæld!

Dog hør' jeg dømme og i gaderne og fremmede
 Dog hør' jeg dømme og i gaderne og fremmede
 Hvor kampen er nu? og hvilken vinder? og hvilken
 Den alt overvindende vinder, med mæle
 Den alt overvindende vinder, med mæle
Soldatersang paa Marschen.

Ich blomster højt oppe under himmel og under
 Langt fra jeg blomstet under himmel og under
 Mel. Naar jeg drifker, Amphion!
Rast igjennem Sommerstov,
 Gjennem Vintersud vi skride,
 Krandsede med Skovens Løv
 Eller og af Sneefog hvide.
 Andre Vejret først adspørge,
 Om de sunde være tor!
 Aldrig vi for Solen sørge,
 I vort Bryg den skinne bør.

Derfor bort med alstens Mag! *snæve*

Herligt er det kun herude, *at minde* ic mig ikke

Her er Egens Top vort Tag *ellin*

Og dens Rod vor Hovedpuude. *trojden* i *øg*

Fra det eene til det andet *trojden* *vendte*

Sted vi gaae med munter Land, *løn*

Thi, o Brodre! heele Landet *løn* *emden*

Er vor skjonne Garnisen, *ind* *er*

Undervejs i Bye og Stad *en* *giltig*

Og imøde Piger smudske *gillit* *en* *giltig* *med* *mikk*

Og, opstillede i Rab, *relaten* i *rig*

Sagte til hinanden hvidste; *ven* *omring* *dræn*

Hvor de Fyre flinkt henile! *med* *spætt* *empen*

Turde de kun blive her! *rig* *med* *z*

Kammerater! da vi smile, *med* *ell* *med*

Sligt en Krigsmands Glæde er. *med*

Maae vi da det ønste Maal,
Lyftigen vi Hatten svinge,
Drikke, Hurra! Kongens Skaal
Øg i Dandsen, Hopsa! springe,
Brave Krigsmænd, rasse Gutter
Stedse finde vidt og bredt
Glædens Skaal og væne Glitter,
Elskov, Dands og Sang beredt.

Lyftig er Soldaten's Færd,
Men den herlig er tillige:
Vidt i Straaler af hans Sværd
Trives Fredens trygge Nige;
Kongens Krone han forvarer,
I hans Bryst den nedlagt er,
Gjennem alle Dødens Farer
Der den seges maae, kun der!

Hæld og Hæder hver en Stand!

Og Soldaten dobbelt Hæder!

Tidt med Glæde savner han,

Maar han slaaer for Borgerglæder.

Helt er den, som kan undvære,

Men en Bledling nyde skal,

Derfor først og fremmest Ere

Bør Soldatens heje Kald!

Helt, som kan borgeren ikke.

Enig hæder i enighed m del m

Glæderen nu 'grædlig nu'

Enig gøt inde vredig gærdn m

Gudhjælpen nu gøt vold i

Et nu enghed nu nu ja enigt gille

Enighed enghed hæder icke

Hæderen nu enghed nu gøt vold nu

I milt nu enghed nu gøt vold nu

Blæst hundre dage i vinter, og daq.
Kvælden vi havde hundre dagede mørke dage
Drøft, og dengang var vi komme til
Da i Den himmelske bygning (voj gena) med maae
Blæst blæst over det land, landet er daq.
S t i e r n e l i l.
Gudt! hvilken gudt! nu maae
Gudt! Gudt! var det en gudt, der var den
Elles, din stjernelid, din stjernelid, din

Der stod en Stierne i Himmelens Blaa,
Den glimted' saa underhuld,
Det aldrig blidere Blik jeg saae,
Thi blev jeg saa længselfuld.

Mig tyktes, at alt det Skjonne var til
Udi dens vinkende Skær,
Da blev jeg saa stille, o Stjernelil!
Og sit dig saa kjær, saa kjær!

I Blomsterduggen hver Nat jeg laae
Og stirred' mod Stjernen op,
Indtil det fugtige Morgengraa
Omflaggrede Hjergets Top.

Men siden den Dag jeg Signelil saae,
Forglemte jeg Stjernelil,
Og segte ei hisset i Himlenes Blaa
Det Hæld, som paa Horden er til.

Til min Søster.

3 Febr. 1804.

Kun twende Gange Skjebnen smiled,
Kun twende Gange takkede jeg den:
Da jeg til Lejnens Bredder iled
Og da jeg henvyld saae Hesperien.

Mit Hæld var kun i fjerne Egne,
O aldrig! aldrig jeg dem glemme kan!
Teg lykkelig var allevegne,
Kun ikke i mit elste Fødeland.

Saa klaged' jeg — og venligt smiled'
Mig Skjebnen, al! maaſſee for ſidſte Gang,
Da ved din Valgtes Varm du hviled'
Og til en fuldendt Blomſt dit Liv udsprang.

Du Gode! Ømme! Blide! Hulde!
Teg broderlig din Fryd tilegner mig,
Og var det end min ſidſte, ſkulde
Den dog ei være mindre kjær for mig.

O gib den Lod, ſom jeg forgjæves
Og længe efterſtræbte, vorde din;
En Varm, ſom af Tilfredſhed hæves,
Og varigt Havblif i det jevne Sind.

Du ſtedſe blid og kjærlig være;
Glem ej, at Kvindens førſte Dyd er Taal,
Mens Manden ſtræber efter Ere
Og frem ſig kjæmper til det fjerne Maal.

Z ikke mindre milde Skaaler
Afvejed' Livets Skaber Kvindens Lod,
Thi blidt hun sejrer, naar hun taaler,
Og finder Himmelens Fryd i Dydens Graad.

Kan dengs dage givne mig, dog ikke dig. 2
Kan dengs dage ikke givne vedkommende dig. 2
Dit velsind givne mig, dog ikke dig. 2
Dit velsind givne mig, dog ikke dig. 2

Dit velsind givne mig, dog ikke dig. 2
Dit velsind givne mig, dog ikke dig. 2
Dit velsind givne mig, dog ikke dig. 2
Dit velsind givne mig, dog ikke dig. 2

Paa kaldelsen,

Den 31 Juli 1810.

O lag din sode Bellyd paa min Læbe,

(Saaledes jeg til Sangens Fader bad)

Og lad mig ved din Bistand hældig stræbe,

At tolke Daners Hjerter i mit Øvad!

I heje Jubellyd lad mig forkynde

Fra Travens Bredde hen til Nordcaps Fjeld,

Den ædle Hætekraft, den blide Unde,

Som staber Danmarks Hæder og dets Hæld.

I Kronprindsens og Kronprinsessens Formælingedag.

Bonhør mig, før jeg vindviet synge
Den gode Sags trofaste Frederik,
Som rundt om Riget Hærens Staalgjord flynger
Dg langtsra sejrer ved sit Helteblik;
Som om sit Folk med Arm og Tanke værner
Dg alt ved Nygtet om sit viise Mod,
Tre vundne Felttog værdt, den Frække fjerner:
En Sejer uden Zaarer, uden Blod.

Bonhør mig, Sanggrund! før i svage Toner
Teg nynner om Maria Dannebod,
Og uden Guldmagt alle Musers Kroner
Medvinker for den kronte Blidheds Fod,
Hvis Smil er Vinket til titusind Glæder,
Hvis Dyd er Maalet for det bedre Kjøn,
Naar den med Yndens friske Nosenkjæder
Hver Dag fornryer Fredriks sede Len.

Saa bad, saa sang jeg alt — da Gudens Øje
Brat frem af Sorgens mørke Regnsty brød,
Og langsomt ned fra Sangens Twillinghøje
Bed alle Musers Graad, hans Afslag lød:
O Son! jeg mægter ei din Ven at krone,
Selv Guders Fryd og Evne har sit Maal,
Og Vellyds Gud har ingen Jubeltoner
Bed Fredriks Sorg og ved Marias Taal.

Tie med Beundring, medens Han kun følger
Sit Kald, at ofres for sit Niges Bel,
Og Hun for Verden ømt sin Smerte dølger
I Taalmods Smil, som ak! kun synes Hæld.
Men o! naar Dannebod ei meere lidet
Og Ejegod fra tunge Sorg er fri,
Da syng fra Nutid hen i Eftertider,
Syng Danmarks Fryd — min Guddom staer dig bi!

B l o m s t e r n e.

I Dannerkongens yndesulde Have

Teg blant de favre Blomster heurykt git,

Og heftede paa mangen Vaarens Gave

Med stille Længsel mit forelste Blik.

Bel saae jeg ej Gudinden der, om hvilken

De tidt sig flette i en herlig Krands,

Dog stode de i faver Pragt paa Stilkken,

Udfoldende den reene Farveglands.

Først skued' jeg et aldrig glemt Kjærminde,

Det var saa skjent i Himmelens Farve klædt;

Wil Kongen sig en Blomsterkrone binde,

Da pryder det hans høje Majestæt.

Naar Solen ned i Purpurbolger dukker,
Da Hjertets Yndling, Matviolen sig
Bed Aftensjernens reene Smil oplukker
Og duster sedt, den dulgte Omhed liig.

Men naar nu Lysets Gud sig atter hæver,
Da Roseknoppen i sin Ynde staer,
En Draabe Dug i den fra Himlen bæver
Og Baarens Tylde Sommerpragten spaer.

Blant andre Blomster, som af Solens Lue
Modtage deres Farvestjær og Duft,
Skjen staer Naseda, dog i stille Stue
Den duster heller end i aaben Luft.

Nestved en Martsviol med Blu og Ynde
Sig synes dolge i den rige Pragt,
Thi kun i Skyggerne vil den forkynde,
Hvad Virak Bagaren i dens Barm har lagt.

End for mit Blik paa ranke Stilk sig hæver
En Lillie i alt sit reene Skær;
Med Føje mangen Længsel den omsvæver,
Thi trefold synes den Naturen kjær.

Men som jeg stirred', see! en Anemone,
For Sefir nys udsprungen, vinked' mig,
Thi den Ustadige for Hymensrone
Til den for stedse havde bundet sig.

Saa mange andre Blomster end tildroge
Mit Blik og Hjerte ved et yndigt Smil,
Men syv de alt for snare Klokker sloge —
I Blomsterdusten faldt mit Øje til.

Til Bagtaleren.

Bagtaler, frem af Mørkets Huule!

Til aaben Kamp du falde mig!

Og da skal jeg, du Edderguule!

I Uskylds Rustning mode dig.

Men nu — hvad Skjold kan mig beskyrme

Mod dig, der nedrig som en Træl,

Sig ei med Bryst mod Bryst tør nærme,

Men borer Braadden i min Hæl?

Ha! hvis jeg kun dig turde stue,
 Da skulde brat en dødlig Piil
 Fra Digtergudens Sølverbue
 Dig ramme midt i Øndskabs Smil?

Dog før maaske ved Skjændsels Ville,
 Omfoggerleet af hver Satyr,
 Dig, Skumler! burde jeg fremstille
 Til Pøbelbærmens Eventyr.

Gjort, vedlig et vældigt andet land; ej alt gud Hvede
 Den ældgammel, dømmede land, vedvarende uQ
 Sædskønne blomster blomstede unge vist i land i Q
 Blomst der vokser ved volden, ved volden. C

D y m u n t r i n g .

Den Kvinde med det gode givende
 Det bedste og det bedste.

Du Øjet løste, Zaaren tørre, vold indsmidig vist
 Fra kraftløst Fald du reise dig! vist vist uQ
 Ejenvordigheden vorder større, vist volden giv vist
 Hvor Modet ej forstørrer sig. vist vold vist
 At side, Kvinden egner, vist vold
 Men Manden, end han segner, vist
 Højmodig taale skal.

Foranderlighed væver triller vist vold vold vist
 Paa Jordens Livets Bølge hen; vist vold vist
 Det knyttede sig atter skiller vist vold vold vist
 Kun for at knytte sig igjen; vist vold vist
 Og skulde Sorger være, vist vold vist
 Da Glæderne saa snare vist vold vist
 Forlade os igjen? vist vold vist

Beherst dig selv, kun da opfiger
Du frit det blinde Fatum's Magt,
Thi hvo ei stifter egne Niger,
I fremmed Lænke vorder lagt.
Ei Verden sig astrykke
I dig med Ned og Lykke,
Astryk du dig i den!

Fra Himmelens blev dig medgivet
Den ydre Verdens Dannestav;
Fra dig undflyder Herkerlivet,
Din Vilje er en Guddoms Krav.
Vor ikke blot at vide,
Vor hjæktere at slide
Fra Tidens Hjul dig løs!

Din Skjægne dog ei vor at binde,
I Kamp mod den du falde maae,
Og syntes stundom du at vinde,
Da viid, du ej din Skjægne saae.
Kun Taal kan denne følde,
Dit Forsvar er dens Valde,
Dit Smil dens Nederlag.

Stort, herligt er det, at modtage
Hver Skæbne med et Bryst af Staal!
I Wiisdoms Væter Vandet drage,
Mens Hjertet bløder, Smertens Maal!
I tvende Verdners Blanden
Som Grændseftjæl, staer Manden
Og smiler til hvert Saar.

Træd hen for dette Marmorbilled',
For denne herlige Gestalt:
Du skuor Niobe fremstillet,
Til Skæbuen af! hun tabte alt.
Mens hendes Sonner smile
I Leegen, Dødens Pile
Fra Skyen ramme dem.

Det knuste Moderhjertes Qualer
Og hendes Død i hver en Død,
Ei noget Ord og Krig uttaler:
Stum stirrer hun paa Skyens Skjæd,
Men ingen Zaarer trille,
Som Sætten, kold og stille
Hun venter sidste Piil.

Blomst fra din agnethed, der er mildt
Du blomst i fuld blomst, du blomst i fuld blomst
Blomst i blomst, blomst i blomst, blomst i blomst
Blomst i blomst, blomst i blomst, blomst i blomst
Blomst i blomst, blomst i blomst, blomst i blomst
Blomst i blomst, blomst i blomst, blomst i blomst

D ue p o s t e n.

Spraglede og kjeine Due
Med de silkebløde Fjær
Dg en Hals, som Himsens Due
Svagt kun ligner i sit Skær:

Hold dig, Bedste, paa min Finger
Med de rosenrøde Kloer,
Kjælent hæng med dine Vinger
Dg din Herfferinde hør!

Venus-Paphia dig kjender,
Du er kjær him lille Gud,
Derfor atter jeg udsender
Dig, som Elskovs Sendebud.

Engang før Alciphron sendte
Dig saa lønlig fra sin Ø;
Engang alt fra mig du vendte
Hjemad over Land og Sø.

Nu igaar han skjuler atter
Dybt i Fjælkerkurven dig —
Teg er en ulydig Datter,
Paphia beskytte mig!

Sid nu stille, mens jeg binder
Under Vingen dette Brev.
Bidst du, hvor mine Kinder
Blusset, da min Haand det strev!

Bidste du, hvor Hjertet maler
Sig i hvert et Træk, og hvor
Dette stumme Blad udtaler
Meer end nogentid mit Ord!

Seer du vel paa Klintens Skrænte
Hjist en Hytte, hvid og grøn?
Tusind Kys og Klap dig venten
Hisset til din Trostabs Løn.

Der Alciphron gaaer og tanker
Paa sin Pige, om og tro,
Og med stille Længsel sørger
Øjet hid mod hendes Vo.

Der du Ømme har din Næede
Med de spæde Ungers Tal;
Moderemhed da dig lede
Sikkert i dit skønne Kald!

Lad de vilde Fugle ikke
Fra din Ven aflokke dig,
Markens grove Frø at piske,
Sligt for dig ei sommer sig.

Heller ikke dyp din Vinge
Ned i Vælgens folde Vad,
Aa! da vilde du kun bringe
Et forrevet, plettet Blad.

Derfor, Omme! først du tage
Disse Guldkorn til de Smaae,
Og af denne Skaal inddrage
Vælgens kjole Himmelblaae.

Saa! og nu du end betenke
Hvor min Ven vil fryde sig.
Og i Hast fra Brev og Lænke,
O hvor hastigt! lese dig.

Nu assied! Nu? vil du ikke? ~~du~~ edie ad du?

O du alt forkælet er!

Nei, den flyver, mine Bliske
Øjner ei den Snelle meer,

Cos du vel gaa tilbage med mig ell i verden?
Hil en hundrede dage og nogle i mill
Zuften op og klædning maa end edie ad 100
Gitter til hundrede hundrede næste 10.

Du vil dermed ikke nu længe vige
For du er dog ved at mælde mig
At du ikke kan komme her i land
Efter mit mælede dage.

Det nu kannen mælde dem ud nu ga land
Maa nu gaa ud nu maa nu maa
Maa maa maa nu maa nu maa nu i god
Gitter om hundrede hundrede næste 10.

Den voldsomste græmme og med dig Ind.

Se her i dækketage vi maa sejle til

Den lange til stranden mit os sejle til lande

Se demmede galeaderne vi sejler ud.

Kong Hadding.

Sæt mange urte ved stranden i din mæl

Et Eventyr.

Se dækketage vi maa sejle ud

I Gleg med Blæser og hund og hund og

Den alde Blæser blæser dem nu paa

Kong Haddings Blik kun Nædsler mæder,

Rundtom hvæt Syn ham Uheld spaær:

Paa Flugten rode Skyer bløder,

Bidt Stormen gjennem Himlen gaaer;

I Aftenrøden Habet glæder,

Ligt Verdens dybe Bauesaar —

Af Tangetaarnets Rist han stuer

Beemodigt ind i Solens Luer:

Ran ingen nævner sig med 20

„Ha! gib som du, o Sol! jeg døde
I Glandsen af mit eget Blod,
Mens Skhalde ved min Aftensde
Henrykte til min Lovsang stod!
Men ak! i Fangetaarnets Øde,
Med bunden Arm, afmægtigt Mod,
Er Nat paa mine Øjenlaage
Og paa mit Levnet Clemfels Taage.

Hvor er mit hvide Sværd, begaver
Med den Berortes visse Falz?
Mit Skjold, med Billeder paa Habet,
Paa Snæller, Kjæmper, Dal og Hald?
Mit gyldne Væger, fint udgravet?
Min Harpe, ak! min Bib og Skjold?
Fortvivlende, jeg Lænken gnaber
Og med min Negl i Muuren graver.

Min Avindsmænd derude fryder,

Sig godt i Solskin og i Negrn;

Mens Sangen til hans Sværdslag lyder,

Teg glemmes her i Fængens Hegen,

Tidt mangen trofast Vølge flyder

Fra mine Kongefædres Egn,

I Slag mod Muuren mig den falder,

Dog ak! kun den, ei Muuren falder.

Vil du, min Ven! du lille Sjærne,

Ei til min Frelse ruste dig?

Hver Nat du jo saa blidt og gjerne

I gjennem Risten vinker mig.

Kan I, som vogte Jordens Kjerne,

Det røde Guld, med Bold og Svig —

Vil ingen Gud sin Haand udstrække?

Kan ingen Trold min Lænke brække?"

Da slingrer Taarnet, Porten drømmer,
Flur stodes bort de rustne Slaa,
Tre kobbernde Kvinder stemmer
Og grinende for Kongen stage.
Et nogen før blant Jordens Sonner
Foruden Varselangst dem saae,
Men hvad kan vel den Kjæmpe frygte,
Hvis Død er uden Sang og Rygte?

En blaalig, takket Grovellue
Rundt om den førstes Tinding gaaer;
Den anden bær en følsom Bue
Af Grubens Ertser i sit Haar;
Den sidste vandklar er at skue,
En Gaspiskaal paa Tissen staaer;
Bed visne Fingre Blodet kleber
Og Smiggeren ved slappe Læber.

„God Qvel, Kong Hadding! saa de sige,
Var det ei dig, som kaldte os
Og banked' paa vort skjulte Rige?
Ja saa! du ligger under Laas.
Og Lukke, dybt blant Trælles Lige,
Hvor sjeldent kun en Konge saaes.
Dog siig os, hvad du monne vædde,
At vi dit Liv og Rygte rædde.

All Herlighed vi dig bebude,
Samt Frelse fra hver Magt og List,
Hvis du for hver af os en Knude
Bil slaae i denne Bidjeqvist.
Hvis ei, imorgen er det ude
Med dig, som os er vel bevidst,
Thi Kurlands Trælle Strikken slynge,
Som dig imorgen skal opklynge.”

Den sangne Konge sig betænker

Og længselfuldt mod Himlen seer,

Men ak! sit Venneblik nedænker

Den svundne Stjerne ikke meer.

Da brænde ham de tunge Lænker,

Forsørerist ham Livet leer —

Mens Kvinderne af Glæde tude,

Før hver af dem han slæær en Knude.

Brat løsne sig de svare Ringe

Tra Leedene; som raaddent Bøf,

De dobbelt tagne Kjæder springe,

Men med et blodigt Djekast

De trende Kvinder Bidjen svinge,

Lunfst hvidskende: nu er du fast!

Nedfare de til Mattens Sæder,

Men Kongen frem til Lyset træder.

Glad til sin Fredrearb han iler,

Til Sjolunds Bred; med Helteyst

Hans Kjemper ved hans Komme smiler.

Da vaagner til den vante Dyst

Hver Lejres Mand, kun Trællen hviler,

Mens Hadding flaaer paa Kurlands Kyf,

Og snart med drælte Fjenders Bytte

Hans Gjæve fylde Borg og Hytte.

Tre Aar han glimrer: Kamp og Gilde

Omgive ham; som Maanen blid,

Ham tryller Dronningen Ragnhilde,

Og i en varig Bardestrid

Udtomme Skalde Bragas Kilde

Til Sange om hans Helteid.

Hæld alle dem, som sjungne bleve!

I Sangen de sig overleve.

En Varselangst dog ofte blegner
Kong Haddings Kind. Maar Dronningen
I Smerte ned paa Bolstret segner
Og Skjødets Foster giver hen,
En Kvinde kommer brat og tegner
Det spæde Noer med Fingeren,
Og ingen jordisk Magt astvætter
De føle, efterladte Pletter.

Saa trende Sonner midt i Vandet
De skjæbnefulde Pletter bær:
Den eene rød, sortbrun den anden,
Det sidste Mørke vandblaat er.
Her glipper Mod og Værge Manden,
Sligt er ej ædel Fejdesærd,
Thi intet Spyd og Sværd kan fælde
De underjordiske Trolles Bølde.

Tidt Faderen paa Armen tager ~~høi slyd mod i gæ~~

De spæde Små, mens Moderen ~~and mod~~
Førgaaer i Zaarer og i Klager. ~~on usæd mod i gæg~~

Stivt paa sin øet han stirrer hen ~~and mod i gæ~~
Og alt til Frelse Dølken drager — ~~and mod i gæ~~

Da svinde Mærkerne igjen, ~~anledning mod~~
Dog neppe kyster han det Hvide, ~~med mod i gæ~~
Før de sig vise og udvide. ~~schmiedes roff - ogle dø~~

Da gaaer en Træl af Urtegaarden ~~høi angivende~~
Til Kongens Egebord at staae, ~~høi dør~~
Skjondt han var brun og sort som Jorden, ~~høi gæ~~
Dog Frygten paa hans Kind man saae.

Saa stunner han: Et Træ er borden, ~~høi mod i gæ~~
Hvis Mage aldrig nogen saae, ~~høi mod i gæ~~
Til trende Løkker sammenfaser ~~midlig, mod i gæ~~
Sig Stammen, mens den sig ophejer. ~~høi gæt desse~~

Dg i den første Løkke brænder

En Lue med et blaaligt Skjær;

Højt i den anden noget blænder,

Af Eriser sammensat det er;

Dog i den sidste Løkke vender

En vandblaae Skaal sig hen og her;

Det vidst betyder Nød og Fare,

Gid Afa-Thor enhver bevare!

Erindringen i hvide Striber

Kold over Kongens Unsigt gaaer,

Dog flux om Sværdets Klodd han griben

Dg raaber ned i Borgegaard:

Nu frem enhver, som Egggen siber

Dg hugger Saar endnu i Saar!

Thi den, som Vidien kan følde,

Med mig skal deele Guld og Velde.

Mod Troldetræet Glokken drager,

Dog intet Værge, stærkt mod Svig,

Af Barken hugger eller nager.

Den mindste Splint. Men pludselig

Fra Dronningbuuret høres Klager

Og trende Spædes Tammerskrig,

Thi hvergang nogen Sværdet svinger

Af deres Vandende Blod fremspringer.

Kong Hadding haab- og modløs slænger

Bed Træets Rod sit Sværd og Skjold.

Ei mægter jeg, han raaber, længer

At stride med en saadan Trold.

Hans Kjæmper tæt sig sammentrænger,

Lug rædde Haar i sikre Fold,

Og Kongens Gaard er taus og øde,

Som om hans sidste Et uddøde.

Bag Skoven Midnatsmaanen har ver
Et blodigt Nashv; bange spaer
En Wind, som hen ad Jorden svæver;
Ræd Bækken til sit Udspring gaaer,
I siden Blomst hver Treble harver,
Dens Top i Duggens Angstsveed staaer,
Og vidt Naturen bange gruer,
Fra Forderig til Himmelens Buer.

Brat Dybets fangne Winde kule,
De gjennembore Jordens Skal,
Og flur af vidtoprevne Hule
Opfare Kvinder, tre i Tal.
Til Kongen skadefro de skule,
Thi Ned og Død er deres Kald,
God Qvel, Kong Hadding! saa de talte,
Dengang vi komme, skjendt ukaldte.

Erindrer du, da du paa Grunden ~~med~~ med ~~med~~

Af Fængetaarnet haablos gaae ~~med~~ ~~med~~

Og al din Magt og Glæds var spunden? ~~med~~ ~~med~~

Da løsned' vi de faste Staa, ~~med~~ ~~med~~

Paa det at du igjen løsbunden i ~~med~~ ~~med~~ ~~med~~

I ædel Frihed monne gaae, ~~med~~ ~~med~~ ~~med~~

Men du dig bandt ved trenende Knuder ~~med~~ ~~med~~

Til Natten — du har ingen Guder! ~~med~~ ~~med~~

Thi overgiv de trenende Spæde, ~~med~~ ~~med~~ ~~med~~ ~~med~~

Hver allerede market er, ~~med~~ ~~med~~ ~~med~~

Hvis ei, da skal selv Fostret græde, ~~med~~ ~~med~~ ~~med~~

Som Kvinden under Hjertet bær, ~~med~~ ~~med~~ ~~med~~

Thi Luen Høsten skal opæde i ~~med~~ ~~med~~ ~~med~~ ~~med~~

Og sluppen, rase hen og her, ~~med~~ ~~med~~ ~~med~~

Mens Havet Jorden overskyller ~~med~~ ~~med~~ ~~med~~ ~~med~~

Og Værdamp Solens Glæds indhyller. ~~med~~ ~~med~~ ~~med~~

Seer du den Dunst ved mine Læber? *med mind*

Udraabte een, den Draabe Vand, *med 112*

En anden, som ved Fingren klæber? *med 112*

Den sidste: og den Ildebrand, *med 112*

Som fra mit Blik i Gnisten stræber? *med 112*

Mod dem din Vælde intet kan, *med 112*

De Vandflod, Pest og Ildloss blive, *med 112*

Hvis ei du vil din Æt os give. *med 112*

Og aldrig vorder senderrevet *med 112*

Den stærke Pagt, thi af hver Plet, *med 112*

Paa dine Sønners Vande skrevet, *med 112*

Vi suge Blodet fra din Æt, *med 112*

Som Springvand højt i Luften drevet, *med 112*

Bed ingens Vælde standser det — *med 112*

Men nok, Kong Hadding, Skjebnen vinker, *med 112*

Din Frygt og Trods kun Øfret sinker. *med 112*

Bleeg, frossen, uden Blik og Mæle,

Kong Hadding stod. Brat han udbred:

Mit Kjød og Blod, mit Liv I stjæle!

Saaledes ei mit Løfte lød!

Forbandede I trende farle

Misfostre dybt fra Hælheims Skjød!

Med Natten ingen Pagt jeg flutter,

O Frigga, frels, frels mine Glatter!

Men høne med blodtørstig Læbe

Saaledes mælede til Svar;

I Jordens Skjød ved Nattens Sæde

Den lille Bidjeqvist vi skar.

Bed Treets Nod tre Drager græde

Giftdraaber i et bundlest Kar,

Og derfra alle Zaarer flyder,

Som sig paa Jordens Rund udgyder.

Den Guderne omsonst paakalder,

Som paa den Green en Knude slaeer,

Thi brat i Mattens Bold han falder.

Fra den udgik hint Bauesaar,

Mod Valhalls Undling, Halvgud Balder;

Skjondt Frigga selv til Haelheim gaaer,

Skjondt Ufa - Odin falder Zaarer —

Den frelses ej, hvem Matten saarer.

Men Kongen Læben blodig bider,

Han sturrer stift og ikke seer,

Tortvivlen grusomt sonderslider

Hans Faderhjerte og han leer.

„For mine Kyllinger jeg strider” —

Hans Læber mægter ikke meer.

Det tordner — følt de Kvinder grine

Og synkende tre Gange hvine.

Da løse sig Naturens Love,
Fra Dybet stiger Plagers Trop:
Af Hytter, Ugere og Skove
Tremfnyser Branden, Top ved Top.
Bildt Havet kaager, skumfuld Bøve
Til Kjedleus Kanter svulmer op,
Og, mens den hange Klode ryster,
Bidt overskyller Bred og Ryster.

Af slappe, sortebrunne Bryster,
Hvor Drageynglen vorder stor,
Afsgrundens Dronning Edder kyster
I Livets Veld: da dører hvert Noer,
Fra Stammen Doden grumt det ryster,
Umoden Frugt — den halve Jord
Forsdet er, og hvo ei falder
Af Pest, ham Ild og Bølge falder.

Og ak! ustandset Klagen lyder
I Kongens jammerfulde Gaard,
Thi af de Spædes Vander flyder
Det varme Blod; i hvert et Saar
Raguhilde endlos Graad udgyder,
Mens ubevidst Kong Hadding slaaer,
Hvid, maallos, som en Marmorstotte,
Og mægter ei sit Blik at flytte.

Det Mitnat er, i Draaber rinder
De Spædes Blod lidt efter lidt
Ned ad de blaalig-hvide Kinder.
Brat bliver det i Merket hvidt,
Fra Himlen hver en Sky forsvinder,
En Sydvind, som henvister blidt,
Den kolde Marmorkonge smelter
Og etter Blodets Bolge velter.

Opset af Dødens sive Kulde,

Dog med et Suk, som om igjen

Han Livet brat udstone stulde,

Opstuer han mod Himmelens:

Dg o! der staer den glemte, hulde

Smaastjerne, Kongens lyse Ven,

Som af et bundløst Øje, blinker

Den ovenfra og Kongen vinler.

Dg som han stirrer, see! den daler,

Mæved udslukker den sit Skær,

Men i dens Sted en Fugl, som taler,

Om Kongen flagrer, huld og kær.

I Himmelblaat Guldstræder maler

Kjærminder paa de skjonne Fær,

Dg af det gyldne Næb udflyder

En Rest, som alle Hjerter fryder.

„Højt over Jorden maae jeg tindre,
Dit bedre Jeg, thi følg mit Raad,
Og gib kun meere bort for mindre,
Gib Hjerteblod for Øjegraad.
I Nattens stræleløse Indre
Er Sæden til det Ønde saet,
Kun Toppen staer i Lysets Rige,
Men Noden — meer jeg tør ei sige.

De sorte Mander dybt sig dølge
I Jordens uhældsvangre Skal,
Tre grumme Magter dig forfølge,
En højere dig frelse skal.
Paa Luftens dybe, klare Bolge
Fast staer Alfadurs Stjernesal,
Did Jordens Dio og Længsel stunder,
Derfra nedsynker mangt et Under.”

Da svinder den — men Kongen dræler

Et Øjeblik med oplyst Sjæl,

Han Haab og Mod paa nye besætter

Og Tro paa Himmel, Gud og Hæld.

Viis er hans Tale, hvad han mæler

Er øst af Miners klare Væld,

Mens han den mørke Gaade tyder

Hans Gaard af Glædesraab gjenlyder.

Hen paa sin øet med Fadertaarer

Eengang han seer, og flur med Mod

Blant Sine tvende Venner faarer,

Henhastende til Træets Nod.

Der han opridser trende Alarer

I Hjertesiden, til hans Blod

Med Jordens sorte Muld sig blander

Og Troldeträets Nedder vander.

Brat revner Torden, Storme tude
Af hver en Rist; en dæmpet Rost:
Nu er det ude! er det ude!
Gaaer frem af Mattens huule Bryst.
Bed himmelst Magt hver Tryllekunde
Paa Helas Vidje vorder lost,
Og synkende i Afgrundsflammen,
Fra Jordens Glade svinder Stammen.

Brat Oversvømmelsen sig stiller,
Vlaat hviler Havet i sin Skaal;
Paa Urnen Luen lydig spiller,
Udslukket er Naturens Baal;
End Pestens Taagetelt sig stiller,
Tuldt er den føle Smitsots Maal;
De Spædes Blod ei meere rinder
Og Pletterne for stedse svinder.

Sødt Fuglen højt i Linden synger,

Ragnhilde sidder ved dens Rod,

To Glutter hun i Armen gynger,

Den tredje staer ved hendes Fod.

Kong Hadding sine Arme flynger

Og henrykt seer sit frelse Blod,

Mens Lindens løse Blomster standse

I Lusten over dem, som Krandse.

Med gylden Brynje Kongen troner

Bed festligt Laug; i Kjæmpers Sal

Findsvarver Nyget og ham kroner.

Bed Sagas Fodder mangen Skjald

Et Esterliv i Bragis Toner

End knytter til hans Dages Tal,

Thi intet uden Skhaldesangen

Frikjende kan for Undergangen.

Til de Døde.

Sover godt i hellig Fred!
Blomsten sig om Graven slynger,
Liden fugl i Linden synger,
Maanen seer saa venlig ned.

Sover godt i hellig Fred!
Blomsten visner, Lovet falder,
Høstens Storm Naturen falder
Til den dybe Hvile ned.

Sover godt i hellig Fred!
Alt hvad over eder bølger
Tidlig eller sildig følger
Til den dybe Hvile ned.

Sover godt i hellig Fred!

Det vink jeg gættede, at jeg til lidt varmed
Grenenude hulde, endnu nu ægteskab
Stundens sine, —

Den Døende.

1805.

Hvor qvalmt herinde!

Lusten stærkner

Og grusomt nægter

Livet det sidste,

Befriende Suk.

Ud! Ud!

I grændseløss Bidde,

Paa Alpernes Toppe,

At indaande Fiernet,

At udsguge Stormens

Opblæste Kinder!

Luft! Luft!

En eeneste Gang! —

Hellige Maand!

Herude vil jeg
Modtage det sidste,
Opgive det sidste
Alandedræts Bisten.
End eengang jeg drinker
Dybt af dit blaae,
Stedse omvendte
Bundløse Væger,
Af hvilket du gyder
Dagen og Duggen,
Hvor Solen henger
Bred, rosenkransf
En blinkende Draabe,
Og dog et Lyshav! —
O blege Høstsol!
Udgaaende Fakkel,
Som mat bestinner
Naturens Baar:
Beemodigt du smiler
I gjennem Regnshvens
Levende Draaber
Den Visnende til.

Dit Vink jeg forstaer,
Stennende Høstwind,
Naturens sidste;
Langsomme Dødsfuk:
Ængstligt du dreier
Det afblæste Lov
Til Krands om min Tinding,
Dg saa mig indvier
Til Undergang.
Jeg kommer! jeg kommer!
End jeg vil dø,
Førgaae med Naturen,
Førgaae i Naturen,
Et Stovgran meer
I den store Oplosning,
I Undergangshvirvlen!

Hertube vil jeg manden goj i midt til
Wedtage det høste, dødeleg sommeren
Løgine det høste ødelæg sommeren
Gauderende høste, blæser om morgnene
Også en gang jeg ville sere ud i guldene
Døde af den blæse. ved sørhøje midt

V a h l s D s d.

Sover trygt, I spæde Blomsterspirer,

Under hvilte Sneelium sover kun!

Vaarens libudaandende Sefirer

Seent bortvisté eders Engleblund!

Thi naar I de gronne Stilke skyde,

Eders Barnesjne blidt opslaae,

Lig Nysodte, skal I Graad udgyde,

Faderløse lig, ved Graven staae.

Amaranthen da mod Jorden hælder,^{med hand i melle}

Liljens Taare synker i dens Smil,^{i høj}

Rosens Purpurkilde brat bortvælder,^{med gyl mæt}

Gjerne Hyacinthen dør med Sil.^{je mæd}

Urter, Blomster, Buske, Træer spørge:^{dig mæd}

Fader Sol! hvor er vor omme Ven?^{ding}

Urter, Blomster, Buske, Træer sørge:^{en mæd}

Alle mod hans Grav sig hælde hen.^{mæd}

Skjulte Blomst! du Mse, som uopdaget

Ørnen kryddrer med dit Alandedrag,

Og i Navnløshedens Skjød opdraget,

Nødmer for en afrikansk Dag:

Vend din Top mod Underverdnens Rige,

Ingen speider nu din Farveglands,

Vend mod ham din Top, o Elskelige!

Og nedsynk fra Jorden i hans Krands.

Men I hundredede, hans Elstersje
Først i Sydens Straaletempler saae,
I, som sig om Atlas' Tinding boje,
Eller af Carthagos Grus udslaae:
Til er hid fra Dal og Klippetinde!
Fælder Duggens Zaarer paa hans Grab!
Staaer ubisnelige ham til Minde!
Eder han jo Navn og Billed gav.

Og du Englepar i Blomsiers Rige,
O Kjærminde! sille Matviol!
Af hans brustne Hjerte frem I slige,
Billeder paa Kjærlighed og Taal!
Omhed aanded' sagte af hans Indre,
Markens Urter bare kun hans Skat,
Derfor ved hans Hvilested I tindre,
Slistes til at vaage Dag og Nat!

enhet gildet nu og dømmes du med
din egen stund nu som bestemt nu vil
omringet på rigtigt, is alt ved, disse
med engelsk værdi, og nu dengang

B. Anker.

Ikke længer mine Tårer rinde,

Midnatstimen lindrer denne Oval,

Og jeg kan, o Anker! dig til Minde

Mat adlyde Klagemusens Kald.

Ikke kan min dybe Sorg udtale

Sig i Sangens bundne Melodi,

Heller ei for Verden vil jeg prale

Med den dulgte Graad, jeg smeltes i:

Men som den, der gjæstet Folk og Stæder,

Og som den, der Livet vejet har,

Bed din folde Skikkelse jeg græder —

Kjærlighedens blide Folk den var.

Ømt udaanded' du en hellig Varme,
Lig en Lustning fra en bedre Jord;
Mild, hvor selv ei Konger sig forbarme,
Speided' du de bleege Sorgers Spor.

Som din Slægt, du favned' Kunstens Sonner,
Og hver Sandheds Ester Haanden gav:
Derfor alle Musers Graad forskjønner
I en sielden Perlekrands din Grav.

Ædle Mand! som midt i Pragt og Hylde
Var lig Armodss Sonner, blod og om,
Og som naar han Højhed saaes at hylde,
Ubedraget, hylded' kun en Drem;

Sjeldne Ædling! trøsteslos jeg sletter i gi
Dette Minde uden Pral og Svig;
Om dit Navn en sielden Krands jeg sletter:
Den var ond, som ikke elskte dig.

Ludvig Staffeldt.

Hulde Barn! ei mig du kaldte Fader,
I din Omhed havde jeg kun Deel,
Dog min Graad den spæde Dødning bader,
Af! jeg giver ham min Sorrig heel.

Nattens Dug udbrister af din Pande,
Livet slukkes i dit Pies Skin;
Dødens Liljer og Violer blande
Farverne paa blaalig-hvide Kind.

Som en sovntillukket Urt, bedugget
Af den blege Maanes Midnatsgraad,
Hviler du, i Dødens Favn indvugget,
Og af alle Modertaarer vaad.

Fromme Slut! fra de Fuldendtes Enge
Bar det Smil, du her saa stadtigt bar,
Og dog lig et Beemodssuk, som lenger
Bæver hen, din spæde Alder var.

Kærlighed for Døden dig forklared',
Ufyllds Lilje bar du i din Haand,
Og i barnlig Mine aabenbared',
Sødt betydningsfuld, en myndig Land.

O du var en Engel, som forbilded'
Sig til Sorgens og til Dødens Bo,
Og nu midt i Smertens Træk afbilded'
Minen af en evig Fryd og Ro.

Trofast skal mit Hierte Mindet nære
Af dit lidende Forsonersmål:
Evig algod maae Alfader være,
Ellers ej hans Skabning var saa mild!

Blomstern.

Der staer en Blomst ved den klare Sø,
Den smiler i Dybet ned:
Og vil jeg den plukke, da maae jeg døe,
Guldvel mit Herte det veed.

Dog finder jeg hverken Nø eller Nist,
For Blomsten jeg plukket faaer,
Thi har jeg den plukket, det veed jeg for vist!
Teg intet meere attræer.

Der staer en Blomst ved den dybe Sø,
Den Sø hedder Evighed;
Bil Blomsten jeg plukke, da maae jeg døe:
Den hedder Uskyldighed.

Jesus Christus.

Et Oratorium.

Chor.

Syrter Lognens Offersteene!
Spreder friske Palmegreene
For Jehovas Sendebud!
Hosanna! hif han kommer,
Lærer, Talsmand, Frelser, Dommer,
Hosanna! Gud fra Gud!

Evigheden er hans Krone,
Magten er hans højre Haand:
Helved, brøl og skælv og daan!

Hyll i Roser hver en Zone,
Stille Klode! for hans Fjed,
Thi hans Bud er Kjærlighed.

Hører alle Jordens Riger!
Høje Sol, det rundt udbred!
Kjærlighed fra Himlen stiger,
Jorden smiler, Himmel viger,
I et andet styrtet ned.

Ta! svimler i Henrykelsen!
Guds Søn, hans andet Selv,
Født af hans Selvbestuelle,
Udsprungen af den evige Bevidshed,
I Tidens vilde Bolger sænker sig,
Og med den evige Natur foreener,
Forsoner med Allherlighed
Den endelige, døende Natur. —

Men hvilken Rødsel?
Hvilke Uvejr rulle
Dybt fra bundlese Dyb?
See! Solen blegner! Jordens stjælver!
Ha! Dødens Isdolk gjennemborer
Den aandende Natur!
Be! heele Himmel reiser sig!
Be! Lys og Mørke, Liv og Død,

Ve! evig Fryd og evig Marter kjæmpe —
Dg jeg er Kampens Priis!

Tre.

Ulmagts Gud! o hør os, her!
Med din Son Naturen dør —
Hør vor Bon!

* * *

Netsfærds Gud! til Oval og Skam
Helveds Magter krone ham —
Frels din Son!

Mildheds Gud! alt Korset staaer,
Blodet rinder af hans Saar —
Frels din Son!

Guders Gud! fra Himlen see!
Ve! hans Øje brister, Ve! —
Frels din Son.

* * *

Gud i Himlen ej os hør,
Ak! og Gud paa Jorden dør
I sin Son!

Chor.

Fald, o Sol! du saae ham bløde!
Hyl, Natur! hans sidste Suk igjen!
Herved Sejer vandt mod Himmelnen —
Døe, Natur! døe til et evigt Øde
Uden Sol og Gud og Ven!

En.

Tause Ørk, du mig modtage!
Lad mig græde! Lad mig klage!
O lad Øvalen dræbe mig!
Da den Hellig-reene døde,
Liv, du blev til Synd og Brøde!
Død, du blev guddommelig!

Gleere.

Øs skal Livets Kalk beruse!
Alle Nydelse opbruse
I vort Hjerte, i vor Sands!
Kommer, Lyster! Laster, kommer!
I vor Barmi er ingen Dommer,
Hisset ingen Sejerskiands!
Her kun blomstree vore Himle!

Gjennem Livet vil vi svimle,
Drukne vil vi svimle ned,
Herved, i din Bundløshed!

Fjernt Chor.

Halleluja! Halleluja!
Svarer, Himmel, Jord og Hav!
Halleluja!
Liv og Fryd bag Død og Grav!
Halleluja! Halleluja!
Halleluja!

O lytter alle! lytter og nedkaster
Tilbedende i Støvet Eder!
Fortvivlens Stemme, tie!
Tie, Nyggesløsheds Raserie!
O hører alle og fornemmer
Det store Budskab, at han lever!
At Solens Straler sig nedsenker
Til Labors Top
Og løfted' ham paa Himlens Troner op!

Nu for hans Lære lever, dør!
Farkaster Sandernes Idoler

Og giver denne Verden for en anden
G Tro og Kjærlighed og Haab.

Rinder, Zaarer! rinder Kun!
Eders Væld mod Himlen springer;
Vist, o Suk! fra fromme Mund!
Hist som Jubel du gjenklinger.
Salig, salig den som troer!
Himmelten i Favn han tager
Og i Bonnen Aanden drager
Blant Udsødeliges Chor.

C h o r.

Triumph! Triumph! han Sejer vandt!
Triumph! saa vi skal Sejer bære!
Lyd evig, Priis og Tak! til Ære
For ham, som Døden overvandt!

Vær du vort Tempel, Himmelbue!
Vær du vort Alter, gronne Jord!
Højt i en hellig Offerlue
Opstige vore Sjæles Chor!

Religionen hen ad Jorden kridter
Med Blomster i den eene Haand

Og Frugter i den anden:

Den blomstervulde sørker hun mod os,
Den anden, fuld af Frugter, hæver
Hun hejt i Himlene og vinler
Os did.

Sku henrykt og modtag
Med stille, tilliddækket Hjerte
Hvert Saar af Tidens Lee!
Gæld Taarer i din Fryd!
Smil i din Lidelse, og triumphheer
Midt i din Undergang!

Jesus Christus falder mig
Til sin stridende Bekjender.
Bøden truer, Baaret brænder,
Alle Plager ruste sig:
Men i Skyen Kronen blinker,
Alle Himle skue ned —
Bøden smiler, Baaret vinler,
Henrykt lidende, jeg sinker
Martyrdsdens Salighed!

Chor.

Himlen aabnes! Jorden svinder,
Solen svinder i dens Glands!
Over Verdens Sejervinder
Svæver Evighedens Krands!

Vær vort Tempel, Himmelbue!
Vær vort Alter, grønne Jord!
G'en hellig Offerlue
Stige alle Sjæles Chor!

T i l M u s e n.

Førrederiske Muse, fly!
Fly hen til den, som ei dig hænder,
Og lad ham, liig en Torden sky,
Som sig paa Jovis Urne tænder
Og med en prættig Klang udbrænder,
I Zaareregn til Jorden ty!
Fly, Væterhavets farlige Sirene!
Bampryr, som suger Hjertet ud!
Forvorne Midlerske, som vil med Gud
Det endelige Savn foreene,
Og med sin Aande Livet blæser op,

Før Blomsten villig bryder af sin Knop!
Hvemaabnede dig Sandens Fængsel,
Hvor før, i rig Ukyndighed,
Mit Liv som Dalens Væld i Højdens Skygge
gled?

Da bandt du mig med evig Længsel
Til Alt, hvad ingen her opnaer
Og som i Billed Kun let over Jorden gaaer.
Mit Savn du brat imødehasted',
Med Tryllemagt, Morgana liig,
I Livets Flod du dig nedkasted'
Og herlig, stjøn, forunderlig
I Drommesyner rundt afspeiled' dig.
Men dog jeg Solen saae sig dykke
I Længsels Danaidegraad,
Og folte Angers hvasse Braad,
At nys jeg haaned' Dagens Lykke,
Som snart derpaa, i Fortids Smykke,
Mig syntes en olympisk Lod.
Vel kom med hver en Morgenrøde
Mig Glædens Nymphe ny imøde,
Men ak! hun ved mit første Savn

Gik under i det bundlest-dybe Savn.
Af mit nedrevne Nu opbygged
To idealske Verdner sig,
Hvor du mit Liv i Drømme hygged
Og med dit Vanvid mig omfrygged,
Snart blid og snart forfærdelig.
Ha Dunstgestalt! som kun opstiger
Af Væsenhedens Overslod,
Trem, Muse, i din Magt! tag Mod!
Zeus nikker over sine Niger,
Tyst! Ornen blunder ved hans Fod
Og Lynene i Kloen slukkes lod.
Du sjælver? Hvad? Mon du ei forte,
(Af dig jeg Eventyret hørte)
Prometheus ind i Guders Sal,
Hvor han det Forbeholdte sjal,
Den evige, guddommelige Lue,
Som stræber hjemad op mod Himmelens Rue?
Og nu, du Brammende! du vover ei
Af Urnen hist paa Tevis Skjed at tage,
Hvad alle Bonner ei neddrage?
Det gyldne Old, den salig-slungne Maj,

Da Blomst og Frugt ved samme Stille vinked',
Opfyldelse bag Uttraa aldrig sinked',
Og mellem Dyd og Fryd ei Skjæbnens Haand
Oploste det guddommelige Baand.
O Sangens elste Old! Naturens Tomfruhed!
Da Idelet var i Tingen,
Og Livet let i Fryd og Fred,
Som Virakduft for Gesyrvingen,
Hen over Jordens Blomstertoppe gled.
Hist staae de, see! de tvende Riser,
Den lyse og den mørke, forbundtro,
Til eet de begge Septre sammen sno,
Og Dshinnistane, Paradiser,
Med alt hvad Sagn og Spaadom priser,
Frem af Alverdens Samdragt gro.
I Purpurstyer omme Sylfer bo,
I hver en Blomst en salig Div sig viser,
Og alle Baesner, lig Kjærminder, staae
Med Stierner, som saa klart fremtindre
Af et usmittet Himmelblaae
I det betydningsfulde Indre.
O lyt! hvor Van med Hyrdeflejten's Lyd

I salig Fred hün eente Zwekraft dysser;
O see! Naturen hver en Skabning kysser,
Fra Himlen alle Krandse drysser
Og Livet hviler i begjærlos Fryd. — —
Hvor var jeg? Ha! du sveeg mig atter,
Forsørerste! Sirene, du!
Trem, Drømmens Moder, Legnens Datter!
Du gjægled' mig — svig Zeus-Kronion nu!
Frygt ei, at ved din lette Finger
Den kælne Sovn indholder sine Vinger,
Med alle Toner fra pierist Lund,
Almægtige! dys Sovnen selv i Blund.

Kom med hver en Tryllelyd,
Alandet ud af Elstovs Fryd;
Hüne spæde, hvori Psyche
Wilde Lyst og Bee udtrykke,
Da i Mørket Elstovs Gud
Salig saarede sin Brud;
Hüne, som med Matheds Zaage
Lukked' Argus' Øjenlaage;
Hüne, som Arion slog,

Da han over Vælgen drog,
Sode Musa, Tovis Pre
Alle Melodier høre!
Kald fra Gnomers Solversal
Undersulde Zonesfald;
Klangen af krystalne Strænge,
Dirrende veemodig længe;
Æolsharpens Æterklang,
Gjenlyd af Sylfiders Sang;
O kald Orpheus' Lyratoner,
Som Forbandelsen affoner:
See, o Musa! Minos smiler,
Alle Marteraander hviler,
Slangen i Erinnens Haar
Venlig sig i Bugter slaer,
Kjælent logger Hervedhuuden
Og Euridice er vunden!
Ja Euridice — —

Men Bee mig! Bee!

Var det Lynet? hulde Musa, see!
Ha, Tordnen alle Rædsler vækker,

Zeus i Brede Bierget flækker —
Hulde Muſa, red mig, red!
Kan du ikke Guders Rige
Til vor Klode drage ned,
O saa lad dog Jordens Nædſler vige!
Dølg dem med dit blomſterfulde Fjed!

S o n n e t t e r.

— 1 —

— 2 —

— 3 —

— 4 —

— 5 —

— 6 —

— 7 —

— 8 —

— 9 —

— 10 —

— 11 —

— 12 —

— 13 —

— 14 —

— 15 —

— 16 —

— 17 —

— 18 —

— 19 —

— 20 —

— 21 —

— 22 —

— 23 —

— 24 —

— 25 —

I.

I en Dryppsteengrotte.

Rundtom i phantastisk Blanding hæver

Undersyner: mon det Saga er,

Som de sidste Suk indgraver her

Og derpaa ved Glemsels Barm udlever?

Som om Fortids Table Mythen svæver,

Glimtende paa dunkle Grund, et Skær

I usikker Flaggren fjernt og nær

Grottens Billedværk af Natten hæver.

Fredløst vugget paa Dphysningen,

Stedse det i Undergang sig stiller

Og i Ophav samler sig igjen.

Hvilken Fee med magisk Unde stiller

Minder, Ønsker, Forsæt, Oval og Hæld,

Her dit trufne Billed op, o Sjæl?

2.

T en b a j e r s k K i r k e.

Med nedslærtet, hærdet Vandeklæber
Bed den slidte Steen Forbryderen;
Ustyrds fromme Suf mod Himmelnen
Dær igjen paa ubenhørte Læber.

Nag og Ned i Lanke Sjælen slæber,
Gudens Offerdyr, til Ultret hen,
At hengiven daanet, den igjen
Til bevidstlös Væsenlsshed stræber.

Ahriman! er det din Helligdom,
Hvor du dig i Suf lovsynge lader
Og vellystig dig i Laarer bader?

Styrter disse grumme Ultre om!
Og paa nye kun Skjønhed, Tak og Glæde
Smile rundt omkring Alfaders Sæde!

3.

T i l M a r c h e s a M.

da hun ved et Gjæstebud tre Gange i Rad sikk en Talerken, paa hvilken to sig næbbende Turtelduer
vare malede.

I udvalgt Kreds, hvor gjæstfri Comus byder
Og alle Zoner deres Højt frembær,
Hvor braadløst Spog, omtnyndende Begjær
I gallist Stej, hesperisk Beklang lyder;

Der du saa magisk sejrende dig pryder
Med Venus' Velte og Olympens Skær,
At drukken, tryllet, hyldende enhver
I hjelne Hymner ved din Fod henflyder.

Selv Cyprias forsørte Duer dig
For deres vante Herstærinde tage
Og for dit Nasyn hælent næbbe sig.

Ta, hvis Adonis kom ungdommelig
Fra meer end tusindaarig Død tilbage,
Saa sedt som de, du vilde ham bedrage.

4.

I et forfaldet Nonnekloster.

Drønen her i trofast Vogters Kald
Sidder stum ved hældende Portaler;
Sneglen boer i faldne Capitaler,
Tankeløs om Villens Efterfald.

Her, hvor Mør for i Savnets Kald
Lutred' sig til chrisilige Bestaler,
Nu ved Frisens Løvbærk klæbe Svaler
Elstovs Smaacapeller uden Tal.

Himlen lytter ned til snaksont Neede
Her i dette Svalecyperns Skjed,
Brimlende af Mager og af Spæde.

Men den lytted' ei til Savnets Sæde,
Da fra golde Hjerter Chorsang lød
Og sig huult mod Gravcapeller bød.

5.

W o r l i k.

Blid, som Liv i Seraphsaarer flyder,

Søen sig om D-Tahiter snoer,

Medens Kunsten paa Naturens Spor

Phantasias Hyldehorn udgyder.

Hver en Zone her sin Virak byder

Samlet paa et almeent Offerbord;

Oldtids Templer og Olympens Chor

Disse Bredder til et Hellas pryder.

Her og nu omfavner fjernt og før:

Skuer Digternes Elysioner

Bed Diones lyse Rosensr;

Nordens Baar paa Sydens Lavatroner,

Og en ødel attist Genius

I et gothisk spærudtaklet Huus.

6.

Ved et Madonnabilled.

Himlens Tomfru, som med Straaleneeg
Pryder Varets billedrige Zone,
Varf, som Isis, yndig, som Dione,
Du af cyprisk Hav og Nilen steeg.

Grumt og sedt du Jordens Slægter sveeg,
Her omflekkende din Tornekrone,
Hjst igjennem Virak fra din Trone
Smilende til Dands og Strangeleeg.

End for Isis og for Hørus knæler
Tiber, Tago, Rhodan, Donau ned —
Svind, o Isis, svind i Colons Fjed
Fjernt, hvor end ægyptisk Morke dvæler!
Som Dione vend med Cypriper,
Vend tilbage med Chariters Chor!

7.

Til Scirokko.

Min Sang forbander, fuule Dæmon! dig,
Som af mit knuuste Bæsens Marv sig nærer.
Hvor er din Fødsel? Her, hvor Sumpe gjærer
Og rundt i Feberqalm udaande sig?

Svar, fule Dæmon! der, hvor Pest og Krig
For Navne Hekatomber sammenbærer?
Hvad eller hist, hvor Soleus Brand fortærer
Paa africanist Baal Naturens Liig?

Thi Livets Viser du paa Midnat stiller,
Fra Legemerne deres Sjæle stiller
Og ned til Skygelandet thunger dem,
Hvor Lethes billedløse Bolge triller
Og væsenløse, flagende Achiller
Med Længsels Beemod mindes Lysets Hjem.

8.

I en forfalden Nonneklosterkirke.

Om Tribunen Rankers Met sig vandt,
Skyen sier gjennem brustne Tage,
Pillen sørger ved den faldne Mage,
Løsnende sin kramsende Alanth.

Undagt og Betragtning fordum spandt
Her af Vter Himmelbrudens Dage,
Mens ved mystisk Fryd og hælet Klage
Savn af Torné Bryllupskramsen handt.

Dog med al sin Tryllemagt og Unde
I Jehovas fulde Harem sneeg
Phantbos sig ind bag Undagtsbrynde,
Dg, først dulgt i Sandseus Lyst at synde,
Snart som Himmelbrudgom han fremsteeg
Dg Theresers Elskov - Undagt sveeg.

9.

I en Drøppesteengrotte.

Her, hvor Grottens Dug som Liigsang lyder,
Stiltes her en Vedlings Sarkophag?
Med Gravlampens Skim en halvsødt Dag
Ind i Mausolæts Mørke bryder.

Hvor dens Glint sig samlede udgyder
Over Steenens frosne Bølgeslag,
Verdnens Elementer eller Vrag
Colossaliske frem af Natten skyder.

Buonarotti! stander her dit Liig?
Dine embryoniske Tanker stige
De som Dødningfolge ned med dig?
End til Udtryk kjæmpende de hige
Og til Stalaktitens Barm sig smige,
Dog kun halvt i den afbilde sig.

Billingtons Sang.

Saa forklarte Nattergaler Klukker
Hvor Petrarch og Laura favne sig;
Saa Sylfiderne: jeg ynder dig!
I bonherte Sylfers Arme sukker.

Naar Du Harmoniens Væld oplukker,
Da med Sejer over Udtryks Svig
Og sig selv i sin Fornedring liig,
Sig Urania i Bølgen dukker.

Kunde Kunstens Toner Varighed,
Øjeblikkets Børn et Liv forleene
Og i Samtids Omfavn dem foreene,

Skulde Pret ogsaa trylles ved
En bestandig Anadyomene,
Søsteren til hin ved Arnos Bred *),

*) Dengang!

II.

Den Mediceiske Venus.

Kunstneren begejstret Meislen hæved',

Genien sit Almagtsvorde bød,

Ind i Marmorblokkens haarde Skjed,

O Dione! din Indvaaning svæved'.

Meislen Slag i Slag af Steenen skæved',

Men, som styret ved et sagte Stød,

Hvor Gudindens der den næsten brød,

Den ved hendes Rand tilbagebæved'.

Kunsten Marmorløret sønderrev,

Steenen, aabenbarede Dione!

Din Nærverelse i den omstrev.

Kunstneren sin vundne Laurbærkrone

Paa Gudindens Alter lagde hen:

Dig, Chariters Moder, egner den!

12.

I en Dryppesteengrotte med et Naturtempel.

Her Suk og Taarer rundt omgive mig,
Dog Beemods liig, fra bitter Qualer reene;
Bed hiines amphyoniske Klang forsteene
Til Kuppel og til Piller disse sig.

Ha Orkustanke! — Kunde Pest og Krig,
Alt Bee i Suk og Graad sig saa foreene,
Og Zeus Coloszen Varighed forteene
Med dampet Stemme, skjondt udsdelig! —

Ha Tartarus! — ha Dunstskreds! medens
Lyn
Med Tordners Bulder Himlens Barm oprive
Og Stormene vildt Oceauer drive —

Ha Fammertempel! ved his første Syn
Naturen Alanden skulde brat opgive
Og til en Enkegud Kronion blive.

13.

Den Venetianske Regatte.

Er det budne Guders Sægt, som pryder
Thetis' Boe med hver Fuldkommenhed?
Eller som for Menneskehedens Fied
Mod Olympen hver en Sejer gyder?

Kunster, Bidenskaber, Glæder, Dyder,
I sin Coucha hver, siig den, som gleed
Med Dione frem til cyprisk Bred,
I Triumphtog hejt paa Bolgen flyder.

Under Strengeleeg og Malmets Brag,
Langs Basilicer, de hastigt folge
Gondlers Beddelsb paa afmaalt Bolge.

Taus Forventning er hvært Alandedrag,
Til ved Maalst Marchelten rører,
Fauen stolt, en Argonaut, borifører,

Lorenz Medices.

I den tilforn mediceiske Villa Careggi.

Her Mindet til Højsangens stigende Toner
Begeistrer med Syner fra Fortiden mig,
Her Menneskeheden, o Medices! dig
Med evige Straaler taknemmelig kroner.

Ruiner af Viisdommens attiske Troner
Bed dig til Triumphvogn gjenføjede sig,
Og for den, opvagnde Stormvinde liig,
Indspændte du Tidens udkarne Dajmoner.

De Menneskeheden, den sejrende, bær
I herlig Triumph til opdagede Høje:
Bag hende staer Sandhed med kronende Skær,
For Hjulene Laster og Løgne sig veje,
Naturen sit delgende Sler laster bort
Og Himmelens aabner for Toget sin Port.

15.

G e n u a.

Hvor, som Favn mod Havets Komme, sig
 Biergampitheatret vidt udstrækker,
 Genua til Himlen Øjet trækker,
 Hængende fra Pynten, stor og rig.

I dens Spiir, en Stiernekrone liig,
 Dagens sidste Glimt endnu sig brækker,
 Mens hernede Aftnen alt bedækker
 Med sit Zaageslør den stille Viig.

Skjonne Stad, som Aftenroden fletter
 Om sin Tinding og en Druegjord
 Om de stærke Klippehoster snoer;

Hvor du Stolte Marmoroden sætter
 Ned paa Bølgen, som, Cameelet liig,
 Rigt beladt, for dig nedkaster sig!

16.

I en Drypppesteenhuule.

I Veners Folge, uden Tal,
Steedugsdraaber gjennem Dækket sier,
Deres Beemodstoner aldrig tier,
Aldrig standser deres Zaarefald.

Mon i meer end jordisk Viisdoms Kald,
O Natur! sig Aander her indvier,
Til i mystisk-søde Harmonier
Alt fornemme Verdens Ideal?

Lad mig, løst fra Tidens Table, hvor
Alt! dets Aftryk aldrig sig fuldender,
Svinde bort til deres skjulte Chor!

Da, befriet fra Sandsens Sør og Gjord,
Med Henrykelse end jeg erkjender
Alt hvorfor jeg nu forgjæves brænder.

17.

Bed den russiske Hørs Ankomst til Italien,

1800.

Raslende med Orkus' tunge Baand,
Turien af nytændt Blodtørst bæver,
Og Gregors og Philipps Vander svæver,
Tvillinguvejr, op fra Phlegeton.

Over Seklers Rader Tidens Aland
Ræd, med Kjæmpestridt, tilbage stræver,
Og af blytung Sovn sig Fortid hæver,
Lyn og Bulle i tilbedet Haand.

Gordens Aland, som fra opklarte Vaner
Kampen seer og alt dens Udfald aner,
Løftende sit Blik til Lysets Hjem:

Straal, o Ormuds, Lysets Fader, frem
I dit Væsens Klarhedsoceaner!
Bind for evig begge Ahrimaner!

18.

Til den franske Republik,
da den umiddelbar stødte an mod Ruslands Interesse,
1798.

O Rædselsyn, som gjennem Nummert sveier!
Udbrændte, sammenfaldne Monarchie!
Comet, som blindt i Sphærers Harmonie,
Forstyrrende, med lovlos Sving udstører!

Som, mens du dig i nye Ellipser dreier,
Af Løkken ryster føl Epidemie,
Og atter opgroet Fortidsbarbarie
Med giftig Zaage, livfiendst Meeldug plejer:

Inys frem — en Jiscolos paa Verdens Rand,
I Zaage svøbt, Saturnus roligt bier
Dit blinde Kommes hvirvlende Orkan;

Inys frem paa sønderknuste Kloders Stier,
Til Skibbrud tørn imod hans Demantring
Og bristende rundt i Ruiner spring!

19.

Til Pofloden.

Du din Ifse af det tætte Nor,
Viise Olding, hæve og modtage
Blidt en Pilgrim, som om svundne Dage
Og tilkommende dig spørge ter.

Brennus med løslupne Horder før
Kongefolkets Grændse brød: tilbage
Tumled' Folkeslag og Enkeklage
Led af Romas dobbelt lagte Sler.

Gallien i rædsomt Jordskælv støder
Sine vilde Horder ud igjen —
Ah! hvorfor ufrugtbar, støder

Det nedtrampede Hesperien,
Stor sig reisende mod Haan og Fare,
Ei sin Manlius, sin Heltestare?

Til den galliske Tomfru.

Friheds Gjensærd, avlet af dens Død!
Skjændigt falbuds Frille, som ledsager
Gallia, din Moder, mens hun drager
Trem fra Land til Land med Haan og Nod!

Hvert et Folk, du i dit Skjændelselssted,
Afslum! til Skjørlevnet sledst modtager,
Bander snart med Lazarethers Klager
Hver en Lyft, det i din Omfavn usd.

Thi som Pestens føle Gift fortærer,
(Eumenidens Brændemærke) hver,
Som til Venus' Alter Bærmen bær,
Saa en følere Spedalskhed gjærer,
(Og en anden gallisk Pest den er)
Trem af Hjerterne, som du besører.

21.

R e i s e n.

Frem til ny Opdagelser jeg saae
Menneskeden hen paa Tiden glide,
Smag og Sandhed sad ved hendes Side,
Mangt et Aag, brudt, under Foden laae.

Sejren alt sin Krands berede maae,
Thi det Kjendtes Grandser sig udvide,
Og der twivles ei, at hun itide
Det opsgzte Indien vil maae.

Men ved hilset Godthaabsforbjerger *) standse
Storm og Bolger Togets lette Fart,
Raedsom Mat indhyller Scenen; snart
Seer man Brag og sonderrevne Krands
Strede paa den fundne Bolgevej,
Men hvad der blev bjerget, veed man ej.

*) La montagne.

A p o t h e o s e.

Kun Daimonen tør bestue dig,
Neene Skjønhed, i forklaret Tanke;
Vi, landsflygtige, i Mørke vanke
Dg vor Rigdom er kun Drømmesvig.

Phanthasos med dig opsvinge sig,
Hulde Pige, over Jordens Skranke!
Mine Arme kærligt dig omranke
Dg med dig han end oploste mig!

Tryll mig til at drømme, Tryllerinde!
Mig saa salig som Endymion,
Dig saa himmelst skjøn som hans Gudinde!

I dit Favn mit Væsens Skranker svinde!
Jeg mit Nektarbæger i din Haand,
Mit Olympos paa dit Skjød jeg finde!

23.

Eumeniderne.

Skjebne, bind ved Styrens dorke Bred
 Vaaren fast til Nattens gamle Sæde,
 At ei dsde Glæders Skygger træde
 Frem med ham i Mindets Astenfjær!

Her hun sad, og let hensvæbed' der;
 Hjist hun plukked Stenglens første Spæde;
 Her, i Maanenatteus Platonglæde,
 Bore Sjæle vare Himlen nær —

Hulde Winter, skul de grumme Minder!
 Ostre end mit Nøjes Smil frembrød,
 Nu paa dem min Langsels Zaare rinder.

I hver Fryd, som nys var himmelfæd,
 Nu en Eumenide jeg gjensinder,
 Martrende med Savnets Sjæledød.

24.

T i l M a r i n a.

O Marina! naar i Hys min Sjæl
Sammenbrændende paa dine Læber,
Stedse bryndigt, stedse nsjet klæber
Bed Henrykkelsens bundløse Væld:

Da ei meere Tidens lave Træl,
Krybende, jeg Stovets Lankef sleber,
Herligt, i Apotheose, stræber
Jeg med Digterflugt til Guders Hæld.

Aand og Hjerte, Attræt, Id og Tanke,
Mine Dages Kjede, Leed for Leed,
Din Tilbeder ved din Barm du sanke!

Saa du drage mig af Selvheds Skanke
Over i din Guddomshærighed
Og i dig, fortærret, jeg gaae ned!

25.

Elskøvs Førgudelse.

Hun smilede — saa gaaer med dæmplet Krone
En stille Guddom rundt til Haab og Trost,
Og ikkun jeg, med salig hælet Lyft,
Modtog dit milde Smil, Uranione!

Hun smilede — o Zeus! til Sphærers Tone
Ophøj den Dodeliges svage Rest,
Og giv ham Himlens Straaler, Jordens Høst,
Med Bon og Tak at lægge for din Trone!

Hun smilede end — brat Lysets Safirsal
Med alle Sole, Stjerner, Kloder reiser
Sig under hendes Fod til Pjedestal;

Som Guddom for mit drukne Blik hun kneiser,
Mod Pjedestallen vildt mit Hjerte slaaer,
Men ak! mit Favn Gudinden ikke naaer!

26.

I Værelset.

Her Rammen staaer, hvor end de Blomster leve,
Som sig udfolded' under Naal og Haand;
Her hænge de sneehvide Klædebon,
Hvis Folder for den ranke Krop omfrenere.

Her Ossian og Gøthes Tasso bleve,
Samt Digtet om hin Gottfried af Bonillon;
Og her — brist ej mit Hjerte! hendes Aand
Udaanded' sig i disse sidste Breve.

Et helligt Fredensrige rundt hun slisted,
Hvor Livet let og frit, som Sangen,
I Skønheds Væter sig fra Byrden skilled!

Men Dødens Ande alt det Hæld bortvisted.
Nu staaer jeg eene midt i Undergangen
Med evigt Smertetræk, et Sørgebilled!

27.

M i n L u n a.

Hjist hvor Solen cirkler som et Belte,
Mat og bleeg, langs Horisontens Rand,
Og dens slave Straale ikke kan
Tusind Vintres Monumenter smelte;

Hjist hvor over Beduinens Telte
Himlen luer som en Gldebrand,
Og en Glorie af hvirvlet Sand
Sig om Sahras svedne Tinding velter;

Overalt skal Feen Phantasie
Mig fra Nod og Savn til Drøm indbugge
Paa sit Skjed, med Lunas Tryllerie;

Hvor ei Straaler skabe, Sky'r ei dugge,
Der skal Enna, Tempe, Paradiis
Blomsire frem af Aske og af Jis.

M a n d e n.

Et in Arcadia Ego.

End jeg var i Arcadien,
Hvor Ungdom for Diones Troner
Bud Elstov, Dands og Lyratoner
Saa sedt neddrømme Himmelien.

Men Trylleriet svandt igjen!
Fremtrængt til Maiddoms folde Zoner,
Som sig med Kundstabs Nordlys kroner,
Fra Elster af! jeg blev til Ven.

O Livets blide Morgenröde,
Du svandt! med dig mit lette Sind
Som Rosen paa min Kind bortdøde.

Nu spinder jeg mig eensomt ind
I Alvor, til af Ormens Alder
Et andet Føraar mig fremkalder.

29.

F o r s k j e l.

Meer end Hellas dulgte dybt i Myther,
 Du mig lærte, viise Phantasie,
 Da du mig ad stjernehegnet Sti
 Løfted' op til højere Adyter.

Styrket ned til Dødeliges Hytter,
 Efter Gjenlyd af den Harmonie,
 Hjist jeg mig saa sødt beruused' i,
 Mindefuld og sulkende jeg lytter.

Dog kun Mislyd rundt bedøve mig.
 Saa en Pilgrim paa Ørfnens Veje
 Hører Styrkens Brøl og Svagheds Skrig;
 Over Brag af sonderrevne Liig,
 Glende til Ly og natligt Leje,
 Strækbevingede, hans Fodtrin steje.

30.

Chry stallisation.

Narle traad jeg af Naturens Skranker
I dit Aldyton, o Phantasie!
Hvor med gjennemsigtigt Tryllerie
Formen skjont om Sandheds Høihed ranker.

Himmelbilleder og Seraphstanker
Smeltes her ved hemmelig Magie,
Og ved Loves Magt og Harmonie,
Liig Chrystaller, om min Aand sig sanker.

Higende til Friheds Rum igjen,
Prydindfatningen jeg tungt Kun slæber,
Skjondt et himmelst Stof til den fled hen.

Saa en Myg med driftig Vinge Klæber
Fast ved Navstof, snart indfattet, den
Af det gyldne Favn forgjæves stræber.

31.

S y n e r n e.

Fangen liig, som langsomt sanderfiler
Frængslets Stænger med heroisk Svig,
Sandsns Begg, som trangt omgiver mig,
Dag for Dag jeg at nedbryde iler.

Idealer udenfra indsmiler
Og igjennem Væggen vise sig,
Stjernebilledernes Skare liig,
Naar ved Mattens mørke Barn den hviler.

Som indsattet i et klart Chrystal,
Nu ætherisk reent mit Liv henrinder
Under Himmelshuernes Komst og Falb,

Stirrende paa mangt et Ideal,
Aanden tids hvad Hjertet aned', finder,
Dog det Herligste for snart forsvinder.

32.

I Dantes Herved.

Jeg er nedfunket i det Hammerrige,
Hvor Savn og Længsel store Taarer græde,
Thi over Porten staaer: I, som indtræde,
For Evighed Farvel til Haabet sige.

Hvor feigt de trygle eller nedrigt skrige!
Leg trodsig staaer for Martergudens Sæde,
I Taal og Haan endnu jeg føler Glæde,
Hvis Sligt maaſkee tør kaldes Glædens Lige.

Uhyre, ja! uhyre vil jeg slide
Og til den sidste Plage gridst fremtrænge!
Min Qual ved Qualen vil jeg overvinde!

Fortvivelse skal ej mig sonderslide,
Men du, o Vanvid! skal i Hvirvelvinde
Til Chaos' Afgrund mig tilbageſlænge.

33.

D r o m m e n.

Min Genius sin Fakkel halv nedvendte,
 Ved Lethes Bred jeg tog elysisk Blund,
 Men snart en Drøm, liig Færstuen's Eter-
 duun,
 Henaandet paa min Sjæl, den salig blandte.

Min Phantasie til Kjendsel sig fuldendte:
 Det var, som drypped' Nektar i min Mund,
 Og meere Fryd end Jordens heele Rund
 Jeg med mit store Lovissavn omspændte.

I jordiskt Ord og Billed aldrig skal
 Jeg kunde sige, hvad mig gjenne:nbæved':
 Var det et Indtryk af mit Ideal?

O du, som Solen fra min Sjæl ophæved'
 Og som igjen til Guder, Dagfryd, svæved',
 O kom paa ny ved Midnatsduggens Fal!

Blik mod Væsen.

Men Lykken da liig Fielktopshen sviger?
For hver en Nærmede brat denne svinder,
Den Fjerne blot, som ej deri sig finder,
Den fluer nedenfra og opad higer.

Kun Mindet, Lykkens Urving, sig beriger,
Mens Tidens Bolge gjennem Hjertet rinder!
Mit Forliv alt jeg samler rundt i Minder
Og stille ned mod taaget Nedgang stiger.

Med Kindens Roser systerligt udglede
End Aandens Roser, alle Idealer,
Og Osden mig i hver en Blomst tør saare.

O gud jeg kun som Dug og Aftensdøde,
Naar Livets Sol med stille Venmod daler,
Beholde Menskabs Smil og Medynks Zaare!

35.

E v i g N a t.

Dagens Vogn fra Himmelens Hælding glider,
Under rødme ved dens første Skin;
Om sin Tinding Magtens Schernebind,
Natten i dens slukte Spor fremstrider.

Sorgen, ikke fulgt af Eumenider,
Gaaer i Glemfels trygge Tempel ind,
Mens i Drom det lykkelige Sind
Om Olympens Fryd sit Havn udvider.

Døel for stedse hist med fængslet Fied,
Hist, o Dag, hvor Fredens Hav nu væder,
Rødt af dig, Tahitis Blomsterbred!

Naar dit Purpur denne Himmel klæder,
Tages Sorgen op fra Lethes Breder,
Styrtes Glæden fra Olympen ned.

36.

Til det Grotteskes Genius.

Harmoniens Son den lave Jord
Bed Guldkommenheders Blændværk hæver,
Mens hans Guldpil dybt i Hiertet bæver,
Alt forstjønnes med Diones Gjord.

Men, vanfædte Antichypipor!
Som af Misnaturens Skjød fremsvæver,
Dit grotteske Parediesler væver
Du paa Lyders og i Daarstabs Spot.

Fra din kolde Blypil, som kun saarer,
Kildrende til Latter, frosne Daarer,
Drypper Haan paa ædle Hjerters Blus.

Chi for dig, ureene Genius!
Haanligt jeg for dig hjuint Ulter kaarer,
Roma reised' for for ***.

37.

Fulden delse.

Helsinglands om Skjaldens Tinding brænder,
Thi, bekræste Menneske! Kun han
Løfter dig af Bildheds dybe Stand
Og den første Kundstabsdag antænder.

Men som Solen hvor den sedtes, ender,
Højt i bred- og bundløs Ocean,
Saa til Skjaldens Varm, dens Fædeland,
Modnet Sandhed snart tilbagevender.

Og naar da en yndig Kunstgesalt
Sig om Tunkerigets Flygtling væver
Og med ham i Hjertets Kreds nedsbæver,

Da først Afrodite overalt,
Denne Klodes Dronning, Septret hæver
Og selv Wiisdoms stille Hylding kræver.

Dobbelts Tartarus.

Du, som ved vanskægtende Begær,
Som paa Sorgens Urnesteder brænder,
Grumme Minde! din Liigfakkel tænder
Til de døde Glæders Jordesfærd;

Eller med en skyldig Glædehær
Stræng for Samvids Stol tilbagevender,
Hvor den Angerfulde nu erkjender
Dem forvandlede til Furier:

Drejer om Jordudsigts høje Sæde
Til at frygtes og at attræs, sig
Ikke alt et Nok af Nval og Glæde?

Maae en anden Tartarus ved dig
I Forgangenhedens stille Skygge
Sig af evigt Savn og Anger bygge?

39.

L i g e n.

Da den store, viise Zapetide
Marmoren til Liv og Ande twang,
Og i Væsners Rad en Fremmed sprang,
Stillende sig ved Daimonens Side:

Guden selv for sin Eenbaarne fri'de,
Til Olympens Fryd, dog hun sig svang,
Neppe savnet med ustyrret Trang,
Blussende, fra den Veruistes Side.

Bidt han stirrer paa den Elstes Fied
Op til Guders lysopfyldte Rige
Og til Faderen hans Klager stige.

Da Prometheus Mindet sender ned,
Den Troloses omme Skyggelige,
Som ej af hans Urme tor bortvige.

Nektareblerne.

Hvis du kun i Nejsomhedens Stund,
Nippende, til Gædens Bæger tyer,
Salig er du, som om du paa Skyer
Hviled' i Olympiernes Rund.

Men fra dybt udtemmet Bægers Bund
Hjyne, som selv Alterne bespyer,
Væmmeligheds smittende Harphyer
Flaggre op for din ureene Mund.

Glæden flye — paa Flugtens øde Veje
Circe, yndig klædt i Charis' Sler,
Hesperidens Nektarebler strøer.

Men hun til forræderst Troldoms Pleje
Lumst i Dyrets Grime før,
Som i hendes Tryllekreds udstøje.

41.

Den enpriske Ss.

Da, ej blot higende til at fortære,
Bed trygge Urne, ikke Trangens Træl,
Du Menneske med sedt opvaguet Sjæl
Ei dyrisk usjet var ved blot at være:

Da høine Drifter, som sig ikke nære
Med selvist Gridshed, brast af Skjouheds
Væld,

Og viet ind til et bestuet Held,
Du himmelst elsked' uden at begjære.

Og aldrig disse reene Kjendsler dæ
I Selvheds Kjær, men klare sig foreene
I Fællestabets himmelsklare Ss.

Af denne du, o Unadhomene!
Mens Væsenkeden dirred' Leed for Leed,
Til Himmelens og til Jordens Fryd dig sled.

42.

Digtterværdighed.

Jordens Son fra Dyrets Kloft gaaer ud,
Seent, bag Sekler først, sin Urh han fræver,
Længe med formørket Sjæl han hæver,
Træl for en selvdannet Fetischgud.

Fra Kronions Barm et Sendebud,
Skjalden, Himmelens Herold, nedsvæver,
Og Natur af Nædslers Nat sig hæver,
Elskelig og faver som en Brud.

Brat fremvælder Skjønheeds reene Kilde
Og omspiller hver en vækket Sands,
Blidt til Borger adlende den Vilde.

Sekler nu en evig Cirkeldands
Om den høje Gudherold afbilde
Og af ham modtage deres Krands.

43.

Til Latter.

Sjelmste Nymphe, Ekkos Søster, Latter,
Som liig Taarens Najaas, ikkun boer,
Meer end Skrig, med Maale og med Ord,
Dig i din Forvandling ej jeg fatter.

Thi du neppe syntes Glædens Datter,
Spogets vævre Fælle, før du foer
Frem paa Misforholds thersitste Spor,
Turien, som stedje bag det stratter.

Nymphe, du er ej blant mine Kaar,
Thi du frem for alle Born og Daarer,
Goglerske! til Undlinger udkaarer.

Ah! men haint, som Pallas ei forsmaaer
Og som aldrig Charis' Omhed saarer,
Smilet tids paa mine Kinder staarer.

Det Guddommelige.

Lifligt er det, naar fra Kalkens Rand
I dens Nepenthe hver Sorg forsvinder;
Sædt det er, naar tvende Sjæle finder
Sig i Elskovskyssets reene Brand.

Skjøn er Venstlab, som i Dødens Land
End Drest og Pylades forbinder,
Herlig Hæderen, som Krandsen vinder
Om den sejersgelle Dannemand.

Himmelstet er det, ingen Pligt at saare
Og i reen Bevidsthed kjendes fri
For den ædles ufortjente Zaare.

Men guddommeligt, paa hælet Sti,
Halv undseelig, giennem brustne Vægge
Neeg og Giord paa Armodsb Straa at lægge.

45.

Bed en forfalden Ridderborg
i Bohmen.

Svøbt i Vedbend til Usynlighed,
Kneiser Bygningskunstens brustne Ande,
Liv og Død uhyre her sig blande,
Favnede paa fælles Skillebred.

Svalen klæber Elskovstempler ved
Steengigantens sonderkuusste Vandtide,
Dg ved sjøre God i dode Vandtide
Blev Libellernes Utallighed.

Tusind Væsenstyer rundt indslører,
Flagrende om Blomst og Frugt og Knop,
Undergangens colossalste Krop.

Selv ei ængstlig standset Mistro hører
Her for Millionsers Vingeslag,
Millionsers Stemmer, Miurens Brag.

46.

S y n e l s e n.

Om mit Leje stode Fortids Minder,
Haab mig ej sit Nektarbæger bød,
Tvislen raabte: Grumme Røver, Død!
Du dit Rov i Ormens Huule binder.

Saligt Smil paa de forklarte Kinder,
Mina ind i Misshaabs Mørke brød:
Gjennem Dødens Skygger, Gravens Skjod,
Seer du! Livets soundne Bolge rinder.

Og hun svandt til Himmelene igjen.
Aldrig, raabte jeg, skal Mismod drive
Tvislens Sky for Haabets Udsigt hen!

Esde Engelord fra Himmelien,
Højt paa Midnats Hvælving, Lysets Skive,
Trostende, skal Phantasie dig skrive!

47.

Det forrige Veneditig.

Marmormasse, som af Dynd sig strækker,
Hvor sin Krands Naturen aldrig snoer,
Tudsen's Suk og Uglens Nødskrig boer,
Meener jeg, i dine qvalme Sprækker.

Nei! thi med udvalgte Krandse dækker
Livets Kunster Sumpesørknens Spor,
Og Forlystelsers Mænadechor
Menneskeden i Triumphtog trækker.

Mens paa Magtens gyldne Værdeskind,
Tro, Oligarchiets Hyder ruer,
Glædens Gld, liig Vestas, ei udluer;

Barnligt legende Libelleskind
Tager Spøglets Bobler hen og stuer
Aldrig op til Herrens Tindingbind.

21.

Til Graadens Najas.

O lacrimarum fons tenero sacros
Ducentium ortus ex animo, quater
Felix, ab imo qui scatentem
Pectore te, pia Nympha, sentit!

Gray.

Najas, som af tvende Urner gyder
Hemmelighedsfuld dit Twillingvæld,
Bildt, som Bækken fra sit Fødefjeld,
Eller bildt, som den i Dalen flyder;

Du, som kun Fortviblelsen forsyder,
Mens du Zaarer har til mangt et Hæld:
Hør mig! skjundt jeg ei er Tammers Træl,
Den Henrykte ei, som Zaarer yder;

Dog, o Nymphæ! du bønhøre mig
Og mig skenke hūne smme Zaarer,
Naar en fremmed Smerte Hjertet saarer.

Hølst dog dem, som dryppe, Duggen liig,
Naar til lislig Beemod Sorg og Glæde
Mystisk favne sig for Skjønheids Sæde.

49.

Fortvivlelsens Latter.

Latter, som med Jordens Son fra Leeg
Frem til Marter, gjennem Sang og Klager,
For og efter Mæle, trofast drager,
Indtil Livets sidste Suk bortveeg:

Hvor end Ord ej fødtes, hvor det sveeg,
Barndom, Vanvid ifkun du ledsager;
Dybere end Hyl blant Orcus' Plager,
Højere du til Olympen steeg.

Thi naar Jammeren ei meere grader
Og selv Hylet ei udtrykker den,
Da du fra forhaante Martersteder,

Da, uhyre op i Himmelten
Kneisende, for Guders faldne Sæder,
Nædosomt skoggrende Gigant! du træder.

50.

Springvandet.

— in quel di Procuste orrido letto,
Chi ti sforza a giacer?

Højt fra skymkrandset Fødested,
Vildt fortærende sit Fængsels Diger,
Over knuset Klippetrappe higer
Fjeldets Fos til Oceanet ned;

Men in Aqueducten ved dens Bred
Gangne Kilde dorst og lydig sniger,
Dg tilsidst som kunstigt Springvand stiger.

Med affjælet Trælelydighed.

Længe saa i tvungen Leeg fremspilled'
Af Sonnettets trange Nør min Sang
Dg som Neeg og Blomst forkunstlet sprang.

Bryd med Jordens og med Himmelens Billed'
Bed din Barm, med ædel Frihedstrang.
Knuus, o Sang, den snebre Breddes Tvang!

Anmærkninger.

Bed en Feistagelse ere to eller tre, men heller ikke flere allerede bekendte Digte atter astrykte i denne forresten aldeles nye Samling.

S. 22. Vaillant's Lillie. Ingen følende kan uden Norelse læse denne Neisendes sienne Beskrivelse af en forunderlig deilig, i en africanisk Uderk forborgen, Lillie.

S. 51. Forvandlingerne. Om dette Digt er en lov- og følgelig betydningssøs Phantasieeeg, eller en Cyclus af mystiske Tegn, samlede under philosophisk Anfueelse til en Mythus, vover Digteren ikke meer at afgjøre. Her aner han kun sig selv.

S. 165. Tvende Elskende. Hvo tiender dem ikke af Vorik?

Galliens Stab. Lyon.

S. 170. Tidens Seier. En Eftersigning.

S. 175. Camoens, uttal Camings, i to Stavelser. En Tradition ligger til Grund for Hungerdoden i denne Digtning. Historisk sandt er det ikke desmindre, at denne ligesaa ynd- som beundringsværdige Digter, efter at have befundet sig i den usorsonlige Conflict mellem Gentilitet og Verdenspraxis, omssider døde i en offentlig Stiftelse for Brøttselde og Nødslidende.

S. 292. Blomsterne. Det større Publikum bedes at tilgive dette lille Digits Uftrykning blot for den mindre Kreds, der kender sammes Anledning og Udtydning.

S. 305. Kong Hadding. Paa et Par historiske Træk nær, et puurt Eventyr, hvis Betydning, forudsat det har en saadan, kun her anes med barnlig Enfold. Det philosophisk-poetiske chiaro-oscuro kræver en ligesaa nænsom Fornemmelse som Behandling.

S. 355. Sonetter. De ere, saavel som deres bestendte Forgitengere, for den største Deel blevne til paa Neiser, hvor Indtrykkenes hastige Folge i forte Intervaller ogsaa avlede Trangen til en fortære, dog dersor ikke mindre fuldendt, Form for Opbevarelsen. Tillige kunne de ansees som Sprogstudier.

N e t t e l s e r.

Side 112. V. 5. læs Seng istedet for Sang.

— 118. — 2. læs Kalk istedet for Skal.

— 228. — 12. læs en varig Længsel.

Desuden staar der meget tidt et i for et i og omvendt.

